

Giới thiệu Xuyên Không Làm Bà Mỗi Se Duyên

Xuyên Không Làm Bà Mỗi Se Duyên là truyện xuyên không đầy thú vị của tác giả Minh Minh. Học viện santarini – học viện dành cho những người thuộc tầng lớp cao cấp nhất giàu có nhất, những người tài giỏi nhất, những thiếu nữ mỹ nam nổi tiếng mới được học, 10 người vào thì chỉ được 1 người tốt nghiệp ra trường, một môi trường khắc nghiệt, địa ngục của trần gian, nhưng thay vì thế lại huấn luyện ra những ceo, những nhà quản lý tài năng thống trị đa ngành nghề của thế giới.

...

Bóng dáng cô gái ấy làm bao người ái mộ, mái tóc bay bay trong gió, nữ sinh xuất sắc nhất học viện thiên tài đang bước trên con đường đến lớp, vẫn như thế, làm bao người ngưỡng mộ ngắm nhìn, sự dịu dàng thiết tha để lại những nơi nàng đi qua sự vẩn vương, cung chiều. Nhưng vừa bước khuất khỏi mọi ánh nhìn liền trở nên nhanh nhẹn, cá tính đúng với lứa tuổi của nàng.

...

Đang leo lên những hộp gỗ để đến được chỗ vui chơi bí mật bỗng nàng rơi phải vào một lỗ hổng không gian.

Khi tỉnh lại, ta nhìn xung quanh, thấy mình đang ở một nơi kì lạ, đang nhìn, thì một đám nữ nhân mặc cổ trang nhìn còn khá trẻ chạy ào ào đến rồi bu quanh nàng, ồn ào nói:

- làm mỗi cho ta đi a...

- làm a đi, tìm cho ta 1 chàng trai đi...

...

Một đồng hồ ồn ã và ta tiếp tục chìm trong mê man.

Chỉ còn một suy nghĩ duy nhất “thật ... dã man và tàn bạo”

Một thiên tài cấp bậc quốc gia của kinh đô kinh tế thế giới sẽ trở thành một bà mỗi thế nào đây? se duyên cho người khác hay se duyên cho chính mình? Cùng đọc truyện để giải đáp bí ẩn nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mỗi Se Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiên Thần?

Một bộ váy trắng thêu hoa lê lướt qua, một đôi giày cũi cao gót bước trên sàn nhà lát gạch hoa cương cao cấp vang lên cộp cộp.

Cô gái mang phong cách công chúa, một mái tóc dài ngang eo màu nâu hạt dẻ uốn cong được thắt bím và cố định lại bằng kiểu tóc cột nửa đầu với nơ màu trắng đính kim cương.

Chỉ cần nhìn từ đằng sau cũng đủ biết là một đại mỹ nhân thực nữ, đáng yêu.

Ánh nắng lúc sáng sớm thông qua hành lang với những tấm kính nối tiếp nhau chiếu vào thân ảnh thướt tha, đường cong mà quý làm người ta liên tưởng đến một thiên thần không một tia tạp chất.

Các học sinh cả nam lẫn nữ đều nhìn theo nàng bằng ánh mắt cực ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị.

Không ghen tị sao được? chỉ cần ba từ: thiên tài trong thiên tài, hoa khôi của một học viện nổi tiếng toàn mỹ nữ, gia thế hiển hách danh vọng cực cao trong giới kinh doanh, cũng đủ làm người ta ghen tị rồi.

Ngưỡng mộ? nàng không ý mình xinh đẹp, học giỏi, nhà giàu mà luôn đối xử rất tốt, thật lòng với mọi người, loại người như vậy chẳng lẽ không đáng được ngưỡng mộ sao.

Cô ấy là một người không phải hoàn hảo bình thường, mà chính xác là quá hoàn hảo đến tận cùng, ít nhất đó là trong mắt người ngoài.

...

Lúc này, cô gái đang bước trên hành lang đi qua một đoạn thì nhìn thấy hai cô nàng trong đám đông đang chụm lại chỉ trỏ, hâm mộ nhìn mình, cô dừng lại và mỉm cười:

- Buổi sáng tốt lành.

Hai cô gái bất ngờ không nghĩ cô sẽ hỏi mình, nửa ngày sau mới tỉnh lại, một người ngượng ngùng nói:

- Chào buổi sáng, nhuọc học tỷ. Nói xong, hai nàng đều đỏ mặt, đối với họ mà nói cô là một khái niệm quá cao, là mục tiêu mà họ có muốn cũng không với tới được.

- Hi, hai em là học sinh năm nhất mới chuyển đến đây à. Cô nhìn hai người nở nụ cười khách lễ của tiền bối đối với tiểu bối.

- ?? Học tỷ...biết tụi em à. Hai nàng không ngờ mình cũng nổi tiếng như vậy nha.

- Sao không biết chứ! Tất cả học sinh trong trường chị đều nhớ tên cả, huống chi hai em lại là người lọt top 10 người thi điểm cao nhất chuyển trường vô đây mà.

Hai người cười ngượng ngùng, thực ra hai người là bạn bè, ở trường cũ cũng coi như là người đứng nhất nhì ở trường chuyên quốc gia của họ, nhà cũng khá là dư dả nên cũng rất kiêu ngạo, sang phổ thông ba mẹ quyết định cho hai nàng sang học phổ thông ở học viện Santarini – ngôi trường cấp ba danh giá bậc nhất thế giới, liên kết với 10 trường đại học danh giá nhất, với lại hai nàng cũng cực ngưỡng mộ Kỳ Ninh nên mới cố gắng thi vào trường này.

- Hai em nên cố gắng học hành, đừng lơ là nhé, bài học rất khó đấy. cô vui vẻ tặng lời khuyên.

- Dạ vâng, học tỷ. hai người cười cười trả lời, sau đó áp úng nhìn nhau như còn điều gì chưa nói...

Những điều đó không lọt qua được mắt đôi mắt của cô, cô hỏi:

- Sao thế?

- Ủm, sao học tỷ lại đẹp thế ạ.

- ?.cười cười(mm cười tinh ranh ạ). đương nhiên không phải tự nhiên rồi, phải chỉnh sửa thêm một số nơi trên cơ thể như...

Cô chưa nói xong, hai người đã giật nảy mình, cướp lời:

- Học tỷ phẫu thuật thẩm mỹ á!!!???

- Hai em nói gì vậy. chớp chớp mắt vô tội. chị định nói là làm tóc, chỉnh sửa cách trang điểm lại mà.

Hai người ngốc tại chỗ nửa ngày, cười ngại ngùng:

- Xin lỗi, xin lỗi, học tỷ, em hiểu lầm, hihi...

- Không sao đâu, không phải chuyện lớn gì, mấy em không cần để ý. Cô nở nụ cười không sao, sau đó liếc nhìn đồng hồ rolex trên tay. Àh, chị đi trước nhé, chị còn phải đến lớp.

Hai cô nàng cũng chợt nhớ mình cũng có tiết thế là cúi chào cô:

- Vâng, tụi em cũng có, tự nhiên quên mất, học tỷ đi đi ạ.

- Ủ, hẹn gặp lại, học tốt nhé! Cô vẫy tay chào rồi đi khỏi.

Vừa bước đi khỏi góc khuất, cô tinh nghịch lè lưỡi, aizz, thực nữ thiệt mệt a...

Lời tác giả: aizz, kiểm chế dữ lắm để dùng tính cách bên ngoài của nhân vật chính, chap 1 phải nghiêm khắc thực nữ một chút, chap sau sẽ dùng tính cách thật a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Người Đàn Ông Kỳ Lạ

Vì lời dặn của ông nội là phải thể hiện tính cách thực nữ với người bên ngoài, tránh gây sự xấu hổ với gia tộc, thiệt là khổ nha, chỉ hơi nghịch một tý thôi mà, hiền lương thực nữ như mình lại phải thực thêm nữa á, vậy chẳng khác nào là một vùng nước biết di động sao, nhão quá không ngon à nha.

Nhân tiện giới thiệu một chút, mình là Nhược Kỳ Ninh, năm nay tròn 18 tuổi, là một member của lớp đặc biệt 12S trực thuộc học viện Santarini, sở thích là đọc truyện cổ đại và game online, bật mí chút, mình hiện tại không có bạn trai, ai đang không có bạn gái thì có thể liên lạc với mình, mình sẽ giới thiệu bạn trai cho :D.

E hèm, quên câu cuối đi, suyt, đừng nói với ông nội mình nhé, nếu không thì... xoẹt xoẹt, tiền dâm hậu sát đấy.

...

Lúc này, cô đang đứng trước một bức tường đặt đầy những chậu hoa, khẽ nhấn vào đoạn tường bí mật, bức tường từ từ di chuyển tạo thành một cánh cửa, cô bước vào, đẩy cánh cửa lại, bật công tắc đèn bên cạnh, xuất hiện trước mặt cô là một đồng hộp gỗ đặt chồng chất lên nhau không có chút thứ tự.

Điều đặc biệt là đồng chồng chất đó rất cao ít nhất là bảy tám tầng lầu, cô bước lên một hộp rồi một hộp, lấy tay cầm một góc hộp làm chỗ dựa để tránh sẩy chân (tương tự như leo núi), nó tuy bần nhưng cô cũng không ngại, dù sao cũng là sở thích của cô mà.

Chỗ chất đồ này là một khoảng tường dư giao nhau khá bí mật, thỉnh thoảng cứ một bức tường sẽ có hai ba lỗ nhỏ nhỏ khó phát hiện nếu từ bên ngoài nhìn vào, cô liếc mắt qua cái lỗ nhỏ nhỏ thì thấy các học sinh đang ngoan ngoãn ngồi trong lớp nhìn giáo viên hoặc có một số đi lại trên hành lang, cô càng nhìn càng khoái chí, nhưng vẫn không dừng lại mà tiếp tục leo lên.

Bước qua một chỗ tường, nhìn vào bên trong thì hình như là wc nam thì phải, lúc này có một người đàn ông trung niên đang giải quyết chuyện “đại sự”, cô liếc mắt làm lơ sang chỗ khác, thâm du khó nhìn a, lúc đang muốn bước tiếp, hình như người đàn ông phát hiện, quay phắt sang nhìn phương hướng của cô, thông qua bức tường, thông qua cái lỗ bị đục, hai người đối mắt nhìn nhau, chớp chớp mắt năng gãi đầu, aizz, ngại thiệt nha, sao lại kéo khóa quần nhanh thế, nhưng nhìn ông ta đẹp trai ghê.

Cô còn đang suy tưởng bậy bạ thì đôi người đàn ông trở nên quý dị giống như đang thôi miên, nàng lắc lắc đầu, lấy tay đập vào trán, sao lại buồn ngủ thế này, lúc sắp chìm trong hôn mê thì thấy chỗ cô ngã xuống xuất hiện một lỗ hổng không gian, thế là nàng yên tâm ngất xỉu, ừ, chỉ là giấc mơ thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Xuyên Không Thành Bà Di Diêm Dứa????!!

Lúc nàng tỉnh lại, dụi dụi mắt, vừa dụi vừa ngáp một cái không một chút thực nữ, theo thói quen gãi gãi đầu, rồi lại nhìn xung quanh tìm đồ ăn đồ chơi, thì lại ngu người ra.

Chỗ này là đâu???

Một chiếc giường gỗ nằm đau cả lưng, một tấm màn ngủ bằng lụa màu sắc sặc sỡ, một căn phòng đậm chất cổ trang y như trong phim.

Ủm, giấc mơ này kéo dài quá đi, y như thật ấy...

Nàng cảm thấy mệt mỏi, vươn vai, nằm ịch xuống giường mà ngủ...

5s...10s...30s...1 PHÚT!!!!

Nàng ngồi bật dậy, nhìn xung quanh, vẫn y như cũ.

Aizz, không phải là thiệt đấy chứ, nàng nhìn hướng cửa sổ, nhẹ nhàng đứng dậy hướng đến nơi ấy mà đi, đôi tay mềm mại mở tung cửa sổ ra.

Đập vô mặt nàng là một khung cảnh cực 3d, cực tinh xảo, u cha, muốn làm khung cảnh được như thế này thì không thể không công nhận mấy thằng cha photoshop giỏi thật.

Bầu trời trong xanh không nhiễm một chút khói bụi của thành phố, những ngôi nhà mang theo phong cách cổ đại, những đoạn sông ngòi uốn uốn dọc từng dãy nhà mà, tiếng người mua bán kì kèo hô hoán âm ỉ, những đứa trẻ con đùa nghịch, những thiếu nữ thiên kim e thẹn bước trên đường, những mỹ nam phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong...

Lúc này cô muốn không tin cũng không phải theo ý của mình nữa rồi.

Lại chợt nhớ đến không biết khuôn mặt của mình có sao hay không, nữ chính xuyên không toàn sở hữu nhan sắc tuyệt thế không đấy nhé, thế là chạy vọt đến tấm gương đặt trên bàn trang điểm,

Một khuôn mặt trang điểm đậm, ăn mặc diêm dúa đầy màu sắc xuất hiện trước gương.

Ô ô ô... cái khuôn mặt trang điểm gì thế này, thô tục quá đi, nhan sắc chìm sa cá lặn ngày xưa đâu rồi, trả lại cho ta a...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gia Giáo Cái Con Khỉ, Bồn Đại Gia Là Du Côn...

Qua một lúc, sau khi gào khóc ầm ĩ, nàng cũng bình tĩnh lại và chấp nhận cái sự thật không muốn này, do khóc lóc nên khuôn mặt trang điểm đậm với lớp son phấn dày rề tiền trời đi, làm nàng đã xấu càng thêm dơ bẩn.

Nàng đành tìm khăn lau và một ít nước ấm ở ngoài sân để rửa sạch khuôn mặt tèm lem. Nhẹ nhàng lau lau, cái chậu đựng nước sạch lúc đầu bây giờ toàn những màu mỹ phẩm, sau khi xác định mặt mũi đã sạch sẽ, nàng lại gần tấm gương để trang điểm lại theo phong cách trước đây nàng hay dùng.

Lúc nhìn vào, nàng lại ngỡ ngàng, một khuôn mặt trắng hồng mịn màng, môi chúm chím đáng yêu, chiếc mũi khéo léo hồng hồng khiến ai cũng muốn nheo, đôi mắt to tròn long lanh trong suốt, làn da sáng ngời trắng trẻo ẩn ẩn dưới lớp áo khoác trong màu đỏ.

Nói chung đây là khuôn mặt tiểu loli cực xinh đẹp, làm nàng bất ngờ là hình ảnh này không thể không quen thuộc hơn, chính là nàng năm mười bốn, mười lăm tuổi đấy mà.

Lấy tay sờ sờ nhẹ khuôn mặt, hảo mịn màng a, khuôn mặt đẹp thế này sao lại trang điểm xấu xí như thế nhỉ?

Nàng hướng mắt nhìn xuống phía chỗ gác chân ở dưới giường thì nhìn thấy giày đôi giày nhỏ xíu đặt ở đó, uy, giày hoa sen trong truyền thuyết đây sao, lúc này đang chợt nhớ ra một chuyện, nàng quên rằng quy định thời xưa rất hà khắc, đối với nữ nhân lại càng nhiều hơn ràng buộc, nữ nhân gia giáo phải mang giày hoa sen, trang điểm đậm.v.v...

Cmnd, gia giáo cái con khỉ, bồn đại gia là du côn...

Tức giận đá phăng đôi giày ra tầm mắt, phăng thẳng ra bãi rác sau nhà.

Bà thấy bà giết, quyết không đội trời chung.

...

Lúc này nàng cũng đánh giá xung quanh căn nhà, rộng chừng 30m2, bao gồm 5 căn phòng: 1 phòng khách, 1 bếp, 3 phòng ngủ trong đó nàng chiếm một phòng rộng nhất còn lại là khách phòng. Cả ngôi nhà được trang trí mang phong cách nữ nhân kiểu ngọt quá đà.

Ngoài ra cũng một khu vườn nhỏ trồng chút ít cây trái, 1 cây xào phơi vài bộ quần áo sặc sỡ, tuy nàng chê những bộ đồ này thật diêm dúa nhưng không thể không công nhận chúng hiện tại giống những con bướm đầy sắc màu tung bay theo làn gió trong khu vườn, những cánh hoa đào nhẹ nhẹ bay, nếu lúc này còn có thêm 1 thiếu nữ gầy đàn ở đây lại càng tăng thêm khung cảnh cho ngày xuân mỹ nhân xuất trần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngoại Truyện: Rất Nhiều Năm Sau Đó...

Phố xá hiện đại, đường phố xe cộ tấp nập.

Lúc này, trên một con đường quốc lộ, hai người đàn ông tuổi còn khá trẻ mặc quần áo rất sang trọng nhìn người đi qua lại.

Một lúc sau, hai người cùng bước qua đường, xuyên qua một rừng cây nhỏ, trước mặt họ xuất hiện bảng xếp hạng những học sinh giỏi nhất của học viện santarini.

Hạng 1: điểm AAAA

Hạng 2: điểm AAA

Hạng 3: điểm AAA

Hạng 4: điểm AAB

.

.

.

Những con số rất cao hiện lên trước mặt.

- Cũng đã mười năm rồi nhì. Một người đàn ông đẹp trai, nhã nhặn trong hai người đàn ông đang đứng nhìn khẽ đáp.

Người đàn ông bên cạnh có bề ngoài rất đẹp, quyến rũ, tà mị rất đàn ông khẽ trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó, nửa ngày sau cũng trả lời:

- Ủ, cũng đã trôi qua ngàn ấy năm rồi.

Họ lại nhớ đến mười năm trước, hồi họ còn là những học sinh lớp 12 đầy nhiệt huyết của học viện, những cuộc tranh tài nảy lửa, những học sinh ưu tú bậc nhất, những người nhận được sự ngưỡng vọng và cũng là những người từng yêu bóng dáng ngọt ngào, mạnh mẽ và tài năng ấy.

Từ lúc ấy đến giờ không ai vượt qua được sự xuất sắc của cô ấy, hai người đàn ông bọn họ luôn xiết xao giành vị trí thứ hai, ba để được mọi ngưỡng mộ nhưng cũng là vì hi vọng được lại gần cô ấy hơn, được cô chú ý đến dù chỉ cần một cái liếc nhìn thoáng qua cũng qua cũng đã đủ làm họ hạnh phúc lắm rồi.

Cô ấy luôn đứng hạng nhất, không bao giờ suy chuyển trong suốt 12 năm cô ấy học tập ở phổ thông(điểm SSSSS), còn họ luôn giành được điểm số bằng nhau và xếp hạng 2, 3(điểm AAAAA), nhà trường cứ mỗi lần xếp thứ tự đều rất khó xử, gia thế hai người bằng nhau, thế là xếp theo thứ tự bảng chữ cái, đương nhiên sẽ có người sung sướng, cũng có người ức chế muốn chết, làm hai người cứ gặp mặt là cãi nhau đến đỏ cả mặt đến nổi muốn thay tên đổi họ.

...

Quãng thời gian ấy thật tươi đẹp làm sao.

Đàn ông rất dễ làm bạn với nhau, một khi đấu đá nhau xong thì sẽ trở thành bạn thân.

Tình bạn ấy kéo dài suốt mười năm, dù hai người đều yêu cùng một người, nhưng không ai trong số họ chiếm được trái tim của cô ấy.

- Cô ấy học ngành tiến sĩ sinh học ở Massachuset cũng được bốn năm còn gì, giờ mới chịu về nước thăm chúng ta một chút, aizzz, làm trái tim ta thật tổn thương.

Người đàn ông tà mị giả bộ đau lòng lấy tay ôm ngực mình, bộ dạng trông thật đau khổ.

- Người chẳng khác biệt mấy so với ngày xưa chút nào cả. người đàn ông nho nhã lắc lắc đầu cười khỏ.

Hai người đàn ông còn đang muốn nói tiếp, thì một bóng dáng cô gái xinh đẹp thướt tha bước đến chỗ họ.

- Lâu rồi không gặp. giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo cất lên.

Hai người cùng quay lại, nhìn thấy bóng dáng cô ấy luôn khắc sâu trong trái tim họ, khẽ mỉm cười:

- Kỳ Ninh! Lâu rồi không gặp.

... hết ngoại truyện...

Lời tác giả: có thể thấy viết chương truyện hơi ngược theo dòng truyện, nhưng vì tốc độ viết hơi chậm do chịu trách nhiệm 3 truyện cùng lúc, nên coi như đây là gọi ý tặng cho các bạn :)).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhân Phẩm Tốt???

Sau một khoảng thời gian sống ở đây, tiếp xúc với mọi người xung quanh, ta cũng biết rõ thân thế của thân thể này.

Ta là bà mối nổi tiếng “tốt” trong thành, chuyên mai mối cho những người nhà giàu, dư tiền dư sức, con ông cháu cha, các kỹ viện... chuyên lừa tình những thiếu nữ thường dân ngày thơ vào những gia đình đó làm thiếp, nô tì, kỹ nữ đủ loại.

Aizz, nhân phẩm đúng tốt à nha, hậu quả để lại không phải nhỏ bình thường đâu)), ta đi đến đâu cũng gặp phải sự khinh bỉ, tránh xa ra của mọi người.

Ta là người tốt à nha.

Thế là một kế hoạch vĩ đại bắt đầu hình thành, quyết định thay đổi mình, biến mình thành một người hoàn toàn mới.

Hiện tại ta vẫn cách trang điểm như cũ của thân thể này để gặp mọi người, có điều thêm một số được liệu dưỡng da để tránh 1 số tác hại khi dùng phấn quá nhiều.

Sau đó bốn tiểu thư sẽ phấn đấu, quyết tâm, làm cho bằng được trở thành bà mối nổi tiếng « lưu manh » nhất thiên hạ, muaw... à lộn, phong lưu tiêu sái nhất thiên hạ, muaw hahahah...

Hình như có gì đó sai sai ở đây, thôi kệ đi chả quan tâm.

Càng nghĩ càng khoái chí, nàng cười một giọng cười kinh dị đến nổi da gà nhất thiên hạ.

Cũng phải nói, lừa tình thì lừa tình, nhưng giá trị nhận được cũng rất nhiều. căn nhà hiện tại của nàng cũng chỉ một trong năm căn nhà mà nàng đang sở hữu mà thôi. Căn nhà hiện tại nàng đang ở cũng thuộc hàng trung trong số đó, những căn nhà khác thì nằm ở ngoại ô của thành hoặc nằm ở những vị trí khá thuận lợi, những căn nhà đó nàng đều đem cho người khác mượn.

Về tiền mặt thì cũng chỉ có vài ngàn lượng mà thôi, aizz, coi bộ lừa không ít mỗi đây.

...

Lúc này đây, nàng bước ra đường với một mạng che mặt che đi dung nhan được trang điểm theo cách của nàng thích, một khuôn mặt tinh tế, đáng yêu, người gặp người mê xuất hiện. Chọn một bộ áo màu vàng đậm, nó cũng là bộ đồ trông bình thường nhất của nàng kia.

Thật ra nàng đeo mạng che mặt cũng vì nó nằm trong 1 phần kế hoạch, ngoài ra cũng muốn làm cho nó bí ẩn, hấp dẫn người ta thôi chứ cũng không có gì là bí mật khó hiểu ở đây cả, khả khả khả...

Nàng đi qua, vô số ánh mắt đều liếc theo bước chân của nàng, không rõ khuôn mặt sau mạng che mặt với thân thể yếu điệu thực nữ kia (mmr cố ý làm ra vẻ :)) là một đại mỹ nhân như thế nào, không biết từ lúc nào thành trì của họ xuất hiện một nữ nhân như vậy.

Nàng khuôn mặt bình tĩnh lơ đãng những ánh mắt đó, bước đến một cửa hàng bán quần áo, trang sức lớn nhất trong thành.

...

Lời tác giả: sáng nay mình cũng vừa hoàn thành xong một bộ truyện ngắn, nên tiến trình viết truyện sẽ dài lại càng dài thêm, vì lâu lâu sẽ ngẫu hứng viết vài bộ truyện ngắn nên mong mọi người thông cảm, tks.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lẳng Lơ

Nàng bước vào cửa tiệm, lúc này có khá nhiều khách đang mua sắm bên trong.

Bước đến quầy vải vóc lựa chọn vài món đồ, nàng chọn một vài cuộn vải hoa văn màu sắc thanh nhã, gửi thợ may làm bộ một số quần áo.

Liếc nhìn qua góc để các bộ quần áo đã được may sẵn, nàng chú ý đến một bộ đồ màu trắng, sắc vải trong suốt, hở hang đủ kiểu, càng nhìn càng không nhận được nghĩ đến bộ y phục ngày thơ của cô tuyệt, aizz, kỳ thiệt a...

Nàng lại chú mục sang bộ đồ bên cạnh thì lại... lại càng... hở tàn bạo, chẳng khác nào bộ cánh của các cô nàng ca sĩ diễn viên hiện đại mặt đồ sexy chỉ có thêm một cái váy dài trong suốt che bớt cho nó thuần...mỹ.

Không nhận được, nàng quay lại nói rõ với thợ may yêu cầu đừng hở quá là được, cũng kín vừa phải thôi.

Bà ta gật gật đầu hiểu ý.

Dù sao thì mấy bộ đồ đó thì bọn bà may dành cho mấy cô thiếp của quan viên thương nhân với kỹ nữ lầu xanh ở các dãy lầu bên ngoài tìm, dù sao đây cũng thuộc khu phố đèn đỏ a.

Nàng lắc đầu yên tâm, người ta nói bất quá tam, chuẩn không cần chỉnh, nàng còn muốn ôm chân ông bà mà khóc to lên, thiếu chút hoan hô vạn tuế.

Bộ đồ thứ ba nàng nhìn thấy, nó trông trong suốt từ đầu đến chân không có chỗ nào che dấu...

Nói giỡn thôi, một bộ đồ thanh nhã màu trắng, hoa văn hoa lệ tinh xảo màu trắng thêu chìm xen kẽ những chiếc lá màu xanh nhạt được thêu bằng tay của những thợ thêu tài giỏi nhất. bộ đồ được treo ở một vị trí rất trang trọng trong cửa hàng, vừa nhìn là biết đây là bộ đồ áp trực của cửa hàng.

Vừa nhìn một cái mà nàng đã mê mẩn nó rồi, nhất là hoa văn hoa lệ mà nàng cực yêu thích.

Lúc nàng nhìn đến giá thì rùng cả mình, hai vạn lượng a, nuốt nước miếng một cái, nàng quay người đi, đau lòng không nhìn nó nữa, vật nguy hiểm cấm đụng vào nhà, nàng chỉ có thể nhìn nó từ xa mà thôi, ô ô...

Khi nàng vừa quay đầu lại thì một đôi nam nữ ôm sát vào nhau bước vào.

Anh chàng coi bộ là công tử đào hoa phách lối, đáng mạo binh thường, ôm chặt lấy một cô nàng có thân hình như rắn không xương, lấy toàn bộ thân thể của ả dồn hết lên người chàng trai, đôi tay khê áp vào trán bộ đáng trông như đang nhức đầu.

- Ai da, tam thiếu, em một mời quá à... ả nũng nịu nói.

- Ủ ừ không sao, Tú Hi, nàng không sao chứ ? hấn ta vừa hỏi vừa không an phận ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn, một tay đang dờ dờ hứ đốn sờ lên bờ ngực to lớn lũng lũng như sắp rớt ra khỏi áo của ả.

- Ừm, em không sao đâu, ai da, tam thiếu thật hứ nha. ả ta khê nhéo nhẹ vào đôi tay đang muốn dờ lên ngực của ả, hơi thoát khỏi vòng tay đang giở trò ám muội kia, đôi mắt khê nhìn qua các bộ đồ, trang sức trong tiệm, hướng đến nhìn từng cái, cặp mông đầy đặn lắc lắc theo bước từng bước của ả, cặp mắt háo sắc của hấn cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt, nước miếng chảy ròng ròng.

Nàng khê chữ trong đầu “dục tốc bất đạt a”...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lần Đầu Gặp Mặt

Mọi người đều liếc nhìn khinh bỉ khi nhìn thấy cảnh đó.

Còn nàng sau khi nghĩ xong, cũng chẳng thèm quan tâm, tức khắc quay ngoắt lại hướng đến quầy trang sức lựa đồ.

Chuyện người khác quan tâm làm cái gì, bản thân cái bụng đói còn lo chưa xong.

Vừa liếc nhìn không thể không công nhận không hổ là tiệm trang sức nổi tiếng nhất trong thành, mọi thứ đồ bán trong tiệm đều rất đẹp, những món trang sức xinh đẹp tinh xảo xuất hiện trước mắt, nàng lựa chọn một món kẹp tóc hình bướm hồ điệp màu vàng in đẹp đẽ lên cánh hoa mai được khắc tỉ mỉ, một cây trâm ngọc khắc một loại hoa lạ đẹp mắt màu thuần trắng...

Nàng mỉm cười hài lòng, đưa cho tiểu nhị để cho chuông quỹ tính tiền, trong khi đang chờ đợi, thì nàng ngắm vài món đồ trong cửa hàng.

Lúc này nhớ đến cặp đôi lúc nãy, nàng liếc mắt nhìn thì thấy lúc này người thanh niên gọi là tam thiếu lúc nãy đang ôm thít không kè hở lấy người phụ nữ không xương, khuôn ngực khá rắn rồi đè ép lên tấm lưng nhỏ nhắn thon thả.

Người phụ nữ cũng uốn éo lắc lư nũng nịu với người thanh niên nhưng đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chăm, đôi tay ngọc cầm lên vài món trang sức để lựa chọn.

Nàng lắc lắc đầu, cầm túi hàng, trả tiền rồi bước ra cửa hàng.

Lúc đi khỏi, nàng không hề chú ý đến hai đạo ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Một người không ngờ lại là anh chàng đang đàn đúm với người phụ nữ khuôn mặt bình thường, hẳn không nhìn cô bằng ánh mắt tục tĩu như hồi nãy mà nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp, ngọt ngào. (mmr vừa gặp đã yêu ạ, hí hí... (cười đều))

Người còn lại là một anh chàng đang mặc áo dạng kimono nhưng ăn mặc hơi hờ hang một chút, chỉ để lộ xương quai xanh, ngực, bụng sáu múi với cặp đùi đôi chân dài thênh thang rắn chắc (mmr vàng, hờ ít lắm, chỉ chừa tiểu nhị ra còn lại không có gì che đâu ạ. :))), đang nhìn nàng từ tầng năm của một tiểu quan quán lớn nhất trong kinh thành đối diện với cửa hàng bán quần áo, hẳn không hề chú ý đến người đang bám bám, khê lăm bám

- a tẩn, tiểu hạ, tìm hiểu cho ta vị cô nương mặt áo màu vàng vừa ra khỏi Y Doanh Các cho ta.

- ? vâng, thưa thiếu chủ, vậy chuyện kia... người mặc áo tiểu quan và một nữ nhân trẻ tuổi mặc áo tú bà bất ngờ, trả lời sau đó hỏi dò lại chuyện cũ.

- Hành sự như cũ.

- Vâng.

Chàng trai đang ôm cô ả nọ cũng đồng thời liếc nhìn về một góc tối đối diện cửa hàng ra dẫu mấy người ẩn nấp bảo họ đi theo nàng tìm hiểu. Một người khuôn mặt rất bình thường bước ra từ góc tối từ từ đi theo nàng.

Hai anh chàng đều nhìn theo phương hướng cô gái ấy đi, cùng suy nghĩ “cô nương, ta chấm nàng rồi”.

Lời tác giả: các bạn tò mò vì sao hai người lại chấm nàng thì ta chỉ có thể nói là ta khá yếu ngôn từ, ý ta là vì nàng khá đặc biệt, không quan tâm, không nhiều chuyện như những người khác, không tỏ ra óng ả nũng nịu thanh cao như những cô gái khác, mà luôn bơ dờ, tập trung vào điều mình muốn làm, hai người bọn hắn muốn nàng tỏ ra một thái độ khác chứ không phải chỉ có thế, muốn chọc tức nàng điên lên, vâng TT, TT em yếu ngôn ngữ lắm, về sau sẽ sáng tỏ, trước là vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Diện Mạo Thật Giả.

Một lúc sau thấy được ám hiệu đã hoàn thành chuyện kia, thanh niên nhân đang ôm mỹ nữ nói với nàng ta vài câu, đưa một xấp ngân phiếu, rồi đi ra khỏi cửa hàng.

Bước qua vài con phố, đến một khách điểm xa hoa, vào phòng hạng tốt nhất của mình, hắn đóng cửa lại.

Bất ngờ nam nhân lấy ngón tay sờ sờ khuôn mặt xé ra một mặt nạ khuôn mặt người.

Một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ xuất hiện, thiếu niên tuổi tầm mười bảy, mười tám tuổi, gương mặt tuấn mỹ cực độ, mắt phượng tinh tường, mũi thẳng, môi bạc mím lại, mái tóc đen mượt được đính lại bằng trâm vàng tinh xảo, làn da trắng hồng mịn màng.

Hắn thay một bộ áo gấm màu trắng tuyết quý giá đắt tiền, thông thả ngồi xuống ghế uống trà, huyết sáo một cái.

Lập tức trong phòng xuất hiện khoảng năm nam nhân mặc áo màu đen.

- Nàng ta là ai? Hắn hỏi thẳng vào trọng tâm.

Một người trong số đó trả lời:

- Nàng ta là làm nương nôi, một bà mối trong thành, nổi tiếng... hắn ngậm miệng không biết có nên nói tiếp hay không.

Chàng trai ưu nhã ngửi lấy mùi hương thơm ngát từ ly trà hảo hạng, uống một ngụm:

- Hừm?

- ... Lừa tình... bán con gái nhà người ta làm thiếp, vào thanh lâu... cho vay nặng lãi... dụ dỗ trẻ vị thành niên... hắn nói từng "chuyện tốt" của nàng ra thiếu chút lấy ngón chân ra đếm cho đủ.

Khỏe mạnh thanh niên đang uống trà giật giật khi nghe từng từ một, miệng ngậm chặt lấy nước trà đang muốn phun ra, bình thần nuốt xuống, rất nhanh trở lại khuôn mặt bình tĩnh, an nhàn nói:

- Coi bộ thiếu phu nhân tương lai của các ngươi là một người khá đặc biệt đấy!

Đám ám vệ gật đầu đồng tình:

- Đúng thế ạ, thiếu phu nhân...

Bọn họ chột đờ lại, há hốc mồm không tin nổi nói.

- Thiếu gia, việc... việc này không được đâu, trang chủ và phu nhân sẽ không chấp nhận điều đó đâu, người đã có vị hôn thê rồi, Phụng Lai công chúa...

- Ngươi vừa nói gì? Hắn âm trầm nói, phóng dao găm vào cổ họng của tên ám vệ vừa nhắc đến cái tên đó làm hắn sụp xuống chết tại chỗ, bọn còn lại im lặng không dám nói gì, trong lòng khẽ nói "ngu ngốc!"

Việc hắn có vị hôn thê kia là bị bắt buộc.

Phụ mẫu vì muốn kết giao, có quan hệ vững chắc với hoàng thất, sẵn cô công chúa kia mang tâm lòng ái mộ hắn, nên đã sử dụng biện pháp hòa thân, nhân tiện cưới cho hắn một chính thê có thân phận huyết thống cao quý.

Mỗi lần nhắc đến việc đó, hắn đều giận đến rung người, đó là một vết ô nhục lớn trong cuộc đời đầy huy hoàng, thậm chí theo từng bước chân của hắn.

Là việc hắn muốn giấu diếm, cất sâu vào nơi xó xỉnh nào đó, là việc cấm kỵ mà hễ ai nhắc đến thì chỉ có một con đường chết.

Cưới một con vợ không những mập mạp xấu xí mà còn dử dằn là một việc chắc chắn phần lớn đàn ông trong thiên hạ đều không mong muốn và đương nhiên không thể thiếu phần hắn trong số đó.

Hắn tìm mọi cách để làm danh tiếng giảm xuống thê thảm, hắn tìm đến mọi kỹ nữ lầu xanh, mọi con đàn bà lăng lợ âu yếm, hắn muốn tiện đàn bà kia dùng ảo tưởng khát vọng quá nhiều về hắn.

Cung quy dòng họ hắn nghiêm cấm để lộ khuôn mặt thật trước mặt người khác nên mỗi lần như thế hắn đều cải trang để trừ chọc quấy phá.

Nhưng hắn đã đánh giá quá thấp sức chịu đựng cùng sự biến thái của con đàn bà họ, ả càng bám lấy hắn, mê mẩn hắn hơn.

Ả chưa bước chân vào làm dâu, nhưng đã tự cho mình là nữ chủ nhân trong nhà hắn, ngày ngày đến thăm, ra lệnh đánh chửi hạ nhân, bước qua bước lại trước mặt hắn bấp chập ánh mắt chán ghét khi hắn nhìn ả, thậm chí lăng lợ trừu chọc thân thể hắn nhưng không lúc nào thành công.

lời tác giả: mình vừa hoàn thành chap này vào sáng nay, nhưng tại vì cùng lúc viết khoảng ba truyện chưa tính truyện ngắn nên dạo này mình quyết định viết dồn sang một truyện, là truyện tổng quản thái giám phúc hắc của trẫm, còn mấy truyện còn lại tối đa hai tuần một chap, cũng sắp đến ngày thi học kỳ nữa nên mong mọi người thông cảm :)).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thời Xưa Mà Cũng Có Kẻ Biến Thái...

Buổi tối, trong căn phòng của nàng.

Một bóng dáng xinh xắn đang tắm trong thùng nước.

Những cánh hoa trôi nổi trên làn nước mát che đi thân thể đang ngập trong thùng tắm nhưng vẫn lấp ló đáng dấp làn da trắng nõn nà của thiếu nữ.

Nàng nhấc hai bàn tay lên cầm trong tay một nắm cánh hoa chà chà nhẹ lên bàn tay, vui đùa với chúng nó.

Vừa tắm vừa hát nhẹ nhàng vì vụ bài butterfly ascoutic của henry.

...

Mắt phượng đáng yêu lên liếc nhìn sang hướng cửa sổ.

Khi thấy không còn ai, thì khẽ thở dài một cái.

Ngay khi nàng tắm, thì người nãy giờ đang quan sát nàng nãy giờ bỗng biến mất.

Trong lòng thầm mắng.

Thời xưa không ngờ còn có mấy vụ biến thái thế này, nhưng tên đó có ngu không nhỉ, cảnh mỹ nhân như nàng tắm thì lần chỗ khác, không mặt đồ thì không coi, toàn lựa lúc mình mặt đồ mà coi.

Aizz...chẳng lẽ thân hình mình không đẹp.

Đâu có nha, tuy còn đang phát triển, nhưng nhìn cũng không tệ mà.

Bắt giác gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu như mình đoán đúng.

ừm, tên đó bị mù rồi, mắt thẩm mỹ có vấn đề.

...

Đứng dậy khỏi bồn tắm, khoác đồ lên, vừa nằm trên giường vừa gặm một quả táo.

Nhưng bỗng nghĩ đến một vấn đề.

nhưng sao tên đó theo dõi mình thế nhỉ?

tại mình đẹp hà ta...

không đúng, tên đó coi bộ không giống dạng háo sắc cho lắm.

chẳng lẽ lại là một nạn nhân cũ của thân thể này á @.@.

ực... nuốt nuốt nước miếng mấy cái, lau lau mồ hôi trên trán.

Rốt cuộc cô này làm chuyện tốt lớn như thế nào mà đến giờ vẫn có người vẫn vương truy đuổi thế nhỉ.

Lỡ thằng cha đó buồn buồn giết mình mấy cái thì sao, hừm, phải suy nghĩ về vấn đề này kỹ hơn mới được, vấn đề rất nghiêm trọng đó nha, liên quan đến ăn ở ngủ nghỉ của mình sau này.

Sau một lúc hao thần tổn trí nàng quyết định... bỏ trốn!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chuẩn Bị Bỏ Trốn... Đã Đến Kinh Thành...

Lời tác giả: viết chap này dài dài chút, đền bù :)) .

...

Nàng nhanh chóng soạn thảo kế hoạch bỏ trốn.

Hắc hắc... mấy tháng rồi chưa làm những vụ bí ối như thế này... à không, không, nghiêm túc, là nghiêm túc.

...

Sau khi suy nghĩ xong kế hoạch.

Nàng tâm trạng vui vẻ nằm lên giường chuẩn bị đánh cờ với chu công.

...

Mấy ngày nay hoạt động của nàng vẫn diễn ra bình thường không thay đổi, mặc kệ có đôi mắt vẫn nhìn theo nàng.

Với lại nàng phát hiện dường như có một người khác có chung mục đích với tên kia.

Như thế nàng càng thêm quyết tâm phải bỏ trốn cho bằng được.

Nàng không phải là con mèo có chín mạng đâu a, nàng có một mạng thôi, ô ô...

...

Một tháng lại trôi qua.

Trừ giành ra một chút thời gian ra ngoài mua đồ ăn thì những lúc còn lại nàng đều ở trong nhà.

Nàng thừa biết dù nàng làm gì, xuất hiện ở đâu thì đều có sự giám sát của người khác, nên thà ở không hưởng phước cho sướng cái bản thân.

Ngôi thành nhỏ này cũng chẳng có chỗ nào để chơi, chán ồm...

Nàng không bỏ trốn ngay lập tức, là vì...

Một là bỏ trốn thì cần một quãng thời gian nhất thời để chuẩn bị đồ ăn thức uống, sắp xếp những vị trí đồ đạc cần thiết có trong kế hoạch, không thể vì tức thời mà phá hỏng đại sự.

Hai là đi đâu thì đi nhưng quần áo cũng rất quan trọng, nàng không thể mang một đồng trang phục sắc sỡ đi nơi rừng hoang đất quạnh, lỡ bị sơn tặc bắt về làm áp trại phu nhân thì sao, không, không được, vậy thì thà nàng khỏi trốn cho rồi.

(mmr / tự kỷ quá)

Những bộ trang phục nàng đặt kỳ trước ở Y Doanh Các đều là những bộ đồ trang phục bình thường, thậm chí còn có một số làm theo kiểu thôn nữ.

Nàng không nở bỏ a, tiền, tiền đó.

...

Một lúc sau, nàng bước ra khỏi căn nhà đi đến cửa hàng bán quần áo để nhận hàng đã đặt tháng trước.

Lấy xong, cứ như mọi ngày nàng về nhà, khép cánh cửa lại, khuôn mặt nàng cười rạng rỡ.

Chuẩn bị sẵn sàng!!!

...

Đêm tối mù sương.

Nửa đêm thanh vắng.

Sau khi nằm trên giường giả vờ ngủ khoảng nửa canh giờ với trực giác nhạy bén của người luyện kiếm từ nhỏ nàng có thể cảm giác được đám người theo dõi đã biến mất.

Hơn một tháng nay, theo nàng quan sát cứ khoảng nửa đêm vào giờ này thì họ rút đi và đến bốn giờ sáng họ mới trở lại thay ca.

Như vậy nàng chỉ có bốn tiếng đồng hồ để rút đi khỏi đây và biến mất đi xa khỏi nơi này một chút để tránh bị phát hiện.

Nàng nhanh chóng thay bộ quần áo thường dân, đến bên cạnh bàn trang điểm ở góc trong cùng bên trái của giường.

Ngồi xổm người xuống, lần lượt gỡ ra hai miếng gạch to.

Xuất hiện trước mặt nàng là một tấm ván bằng gỗ đủ một người lớn lọt vào.

ngón tay cầm nhẹ lên chỗ một góc lõm vào như tay cầm nhấc nó lên.

Một thông đạo nho nhỏ bằng đất với dấu hiệu như mới đào xuất hiện trước mặt nàng.

Nhanh chóng cầm túi nhỏ đựng đồ gác lên vai, nàng nhảy một cái bước vào thông đạo.

Bước trên một cầu thang được cắt xẻ sơ sài bằng đất nhưng đủ để nàng đứng chắc chắn.

Bước lên cầu thang cao nhất, lúc này nửa thân người nàng dưới hố nửa thân người thì ở trên mặt đất.

Cẩn thận khuya người xuống, hạ hẹp tấm gỗ xuống một chút, đặt hai viên ngói một cách chính chu lên tấm ván gỗ, canh góc độ một chút, lúc này nàng hạ xuống hoàn toàn tấm ván gỗ xuống.

Cạch cạch...

Âm thanh liên tục vang lên một cách hoàn hảo, tấm ván gỗ đã yên tâm nằm lại vị trí cũ, hai tấm ngói cũng trọn vẹn nằm khít vào nhau một cách kỳ diệu.

Lúc này căn phòng trở lại bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ khác một điều là chủ nhân của căn nhà đã hoàn toàn biến mất...

...

Cùng lúc đó, dưới tầng hầm.

Nàng bước xuống cầu thang gồm khoảng năm, sáu bậc rồi đứng trên một thông đạo rộng khoảng sáu mươi cm, cao chừng một mét.

(mnr nói chung là đủ một người đi ạ, khá khá.)

Nói đến tồn tại của cái thông đạo này thì phải nhớ đến một tháng trước.

...

Một tháng trước, trong một lần đi mua chút đồ ăn.

Trong lúc nàng ghé mua đồ, khi nàng đưa túi tiền để thanh toán món đồ thì khẽ nháy mắt một cái với lão bán bán đồ ở cửa hiệu bán đồ ăn nổi tiếng nhất thành rồi xoay người bước đi.

Lão bán nghi hoặc nhìn nàng, rồi lắc lắc đầu, mở túi kiểm tra số tiền thì giật nảy mình.

Thật ra là nàng chỉ mua một túi đồ ăn vặt thôi, nếu theo bình thường thì người ta chỉ cần móc vài lượng bạc trong túi tiền rồi đưa cho người bán hàng.

Nhưng nàng lại có dụng ý khác khi đưa nguyên một túi tiền nho nhỏ cho hắn ta.

Dù thế người khác cũng chẳng nghi ngờ mấy vì dù sao thì nhìn lướt qua túi tiền cũng chẳng được mấy đồng.

Nhưng vì sao lão bán lại giật nảy mình như thế.

Đó cũng chẳng phải bí mật gì mà che giấu cả.

Trong túi đồ chỉ có ba vật nho nhỏ tròn tròn thôi, đó là ba viên ngọc trai tự nhiên nhỏ bằng ngón út.

Đừng xem thường giá trị của nó, tuy nó không phải hàng cống phẩm nộp cho hoàng thất nhưng cũng thuộc họ hàng với cống phẩm.

Hàng năm những viên ngọc trai tự nhiên to bằng ngón cái luôn được đứng trong danh sách hàng đầu nộp cho triều đình.

Mà cống phẩm cái nào chẳng giá trị ngàn vàng khó cầu.

Nói chi là họ hàng của nó.

Ông chủ tuy chỉ bán thức ăn nhưng cũng có bạn bè làm trong giới buôn trang sức nên ông cũng hiểu biết một chút, chỉ cần liếc cũng biết viên ngọc trai này là gì.

Thật ra ba viên ngọc trai đó chính là một trong những bảo vật tích trữ trong cái hộp nhỏ của chủ nhân cũ thân thể này, nàng chỉ tiện tay xài thôi mà, hắc hắc...

Ông chủ lúc này bỗng chú ý thấy mặt trong của túi tiền có ghi vài dòng chữ, ông ta vội lật ra xem xét.

Hóa ra vị cô nương kia muốn nhờ ông ta tìm một nhóm người đào cho nàng ta một đường hầm phải hoàn thành trong một tháng còn kèm theo vị trí cần đào, với lại thuê cho nàng ta một xe ngựa và người phu xe chỉ còn một thân một mình (mm : @,@ muốn hấp diêm người ta giữa đường hay sao mà chọn trai mồ côi thế), số tiền còn dư lại thì coi như tiền nàng gửi ông ta uống trà một dạo kèm theo giữ bí mật chuyện này.

Tuy ông ấy khá nghi ngại, nhưng thương nhân mà, có lợi thì sẽ bất chấp thủ đoạn để đạt được.

Ông ta ngồi tính toán một chút rồi uy một cái.

Lần này làm ăn lời lắm nhé.

Trừ đi tiền nhân công đào đất, thuê xe đến mướn xa phu thì quá lắm chỉ tốn nửa viên ngọc trai đó thôi.

(mm : nhân tiện nói luôn, mỗi viên đáng giá 1000 lượng ạ.)

Vậy hai cái rưỡi còn lại là của ông à, ông cười hắc hắc vui vẻ, giờ một ngón tay về phương hướng cô gái vừa đi.

Thành giao.

ở một nơi nào đó, có cô gái đang vui vẻ cầm túi bánh về nhà thì bỗng hắc xì một cái.

Lấy ngón tay chùi chùi mũi, đang muốn mắng bậy một câu thì chợt nhận ra điều gì đó.

Môi nhỏ nhắn khẽ mỉm cười, lén giờ một ngón tay trong tay áo.

Thành giao.

...

Nàng thuận lợi bước ra khỏi thông đạo.

Miệng khẽ cười.

Ông chủ làm ăn thật nhanh nhẹn.

Khung cảnh ngoài thông đạo lúc này là một bia rừng nho nhỏ khuất người ở ngoại ô.

(mm : nhà tỷ ấy ở sát cạnh cổng thành nên chỉ cần đào thông đạo chừng tám chục hoặc trăm mét là được.

Nàng nhanh chóng bước ra khỏi bia rừng, cách đó chừng mấy mét nàng có thể nhìn thấy có một xe ngựa đang chờ sẵn ở đó.

Bước lại gần mỉm cười nhìn phu xe, lại phi thân một cái ngồi lên xe ngựa.

Khuôn mặt xinh đẹp gấn sẵn khăn trùm mặt khẽ nói :

- chở ta đến kinh thành diệt quốc.

Người phu xe cao to hiền lành cười ngốc gật đầu một cái.

Hắn lâu lâu mới có khách mướn nha, dù hắn có kỹ thuật phu xe rất tốt, rất giỏi phân biệt phương hướng nhưng vì hắn không cha không mẹ không ai chăm sóc nên có nhiều người đều tránh mặt mướn hắn, sợ này sợ kia, hắn nhiều lúc rất tủi, cho nên hắn rất cảm ơn vị cô nương này.

Bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp lấy từ trong tay áo ra một đỉnh bạc đưa cho hắn.

Hắn cả kinh, lắc lắc đầu từ chối :

- đừng cô nương, tại hạ không dám, tại hạ nhận bạc rồi.

Nàng cười cười, càng thêm có hảo cảm với tráng hán này, dúi đỉnh bạc vào tay hắn, nàng ngắn gọn nói :

- coi như là ta tặng người đi.

Thấy nàng ta cố chấp như vậy, hắn mặt mông ửng đỏ gật gù đầu :

- đa tạ cô nương.

Nàng phóng khoáng lấy tay đập nhẹ vào sau lưng hắn :

- vậy đi thôi.

Hắn liền hơi nghiêm chỉnh nhưng khuôn mặt vẫn hơi đỏ mặt ngượng ngùng, đáp trả một câu :

- vâng.

Hắn dẫn ngựa bắt đầu di chuyển.

Chiếc xe ngựa dần dần đi xa khỏi thành rồi biến mất hẳn khỏi tầm mắt.

(mm : xin thông báo lúc này là 12h15')

...

Sáng hôm sau, hai chàng trai trẻ đang nằm nghỉ ngơi ở hai nơi khác nhau.

Họ đều nghi hoặc thì thấy thuộc hạ quay về.

- sao về sớm thế ? ta kêu người đi canh chừng vị cô nương kia mà ! hắn thâm trầm nhìn người trước mặt.

tên thuộc hạ đang đứng một bên để báo cáo bỗng rùng mình, nhưng vẫn nghiêm cần trả lời :

- công tử, có chuyện !

hắn nghiêm mặt nhìn nhìn lá trà trong ly nước , thân nhiên nói :

- nói.

Trong lòng hơi phân vân chút nhưng ngay lập tức trả lời :

- vị cô nương kia biến mất rồi ạ.

Đôi mắt đang nhìn lá trà bỗng khựng lại, mấy giây sau dùng đôi mắt tỏa khí đen nhìn hắn, la hoảng lên :

- CÁI GÌ !!!!!

Kèm theo tiếng la tức giận của hai người chính là đám chim đang đậu trong nóc nhà của hai người bỗng hoảng sợ bay tán loạn tìm đường trốn khỏi tula đang nổi giận phía dưới.

...

Hai tháng sau.

Kinh thành diệt quốc.

Một chiếc xe ngựa nhàn tản bước qua cổng kinh thành diệt quốc.

Đến một đoạn đường thì chiếc xe dừng lại.

Một đôi tay thon nhỏ hé mở tấm màn.

Một cô gái mang khăn trùm mặt lộ đầu ra.

Xa phu nhảy xuống lấy một khối cầu thang nhỏ để ở nên vừa vịn cho nữ nhân trên xe bước xuống.

Đôi tay to lớn đầy vết chai do lao động nhiều năm nâng đỡ đôi bàn tay của thiếu nữ để nàng đi xuống.

Bước xuống cầu thang nàng mỉm cười sáng lạn vui vẻ.

Kinh thành, nhọc kỳ ninh ta đến rồi đây, hắc hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cả Nhà Người Mới Bị Nhốt Lồng Heo Thả Xuống Sông Ấy...

Tiểu cô nương da thịt phấn nộn không chút son phấn lòe loẹt vừa xuất hiện liền kéo theo mọi ánh mắt tò mò của người qua đường.

Bộ váy áo màu trắng tinh lệ, hoa văn phiếm lá màu xanh nhạt, toàn thân phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi hương bạc hà dịu mát.

Đôi mắt tò mò tinh nghịch xen lẫn ngây thơ, thích thú nhìn xung quanh làm cho bao nhiêu trái tim của các công tử nhẹ nhàng rung động.

Tiểu nữ tử này thật đáng yêu nha...

Nàng ngược đôi mắt ngây thơ kéo kéo tay áo của một vị ca ca áo xanh đang vừa nói chuyện với một vị công tử khác vừa đi qua chỗ nàng, điềm điềm đáng yêu hỏi:

- ca ca, cho muội hỏi chút chuyện được không?

Aida... vị công tử này tuần nhất trong số các vị ở đây nha, có hỏi cũng phải biết lựa người chứ...

(mmr năng lực soi mói thật là quá ư kinh khủng...minh minh báai phục...)

Nam nhân áo xanh mặt hơi nhăn nhó quay lại nhìn nàng.

Hừ...hắn đang bận nha...

Nhưng vừa nhìn thấy nhan sắc của nữ tử phiền phức kia thì liền ngay tức thì cực kỳ nhiệt tình chủ động cầm đôi tay nàng vuốt ve, đôi mắt tự coi là quyền rũ, thì thầm ám muội bên tai nàng:

- có chuyện gì thì cứ nói, ca ca sẽ giúp muội bằng hết thân thể và tinh thần này...

nàng tròn mắt to không tin nhìn hắn rồi theo phản xạ mà lui lại một bước.

trong lòng hiện lên dòng chữ cảnh báo:

“vật nguy hiểm...cẩn sò!!!”

Ô ô... vừa thoát khỏi nguy hiểm thì lại đụng ngay hang sói a...

Miệng run run nói:

- ca ca, muội sợ...

hắn mỉm cười hết cỡ nghi hoặc hỏi:

- hửm...

nam nhân đi theo hắn này giờ không nhịn nổi mà lấy cái quạt cốc lên đầu hắn một cái, rồi dùng sức đẩy tay hắn ra tay nàng, mặt hồ thẹn xấu hổ nói:

- mong vị cô nương này thứ lỗi, vị bằng hữu này của ta cứ thấy nữ nhân là lại nổi con...

hắn quay lại chửi thẳng bạn:

- này... huynh có phải huynh đệ của ta không đấy... mà nổi con của huynh ý là gì thế hả!!!!???

nam nhân liếc nhìn hắn khinh bỉ:

- huynh bản thân như thế nào chẳng lẽ tự thân không hiểu sao?

Hắn không tin chỉ chỉ mặt huynh đệ mười mấy năm trời của mình, gân xanh nổi lên, lắp bắp nói:

- huynh... huynh...

đang muốn mắng thì lại thấy vị cô nương đáng yêu kia đang nghi ngại nhìn hắn thì liền tâm tư tĩnh lại.

điều hòa tâm tình, nở một nụ cười lấy lòng với nàng:

- muội muội đừng sợ... nói cho ca ca biết muội muốn hỏi gì nào?

Nàng tuy trong lòng không rung động vì mấy chuyện nhảm nhí như thế này nhưng bản tính “thục nữ” xây dựng từ thuở bé đến giờ vẫn phát huy đến cực điểm.

Khuôn mặt e lệ đỏ mặt thì thảo nói:

- thôi... cảm ơn ca ca... muội hỏi người khác vậy...

hắn không ngờ nàng lại nói thế, tay nắm đôi tay nàng lần hai, kéo mặt mo của mình đến gần mặt nàng trong gang tấc, liếc mắt đưa tình nói:

- ...hãy tin tưởng ta...

Lòng nàng xám ngoét nhưng mặt vẫn đỏ hồng, nhỏ nhẹ nói:

- công tử... nam nữ thụ thụ bất thân nha...

(mm: tác giả đang muốn buồn nôn vì tình huống ngọt như đường này...)

Hắn cười cười:

- giữa hai chúng ta còn cần cái khái niệm chết tiệt đó sao...

nàng lấy tay áo che mặt, chừa đôi mắt tỏ con long lanh nhìn hắn:

- ... nhưng muội với ca ca mới gặp nhau lần đầu nga...

Lấy ngón tay nâng cằm nàng lên, khẽ thì thảo những lời đường mật:

- muội chưa nghe câu “ dù chỉ tương phùng nhau một lần, nhưng tâm ý như một, vẫn là phu thê” đó sao...

(mm: tác giả nhớ có câu nào đấy tương tự câu này nhưng là giữa hai huynh đệ lần đầu gặp nhau thôi còn cái này là chế cho vui nhà ấy mà :v...)

Nàng miệng lắp đỏ mặt:

- cái... cái đó... công tử...

hắn còn đang định mở miệng nói thì đằng sau cổ nhói đau một cái rồi ngất xỉu.

nam nhân đằng sau ngay lập tức đỡ hắn rồi chấp tay xin lỗi nàng:

- cô nương lượng thứ... hắn ta thường xuyên làm vậy lắm...

nàng phẩy phẩy tay cười cười:

- không sao... muội không để ý đâu...

nam nhân xoay người định bước đi thì nàng mở miệng ngăn cản:

- công tử! khoan đã...

nam nhân xoay người nghi hoặc nhìn nàng, nho nhã hỏi:

- cô nương thỉnh chi giáo?

Nàng hơi đỏ mặt hỏi hắn:

- gần đây có khách điểm bình bình nào không?

Nam nhân kinh nghi rồi rất nhanh hiểu rõ:

- cô nương mới tới kinh thành sao?

Nàng gật đầu như gà mổ thóc, chờ mong nhìn nam nhân.

Nam nhân đưa ngón tay thon dài chỉ hướng đi cho nàng:

- cô nương cứ đi theo ngã tư kia, quẹo trái, đi qua ba bốn căn nhà nhìn sang phải sẽ thấy một khách điểm.

nàng rất nhanh hiểu rõ rồi mở miệng cảm tạ:

- đa tạ công tử...

nam nhân cười cười:

- không có gì... tại hạ phải xin lỗi cô nương mới đúng...

nàng gật đầu tạ lễ rồi rất nhanh xoay người dẫn theo người xa phu ngốc nghếch mà nàng nhận làm người làm mấy tháng trước đi theo phương hướng nam nhân chỉ đường.

nhìn thân ảnh nữ nhân lẫn vào đoàn người qua đường, nam nhân nhìn nàng như có điều gì suy nghĩ.

(mmr lại nghiệt duyên...)

...

Nàng thân ảnh nhỏ nhắn dễ dàng len lỏi giữa dòng người đông đúc cùng thân ảnh thô kệch to cao của xa phu tiểu phạm chậm chậm theo sau.

Đang đi thì nàng thấy một đám nữ nhân áo quần lụa là đi ra khỏi một túp lều, người thì e lệ uyển chuyển, cười cười che miệng thực nữ, miệng thì không ngừng nói nhỏ, len lén chỉ chỗ nàng:

- tỷ nhìn nàng kia xem... mấy này được nam nhân tuấn mỹ kia ôm ấp có tỷ xú mà đã không biết xấu hổ hôn môi âu yếm... cái thứ nữ nhân như thế không biết làm sao mà có thể sống được đến tận bây giờ cơ chứ...

ả bên cạnh cũng hí mắt nhìn nàng đầy ghen tị, phát nhẹ quạt che miệng thì thầm:

- muội nói thế thì được gì chứ... người ta đã muốn như thế thì chúng ta có quyền gì xen miệng vào...

một người khác lại xen xen vào, ôn ôn hơi to giọng nói:

- các tỷ thì hiểu gì chứ... nữ nhân như thế.. không cần đến lượt tiểu thư khuê các như chúng ta nói thì cũng đã bị người ta nhốt vô lồng heo... thả xuống sông cho chết tức tưởi rồi a...

ả miệng cười là loi:

- hiện muội chỉ được cái chí phải...

nàng ta đáp lại:

- tỷ quá khen... hi hi...

...

Nàng mặt tỉnh bơ đi qua bọn họ, trong lòng thì thầm chửi bới.

Hi hi cái khi gì!!!!??? Ngươi mới bị nhốt vô lồng heo... cả nhà ngươi mới bị nhốt vô lồng heo thả xuống sông...

Đi được một chút thì nàng ngược mặt lên thì đã nhìn thấy bảng hiệu khách điểm mà nam nhân kia nói.

Đưa tay nâng váy bước từng bước uyển chuyển đi vào.

...

Khách điểm rất ít khi có nữ nhân bước chân tiến vào, lúc này cả đám nam nhân hào khí vạn trượng, vô lâm nhân sĩ đều đang uống rượu hưởng thức đồ ăn, muôn lời n truyền, thì nhau mà kể.

Nàng váy trắng thướt tha yếu điệu bước vào giống như một hòn đá chọi thẳng vào con sóng mãnh liệt.

Đôi mắt nghi hoặc nhìn lên bầu không khí bỗng ngưng thay đổi.

Khi thấy cả đám nam nhân đều dừng lại động tác uống rượu, gấp thức ăn sắp vô miệng, hàm răng còn chìa ra kể chuyện đến đoạn cao trào, miệng chu chu môi dứt miếng mì hút vào... mắt tròn to toàn tập mà nhìn về hướng nàng.

Hiểu rõ được mình là nguyên do gây nên việc này, nàng không nhin nổi mà đỏ mặt mỉm cười một cái.

Một đám nam nhân chợt tỉnh mộng rồi đồng loạt ho nhẹ cho đỡ xấu hổ, rồi cúi đầu tiếp tục công việc đang làm dở.

Ô ô... bọn hán thật mất hình tượng... trước mặt mỹ nhân xinh đẹp mà lại làm động tác xấu hổ như thế...

chấn chỉnh người lại, lưng thẳng đứng, nho nhã ăn từng miếng một, cứ mở miệng một chút là văn thơ ít ỏi học được từ lớn đến nhỏ lại xỏ ra ầm ầm...

Còn một số nam nhân thì ngược lại, hơi xé mở lớp áo ra (mm: tiền... tiền a...), nháy mắt đưa tình với nàng, cánh tay như có như không làm động tác đuổi người khoe những đường cong rắn chắc...

Không phải nữ nhân đều thích nam nhân nho nhã/mạnh mẽ như bọn hán sao...

...

Nhìn cảnh tượng đó nàng chỉ còn biết lắc lắc đầu cười khổ.

Tiểu nhị vừa lúc thấy khách nhân đến, bình thường sẽ ít khi tiếp đãi, nhưng khi thấy khách nhân lại là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp yếu điệu đáng yêu thì ngay lập tức lao tới, nở một nụ cười cực kỳ chuyên nghiệp, sáng láng hỏi thăm:

- tiểu thư, không biết người cần gì ạ?

đám nam nhân đều ghen tị nhìn tiểu nhị, làm hán lần đầu trong đời cảm thấy làm tiểu nhị cũng rất tốt nha.

nàng trả lời:

- ta muốn một phòng chữ thiên và một phòng chữ nhân...

tiểu nhị liếc nhìn người cao lớn bên cạnh, rồi mở miệng hỏi:

- hai người đi chung sao cô nương...

nàng gật gật đầu:

- không biết khách điểm còn phòng không?

Tiểu nhị gật đầu mỉm cười, hai tay cầm chặt vào nhau:

- vẫn còn... vẫn còn... đợi tiểu nhân dẫn tiểu thư đi gặp chương quỹ nhé...

Nói xong hờn hờ dẫn đầu đưa nàng đến một nam nhân trung niên đang cầm bàn tính tính toán gì đó.

Tiểu nhị gọi trung niên nhân:

- trưởng quỹ... có khách nhân muốn phòng...

lão ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong mắt thoáng ngạc nhiên rồi rất nhanh biến mất, nở một nụ cười hiền lành hỏi:

- cô nương muốn mượn phòng nào?

Nàng tán thưởng nhìn lão rồi mở miệng nói:

- một phòng chữ thiên và một phòng chữ nhân...

lão gật đầu ghi chép trong sổ sách rồi hỏi tiếp:

- cô nương muốn mượn trong bao lâu?

Nàng đáp:

- trong 3 tháng...

Lão ghi chép tiếp vào, rồi mở miệng:

- tất cả là 150 lượng, cô nương thỉnh trả trước...

cực kỳ chuyên nghiệp đưa một phiếu thu cho nàng.

(mm: 0x0...)

Nàng ngó người.

Không phải trong phim thường nói trả trước nửa phần tiền cọc hoặc trả sau hay sao.

Thấy nàng như thế, lão liền cười cười mở miệng:

- cô nương đừng ngạc nhiên tại sao lại như thế... khách điểm này hoàn toàn khác với những khách điểm khác... một khi khách nhân đã ở trọ hoặc ăn uống ở đây thì điểm sẽ bảo đảm an toàn tánh mạng cho khách nhân... nếu có bất cứ cái gì ngoài ý muốn xảy ra thì sẽ hoàn lại gấp đôi số tiền khách đã trả...

nàng tò mò hỏi:

- thế trước nay có xảy ra chuyện gì không?

Lão vuốt vuốt cái cằm chỉ có mỗi mấy cọng râu, mắt lóe lên một tia sáng bí ẩn:

- từ lúc mở khách điểm đến giờ, không phải lão đây khoe khoang nhưng chưa từng xảy ra bất cứ lộn xộn nào...

(mm: chưa kịp xảy ra thì đã bị ngăn lại...)

Khách nhân trong điểm đều gật đầu tán thành.

Nàng trong lòng tự nhiên nảy ra ý tưởng tin tưởng lão, tay móc hai thỏi bạc đưa lên bàn:

- 150 lượng đây...

Lão mỉm cười hài lòng, thu tiền, khuyên nàng giữ tốt phiếu thu rồi kêu tiểu nhị đưa nàng và tiểu phạm đến phòng được đặt...

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiệu Mỹ Phẩm Mỹ Nhân Ra Đời.

lời tác giả: tác giả đã trở lại đây, muawhahaha...

...

Sáng hôm sau, khi trời còn chưa sáng hẳn, cửa tiệm vừa mở thì hai thân ảnh một to một nhỏ đều ngồi lên chiếc xe ngựa của họ rồi thẳng tiến ra ngoại thành để đến ngọn núi cách kinh thành khoảng 10 dặm.

...

Đứng trước ngọn núi to cao hùng vĩ, đỉnh núi mờ sương dày đặc, đeo trên lưng một giỏ thuốc tầm trung nàng nhanh nhẹn bước đi từng bước leo lên dãy núi, tiểu phạm cũng đeo trên lưng giỏ thuốc cỡ to mà đi theo, bỗng nhiên nàng dừng lại rồi á một tiếng làm nam nhân cao to phía sau giật nảy mình.

Đôi mắt sáng lóe lên khi thấy một chụm cỏ mọc dày đặc có hoa màu trắng nhỏ li ti ở ngọn cây, mọc lên ở dưới cây táo rừng lâu năm.

Đồ tốt nha...

Nàng nhanh tay nhưng cẩn thận hái sạch từng cây một rồi bỏ sang cái giỏ lớn của tiểu phạm, sau đó móc từ trong ngực áo ra cuộn giấy nào đó rồi gỡ ra, ngón tay ngoắc ngoắc kêu anh chàng đang ngây ngốc bên cạnh.

Trong cuộn giấy vẽ rất chi tiết nhiều hình dạng cây cỏ khác nhau, nàng chỉ chỉ hết rồi nói:

- tiểu phạm cầm lấy đi... nhớ nhé... tìm được cây nào giống mấy cây trong đây thì hái hết cho ta... hiểu chưa?

hắn ngốc ngốc gật đầu nhìn từng bức vẽ rồi cười ngây ngô.

Tiểu thư nhà hần về thật đẹp nha...

- giờ tách ra tìm kiếm... đến xế chiều thì gặp lại ở đây...

Hần định đi nhưng không khỏi lo lắng hỏi thăm :

- tiểu thư định đi một mình sao... lỡ như...

nàng phẩy phẩy tay rồi cười cười :

- không sao đâu... đừng xem thường ta chứ...

mười ba năm luyện võ... dai đến đủ loại thì còn sợ cái gì chứ...

nói xong nàng quay đầu rồi đi sang hướng khác.

Dù tiểu phạm khá ngốc nhưng khả năng tìm kiếm phương hướng thì lại rất giỏi nên nàng hoàn toàn an tâm để hần đi một mình.

...

Xế chiều, sau một trận cần quét vì mô lớn khắp ngọn núi, hai thân ảnh cuối cùng cũng tụ hợp lại, giỏ đeo trên lưng lúc đầu còn trống không thì lúc này đã đầy ắp các loại cây thuốc, thậm chí còn luyện tiết đất vài chục cây nhỏ lớn vào tay áo, ngực áo đủ cả.

Gật gật đầu hài lòng hai người mới chịu xuống núi, lên xe ngựa để trở về kinh thành.

Đến khi vào phòng thì tiểu phạm mới tò mò hỏi :

- tiểu thư định mở tiệm thuốc sao ?

nàng đôi mắt vẫn không tách khỏi đồng thuốc, tay vẫn thoăn thoắt phân loại thuốc ra, miệng nói :

- ai nói ta định mở tiệm thuốc...

hần nghi hoặc chỉ đồng thuốc :

- thế cái này...

nàng cười khẽ, thần bí nói :

- luyện thuốc nha...

- ??...

Phất phất tay, nàng nói :

- thôi thôi ngươi không hiểu đâu... tiểu phạm! ngươi đến lò rèn kêu họ làm cho ta mấy cái nồi với cái nhuyển thuốc đi...

(mm : nhuyển thuốc là cái đồ để煎熬 thuốc ấy...)

Tuy nghi hoặc nhưng hần vẫn ngoan ngoãn làm việc tiểu thư sai làm

...

Mấy ngày sau nàng hưng phấn cầm trong tay mấy cái nồi còn mới tinh, trong lòng không khỏi muốn thử tay nghề mấy tháng chưa làm việc của nàng.

...

Sau vài công đoạn làm thuốc và nấu thuốc thì nàng đôi mắt lóe sáng không chớp nhìn chằm chằm thành quả trong tay.

Một thứ bột màu trắng hồng được nén lại rồi để vào trong những cái hộp tròn tròn nhỏ nhỏ bằng bàn tay được khắc hoa văn xinh đẹp đầy màu sắc.

Tiểu phạm nhìn chằm chằm nó rồi lại nhìn tiểu thư nhà mình.

Cái gì đây a...

Thấy thế nàng nhanh chóng giải đáp :

- là bột trang điểm của nữ nhân nha... còn cái này nữa...

nàng giở ra những tấm giấy được sơn đỏ nhiều màu sắc đậm nhạt :

- ... đây là son môi...

- để làm gì...

hắn ngây thơ hỏi.

đây là lần đầu tiên hắn thấy mấy cái này đó nha...

cốc nhẹ lên đầu hắn, nàng cười cười nói :

- đương nhiên là để tân nương trang điểm nha, có tân nương nào mà không muốn mình xinh đẹp nhất chứ...

(mm : =,= ừa, gian thương hay nói những lời giáo biện như thế lắm...)

Hắn gật gật đầu làm như đã hiểu, hỏi tiếp:

- rồi sao nữa...

Trán nổi gân xanh, nàng giật giật khóe miệng.

Tiểu phạm cái gì cũng tốt chỉ trừ cái việc « hơi » chậm hiểu chút thôi...

Không nhịn được mà cốc lên đầu hắn một cái nữa, nhắm mắt nghiêng mặt không nhìn vào đôi mắt đang ầng ậc nước kia :

- ... việc tiếp theo đương nhiên là đem bán cho nữ nhân nha...

Lại gật gật đầu, định mở miệng hỏi tiếp thì bị nàng chặn họng lại, hăm dọa nói :

- có gan thì hỏi một câu nữa xem...

hắn ngây thơ tưởng tiểu thư khuyến khích mình, nên híp mắt cười ngốc, không sợ chết nói :

- sau khi bán xong thì...

một thân ảnh nhỏ nhắn lao lên người hắn, liên tiếp đánh mấy cái vô mõng hắn, nổi điên gào lên:

- đương nhiên là thu tiền bỏ vào túi rồi!!!!

ô ô... tiểu thư nhà hắn thật đáng sợ...

...

Một tuần sau, sau khi luyện hết chỗ thuốc kia thì nàng bắt đầu lên kế hoạch đem bán những hộp mỹ phẩm thành quả nọ.

Nàng cực kỳ chuyên nghiệp cầm lấy một tờ giấy bản to cao cấp bắt đầu viết viết vẽ vẽ gì đó.

(thảm ô ô... một tờ mất mấy lượng của nàng lận a...)

Sau gần hai khắc vất vả nàng mới dừng bút lại, lấy tay áo lau lau trán đã giả vài giọt mồ hôi, mỉm cười nhìn tác phẩm trước mặt.

Hiệu mỹ phẩm “mỹ nhân”, chuyên bán những sản phẩm trang điểm cao cấp nhất dành cho phái nữ lẫn phái nam có “nhu cầu”, tuy chúng tôi mới lần đầu tung ra thị trường nhưng xin đảm bảo, chắc chắn và lấy tính mạng ra để hứa rằng sản phẩm của chúng tôi rất có hiệu quả và sẽ xuất hiện thành quả chỉ sau một tuần sử dụng, sau đây là các sản phẩm của nhãn hiệu chúng tôi:

- hạt sen nở hoa – 20 lượng, chuyên đặc trị mụn cám/đầu đen các loại.

- thuần phục dưới gót gai nhân – 15 lượng, chuyên đặc trị sau khi mụn qua đi và dưỡng da ngăn mụn.

- mỹ nhân tuyết trắng – 20 lượng, mang lại cho nạn nhâ... à không... khách nhân một làn da trắng hồng không tí vết.

- điểm hoa trên môi hồng – 10 lượng, son hồng hơn 10 loại màu sắc.

(mm: tác giả không chịu nổi nữa nên tạm dừng lại.)

Chú ý: mỗi sản phẩm của chúng tôi đều có ngày sử dụng đến hơn nửa năm, nếu nói sai chúng tôi xin hoàn tiền trả lại gấp 5 lần.

Cám ơn quý khách đã ủng hộ cho nhãn hiệu chúng tôi, muaw chụt chụt...

...

Gật gật đầu hài lòng nàng không khỏi cảm tạ người ông nghiêm khắc khó ưa của mình.

Aiz... hên là tập đoàn nhà nàng cũng sản xuất nhãn hàng trang điểm làm bằng chất liệu thiên nhiên 100%, nếu không thì nàng cũng không biết làm mấy cái này đâu a...

(mm: vật liệu gia tăng ngày sử dụng cũng dùng bằng cây thuốc thiên nhiên nhưng hạn sử dụng chỉ được nửa năm thôi...)

Lúc đầu định dùng từ hạn sử dụng cơ nhưng tiểu phẩm ngốc nghếch lại tiếp tục ngây thơ hỏi, nàng tức giận nói đó là ngày nó mọc meo, bốc mùi hôi thối, kinh tởm không ai dám đụng, nhưng vì vấn đề thương mại nên nàng đành dùng từ hoa mỹ là ngày sử dụng cho nó... vẫn mình.

(thầm: tất cả đều có nguyên do hết đây...(nháy mắt đưa ghèn))

...

Nàng đi đến công hội thương nghiệp, đăng ký rồi nộp tiền, cuối cùng họ dẫn nàng đến một góc cửa tiệm còn trống trong khu chợ phía nam.

Rạp cũng đã có sẵn, chiều rộng cũng 3m, không tồi... vị trí tuy không phải trung tâm nhưng cũng không ít khách...

(thầm: ô ô... 100 lượng hàng tháng của nàng...)

mm khinh bỉ.

đạp một cái vô mộng, gào lên: cút!!!)

nàng gửi chút tiền cho người thanh niên dẫn đường, nở một nụ cười đẹp như hoa tiễn khách làm người đó ngỡ ngàng mấy phút rồi đỏ mặt thẹn thùng đi khỏi.

(mm: ox0...)

Tiểu phẩm xách túi lớn túi nhỏ rồi theo cách dạy của nàng tới qua mà bắt đầu xếp hàng lên rạp.

Gần trăm hộp mỹ phẩm tròn tròn nho nhỏ xinh đẹp đầy màu sắc có ghi tên được xếp lại gần nhau theo quy tắc hình cánh hoa mẫu đơn nở rộ cực kỳ bắt mắt hút người, những hộp hình vuông đựng lá son đều lần lượt để ở những ô trống phần trung tâm làm nên những nhụy hoa màu vàng xen lẫn màu đỏ tình mỹ.

Nàng rất hài lòng với ưu điểm này của tiểu phẩm.

Rất là có hoa tay nha...

Cũng không rảnh rồi, nàng nhìn tấm bảng hiệu đã ghi sẵn hỏi tới qua rồi được ép vào khung gỗ để ở trước sạp tiệm.

Xong! chỉ đợi khách nhân đến mua hàng thôi...

...

Nhưng đời đâu dễ như thế, nàng đợi nguyên cả canh giờ nhưng vẫn không khách nào đến xem hàng.

Trợn mắt nhìn cả đồng con mồi cứ đi qua đi lại mà không tiến vào gian hàng, cái trán khễ nhăn lại suy nghĩ, rồi đột nhiên búng tay một cái.

A, nàng quên mất nguyên tắc tâm lý khách hàng trong điều thứ bốn luật gian thương nha... đứng rồi ai lại dám vào một cửa hàng không danh không tiếng mới mở ra không lâu để mua hàng chứ.

Nàng chắc chắn mấy tiếng tiếc rẻ tỏ ra mình ngốc nghếch rồi cầm ghế vốn đang ngồi che mát trong sạp để đến trước sạp rồi hạ mộng ngồi xuống, lấy dù màu xanh lục che đi ánh nắng đang dần chói chang hơn.

Người qua người lại nghỉ hoặc nhìn nữ nhân đang ngồi trước cái sạp kia rồi rất nhanh ngẩn người.

Trời ạ... nữ nhân nhà ai mà xinh đẹp thế này... thậm chí còn xinh hơn hoa khô mãn nguyệt lâu nữa nha...

Mấy vị công tử trái tim vốn đã bị tiếng sét ái tình đập trúng không khỏi lang thang quanh khu vực nàng ngồi, đợi khoảng một chung trà thì một vị công tử

có vẻ ngoài khá ôn nhu hiểu lễ nghĩa tiến đến chỗ nàng, giọng điệu quan tâm hỏi :

- cô nương... sao nàng lại ngồi ở đây...

nàng ngước mắt lên nhìn nam tử nọ làm hấn ta không khỏi sửng sò.

ôi trời... hấn chưa từng thấy ai đẹp hơn nàng bao giờ... váy trắng khoe lưng ong ngọt ngào... đôi mắt long lanh đáng yêu... môi hồng phơn phớt... da thịt mịn màng...

âm âm âm...

(mm : có tiếng sấm sét thoang thoảng quanh đây...)

Hấn ta bối rối đỏ mặt tay chân không biết để đâu cho xứng làm nàng không khỏi bật cười.

Môi hồng nhỏ nhắn khẽ nói để làm tỉnh hấn :

- công tử...

giật mình tỉnh lại, hấn cười ngốc trả lời :

- cô nương chỉ giáo...

nàng hơi ngượng ngừng nói:

- tiểu nữ tử đẹp không...

hấn vừa tỉnh cũng không khỏi muốn hôn mê tiếp, nghi hoặc hỏi :

- rất... rất đẹp...nhưng ý cô nương là...

nàng nói tiếp :

- công tử có muốn một nương tử xinh đẹp như tiểu nữ không...

hấn đỏ bừng mặt, tay chân gáp gáp :

- đương nhiên là muốn nha...

đám nam nhân cũng gật gật đầu liên tục phụ họa, còn đám nữ nhân phía sau thì cắn khăn tức giận ghen tị.

muốn... muốn gần chết đi được... có mỹ nhân cỡ này thì ai lại không muốn cơ chứ...

nhặc dù khá e ngại nàng quá thẳng tính mạnh bạo... nhưng... kệ nó đi... hấn thích nha...

nàng cười cười e thẹn, chỉ chỉ đóng hộp phấn phía sau :

- dễ lắm nha... chỉ cần ngời mua cho nương tử nhà ngời phấn trang điểm mỹ nhân này thì ngời muốn mỹ nhân nào cũng có được...

hấn chưa kịp trả lời, thì thanh âm đám nữ nhân phía sau bỗng ồn ào cả lên :

- thật sao !!!???

nàng ngước mắt lên cười cười :

- cả người muội là nhân chứng hùng hồn đó nha...

nàng chưa nói xong thì cả đám bụi đất đã xông thẳng lên mặt và y phục, có đôi chân ai đó chen chen lên người nàng.

Nhanh tay kéo ghế sang một bên, nàng lau lau mồ hôi hột rồi lại dờ khóc dờ cười nhìn nam nhân hỏi nãy quan tâm thăm hỏi nàng đang bị đám nữ nhân chà đạp dưới chân.

Hên... hên là mình tránh kịp... không... không thì... ai da... không dám tưởng tượng...

Nàng đang tự đa tình thì âm thanh thảm thiết của tiểu phạm vang lên :

- tiểu thư !!!!! cứu tiểu phạm...

cứng cả người, quay đầu lại thì nàng thấy tiểu phàm thân là đường đường đại nam nhân đang khốn khổ trước hàng chục nữ nhân như lang như sói đòi mua đồ.

Lắc lắc cười khổ, nàng đành đứng lên xoay người rồi bắt đầu một phen một tay đưa hàng một tay thu tiền cực kỳ khốn khổ.

...

Một khắc sau đến khi gian hàng không còn cái gì để bán, ngay cả cây dù của nàng cũng lọt vào doanh thu nốt thì đám nữ nhân mới luyến tiếc tách ra, trước khi đi còn nhắc nàng nhớ nhập thêm hàng mới, nung đợi người...

Gật gật đầu mừng rỡ, tiểu phàm một thân nhếch nhác còn nàng thì bình thản trang phục không chút nhăm nhúm bắt đầu thu dọn đồ trong ánh mắt ghen tị của các chủ hàng bên cạnh.

Vừa xếp đồ nàng vừa cười lạnh...

Gian thương nói không sai... lừa tiền phụ nữ là tuyệt đối không sai dễ nhất...

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dụ Đồ Nữ Hải...

Ai nói người sống ở khách lâu X thì không có quyền ăn uống ở tửu lâu Y ?

Nàng mặt khinh bỉ nhìn nam nhân ngồi bàn bên cạnh đang cao giọng bàn tán làm như mình rất thông minh.

Hừ... nàng cũng muốn thử xem... có gì mà không được...

...

Tửu lâu và khách lâu cũng không có điểm gì khác nhau, ngoại trừ việc khách lâu có gian phòng cho khách ngủ lại.

Trong kinh thành, nếu khách lâu X là một khách lâu nổi danh thì tửu lâu Y thì lại là một tửu lâu tầm thường nhất.

Vội lại nghe đâu chủ quán hai nhà có kỳ còn nổi điên đến nỗi một bên không tự lượng sức còn một bên thì lại quá hạ mình mà đánh nhau đến trời long đất lở chỉ vì lý do chẳng qua hai bên cũng quá... chán ngera rồi!

Một lớn một nhỏ đối diện nhau, khách quan tìm điểm ăn uống cũng không khỏi lúng túng không biết vào đâu.

Tuy tửu lâu Y chỉ là tòa nhà nhỏ nhưng đừng xem thường vẻ ngoài của nó !

Chủ quán của tửu lâu đó nổi danh có tài nấu nướng thiện nghệ, những người sống lâu năm trong kinh thành không khỏi nhớ đến năm đó có một thiếu niên xuất chúng đã giành được vị trí đệ nhất của cuộc thi nấu ăn...

Thôi, quên mama đi, tự nhiên lạc đề !

Không chỉ khách quan lúng túng mà ngay cả nhân viên của hai lâu thỉnh thoảng cũng liếc mắt « tình cảm » đầy hoa lửa ầm ầm rồi « hứ ! » một tiếng ngoắt miệng bỏ đi.

...

Nàng đi qua tửu lâu Y, lúc này bên trong cũng rất đông người nên nàng khó khăn lắm mới tìm được một chỗ bàn trống để ngồi xuống, tiểu Phàm đi theo sau nàng nãy giờ cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Gọi vài món ăn cho tiểu nhị ghi vào giấy nàng mới ngẩng nhìn khung cảnh xung quanh.

Lúc này một trận ồn ào dồn dập vang lên ở chỗ bàn chương quỹ làm nàng không hên mà quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một lão nhân xem ra là chương quỹ đang cãi nhau với một đôi phu phụ.

Theo đoạn đối thoại cãi nhau giữa bọn họ thì nàng ít nhiều hiểu sơ sài những gì đang xảy ra.

Hóa ra là con trai nhà họ sau khi ăn thức ăn từ nơi này đem về thì trong người trở nên không khỏe, ho khan liên tục, đưa đến đại phu thì lại nghe ông ta nói thức ăn bị ngộ độc thế là hai phu phụ bọn họ mới đến đây đòi tiền thuốc men.

Người nói kẻ mắng làm khách nhân trong tửu lâu không khỏi nhức đầu.

- xin hai vị bình tĩnh... thức ăn trong tiệm chúng tôi chưa bao giờ gặp sự cố thế này... các vị có đảm bảo thức ăn là từ cửa hàng chúng tôi mua hay không... không thể nào...

- sao chúng tôi làm được... Thảm Đệ con chúng tôi nói rằng đã mua ở đây... ý các người vậy là sao... muốn không chịu trách nhiệm à...

day day thái dương, nàng đã có chút mất kiên nhẫn, đang muốn đứng lên khuyên ngăn thì một thanh âm nữ hài từ lạnh lùng đồng dạng vang lên :

- xin hỏi các vị... thời điểm con trai hai người mua thức ăn là lúc nào !?

Đôi phu phụ nhìn xuống thì thấy một bé gái tuổi tác chừng 12 đang đứng bên cạnh lão chường quỹ, trong lòng không khỏi tự khinh bỉ chính mình sợ sệt một đứa con nít xong lại quay sang muốn cãi nhau tiếp với chường quỹ kia.

Họ còn chưa kịp nói gì thì đứa bé lại một lần nữa kiên nhẫn nói, thanh âm đã lạnh đi không ít :

- xin hỏi... thời điểm con trai các vị mua thức ăn của bốn tiệm là khi nào ?

đôi phu phụ ánh mắt liếc xéo đứa trẻ kia, thanh âm oán giận vang lên mà không hề để ý đến khuôn mặt vui mừng của lão chường quỹ già :

- con nít con nôi xen vào chuyện của người lớn làm gì !!!???

trong mắt lóe lên tia sáng khó hiểu, hai cánh tay chấp trước ngực phẳng, ngạo nghễ nói :

- các vị có quyền tố cáo chúng tôi thì chúng tôi cũng có quyền chất vấn các vị... nếu các vị không chịu hợp tác thì vui lòng về nhà giùm cái !

hai người phu phụ trung niên toàn thân run lên, tức giận trừng mắt nữ hài :

- người... người...

nữ hài cũng không kinh sợ mà trừng mắt lại :

- người người cái gì !? nói không đúng không ? vậy thì phần đi cho khuất mắt !!!

đám khách nhân và phu phụ không khỏi trán hơi nhăn lại vì thái độ phách lối của nữ hài, còn nàng ngược lại bắt đầu nảy sinh hứng thú với nữ hài, trong ánh mắt lóe lên tia tò mò.

Thấy nữ hài trước mặt không thèm để ý đến sắc mặt bọn họ cũng không có ý tứ gì gọi là nhượng bộ, nên đành nén giận mà trả lời :

- hảo ! người đã muốn biết thì ta nói cho người biết... chính là buổi sáng hôm nay !

đứa bé khuôn mặt bình tĩnh lấy ra một cuốn sách khá dày đặt trên eo rồi dò tìm, miệng lẩm bẩm nhưng vẫn đủ để người khác nghe :

- đúng thật sáng nay có khoảng bảy tám người đặt món về nhà...

cuối cùng cũng được thắng thế, đôi phu phụ hách cảm lên khinh bỉ nhìn nàng ta nhưng rất nhanh sắc mặt thay đổi vì câu nói tiếp theo của nữ hài.

-... nhưng số khách nhân đó lại toàn trung niên nhân, không có ai là trẻ con cả...

Nói xong ngược mắt nhìn hai người phu phụ.

- con trai hai người năm nay nhiều tuổi ?

phu phụ vốn đang bất ngờ liền có chút lúng túng nói :

- năm nay vừa tròn tám tuổi.

nàng ta khuôn mặt khó hiểu nhìn hai người :

- khách nhân trong tửu lâu này không ai không biết tửu lâu cấm trẻ dưới 15 tuổi bước vào nếu không có người lớn dắt theo... nếu không đủ tuổi bước vào thì làm gì đến lượt mà đặt cơm đây ?

hai phụ phụ liếc mắt nhìn nhau trong lòng cũng không khỏi lóe lên tia nghi hoặc.

vậy con trai mình làm sao vô đây được a...

thấy rõ sự kinh ngạc trên mặt hai người, nàng ta mới hỏi thêm một câu :

- thế sáng nay chỉ có mình cậu nhóc đi thôi à ?

hai người cũng chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

nàng ta cũng gật đầu như đã hiểu :

- như thế càng chắc chắn con trai hai người tự đã không đến tửu quán này đặt cơm rồi.

bằng chứng rõ ràng, câu nói của nàng ta cũng không phải là không có lý, nói đến thế ngay cả người ngốc cũng hiểu ra sự việc có vấn đề, hai người đành đồ mặt lúi đi ra ngoài cửa trong những ánh mắt của đám khách nhân, có người thì có chút thông cảm, có người lại nhìn họ như nhìn người điên.

nàng đôi mắt lóe sáng như sao, nước miếng không nhịn nổi mà sắp chảy ra khỏi miệng nhưng may là đã kịp lau đi.

Nhân tài nha...

...

Mấy ngày sau, nàng đang có chút lười biếng ngồi dựa vào cửa sổ trong điểm phòng của khách lâu thì chợt nhìn thấy hai cặp phụ phụ mới gặp vài ngày trước đang bước đến, chỉ khác là lần này ngón tay lại đang xách lỗ tai của một cậu nhóc tuổi còn nhỏ dẫn đến tửu lâu Y mà đi.

Thấy họ hướng đến nhân viên chương quỹ của tiệm xin lỗi rồi rít.

Sự việc thì ra là thế này, hóa ra đôi phụ phụ đó tin tưởng con trai nên mới đưa tiền rồi kêu nó đi mua chút đồ ăn ở tửu lâu này, nhưng do cậu nhóc trên đường làm rơi mất tiền nên không đủ trả tiền mua thức ăn ở đây, không còn cách nào khác cậu đành tìm một quán ăn tự phát lẻ tẻ ven đường mua vài phần thức ăn, lúc về nhà mới nói dối mình mua ở tửu lâu Y nên mới tốn tiền như thế.

Cậu nhóc cũng thật là gan lì, đã đau bụng đến lòi ruột nhưng vẫn cố nói dối đến cùng rồi ngất xỉu khiến cho phụ mẫu của cậu không khỏi lo lắng mà chạy ào đến tửu lâu mà đòi nợ.

Sau khi nhóc tỉnh lại, hay tin như thế thì liền sợ hết hồn, vội vàng kể lại cho hai người sự thật rồi bị hai người tức giận đến hộc máu lòi thặng cậu nhóc đến tửu lâu này để nói lời xin lỗi.

Chắc chắn sau sự việc này cậu bé sẽ tồn tại già mà ngoan ngoãn nghe lời phụ mẫu.

Đám nhân viên tửu lâu cũng không giận dai gì, dù sao thì bọn họ ai cũng hiểu cảm giác phụ mẫu đều lo lắng cho con mình rất nhiều, vừa thấy con xỉu thì lòng họ liền trở nên hoảng loạn đâu có kịp suy nghĩ gì, gặp bọn hần thì cũng làm vậy.

Nhưng nàng cứ nhìn qua nhìn lại giữa đám người nhân viên nhưng quả nhiên lại không thấy bóng dáng của nữ hài kia đâu ?

...

Sáng hôm sau nàng lại đến tửu lâu Y một lần nữa, ngồi ở góc bàn khuất mắt nàng bỗng thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đang chạy từ chỗ này đến chỗ khác để ghi món cho khách.

Miệng không khỏi há hốc mồm.

Đừng... đừng nói với nàng nhân tài mà nàng để ý lại là bồi bàn nha... trời ạ... việc... việc này cũng quá... quá tốt đi. (chảy nước miếng)

Nàng còn đang ngại nàng ta làm chức chương quỹ gì gì đó thì sẽ rất khó dụ dỗ ... còn làm hầu bàn ư... chuyện nhỏ !!!(giơ ngón tay cái lên)

...

Tối đến, tửu lâu đóng cửa, có hai bóng hình một lớn một nhỏ ngồi chòm hồm ở góc khuất nào đó chờ đợi con mồi.

Thấy đối tượng đang đi ra thì thân ảnh nhỏ liếc nhìn thân ảnh lớn, một lần nữa dạn dò :

- nhớ chưa... thôi cái mặt hiền lành ngay đi... mạnh bạo vào cho ta... cái gì !!!!! không làm được... tỉnh lại... tỉnh lại đề... nhất định phải cưỡng ép cho bằng được... hiểu chứ... mặt ngu vậy là sao !!!!!? rớt cuộc có hiểu không hả !!!!!?...

thân ảnh to lớn toàn thân run rẩy, đành nhìn nước mắt đang muốn chảy ra mà nhắm mắt gật đại.

ô ô... chủ nhân của hần thật đáng sợ...

thân ảnh nhỏ nhắn kia cũng nhanh chóng lùi vào góc tối, ngồi xuống một chỗ nào đó để tiện quan sát.

...

Nữ hài Tiểu Cầm đang đi trên đường về nhà thì bị một nam nhân to lớn ôm lấy thân thể rồi bị đẩy vào hành lang tối om.

Nam nhân đè nàng lên hành lang rồi hai tay chống hai bên để phòng trường hợp nàng chạy trốn.

Tiểu Cầm ngược khuôn mặt bình tĩnh lên nhìn.

Giờ đây a... tên biến thái nào ngay mà cả hài tử thuần thiết như nàng cũng không tha nga...

Chỉ thấy nam nhân khuôn mặt cực kỳ đáng sợ, vẻ mặt tuy khá hung dữ nhưng không khỏi làm nàng có chút kỳ quái.

Có gì đó thật khác thường...

Còn đang suy nghĩ thì nam nhân mở giọng cà chớn :

- hài tử... có muốn theo gia không ?

tiểu Cầm không khỏi mắt to mắt nhỏ như nhìn một người ngốc.

giống nàng đi... thân hình gầy trơ xương như nàng mà cũng có nam nhân cần a...

nam nhân mở miệng lần nữa:

- hài tử ngươi muốn bao nhiêu tiền hàng tháng mới chịu theo gia...

nữ hài vẻ mặt bình tĩnh hay vì hoảng sợ như những cô bé khác, lấy từ sau lưng một bàn tính bằng gỗ rồi bắt đầu lẩm nhẩm tính.

Tiền lương hiện tại 5 lượng... ăn uống hàng tháng 2 lượng... không! Cho 10 lượng đi... quần áo... vui chơi... giải trí 20 lượng... chăm sóc mẫu thân 15 lượng... tổng cộng... 50 lượng...

Lại tính toán một lần nữa, cô bé ngược mặt lên, mở miệng nói:

- 100 lượng hàng tháng không thì thôi!

(mmx 0x0 x2)

Thật ra tiền tiểu cầm dùng hàng tháng tổng cộng chỉ có 3 lượng, để dành 2 lượng, nhưng ai bảo người ta bộ dáng xin xỏ như thế bé cũng đâu còn cách đâu a... bé vô tội mà...(mắt chớp chớp ngây thơ)

Mồ nữ nào đó đang ngồi trong bóng tối nghe xong thì không khỏi tức hộc máu.

Tiền... tiền của nàng... con nhóc cũng quá sư tử ngạo rồi... ô ô... hi vọng tiểu phạm sẽ biết lựa thời thế a...

Nhưng đã làm mồ nữ thất vọng rồi, tiểu phạm vốn ngây ngốc lâu ngày nàng cũng không nói gì nhưng nghe xong câu trả lời của tiểu phạm thì lúc này lại muốn đá cho tên đó một phát.

Hắn cực kỳ hào phóng không biết lựa thời thế nói:

- hảo... gấp đôi ta cũng đưa cho ngươi...

chủ nhân không phải nói bằng mọi cách phải giành được nữ hài này sao... hắn phải biết nghe lời chủ nhân nga...

phụtttt...

Một thanh âm khe khẽ phát ra trong không khí rồi rất nhanh biến mất nên nữ hài cũng không để ý, vì trong lòng lúc này cũng kinh ngạc đến choáng ngợp rồi.

Trời a... quá hào phóng đi... số tiền đó gấp đôi thì sẽ là bao nhiêu a... 200 lượng đó... tiền lương phải gần 4 năm làm việc của nàng đó...

Nhưng lại nghĩ đối phương có thể dễ dàng đưa ra một số tiền lớn như thế thì cũng có thể đưa ra một số tiền lớn hơn nữa.

Khóe mắt như hồ ly giả hoạt đảo qua một vòng, nàng cười cười nói:

- việc này cũng không thể nhanh chóng... để ta suy nghĩ thêm một chút nữa...

tiểu phàm ngây thơ gật gật đầu thả nằng ta ra, trước khi cô bé đi còn nói một câu:

- gấp ba cũng được... nếu người đồng ý thì vài bữa nữa hẹn gặp ở đây vào buổi tối...

phụt.

mồ nữ đang gắng gượng ngồi dậy, máu trong người vốn không còn bao nhiêu cũng trút những giọt máu cuối cùng mà phụt một tiếng.

tiểu... tiểu phàm... gia... gia muốn giết người!!!!

nghe tiếng nghiêng lợi nằng trong lòng đang gào khóc lên.

Tiểu Cầm không khỏi càng cười đến tận mang tai, gật đầu như giả tòi rồi quay lưng bước đi.

Tiền... tiền nga... muawahaha...

Tiểu phàm cười đến ngây ngốc mà không ngờ rằng nguy hiểm đang đến rất gần.

Nhiệm vụ của chủ nhân giao cho thiệt là quá dễ mà...

Thấy nữ hài đã đi xa, dưới ánh trăng nam nhân còn đang ngây ngốc đứng nhìn thì một thân ảnh nhỏ nhắn mặt tròn máu đá chân cao lên đầu hất ta một cái làm nam nhân không khỏi thổ quyết phun như mưa, thân hình ngã xuống, knock out tại chỗ!!!

Trọng tài không biết từ đâu lòi ra giơ một cánh tay của Nhược Kỳ Ninh lên rồi tuyệt còi một cái.

Tuyển thủ gian thương Nhược Kỳ Ninh thắng!!!!

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhân Tài Đầu Tiên.

lời tác giả: vì bộ truyện đang tập trung viết mạch chính cũng còn một hai chương nữa thôi là kết thúc nên từ bây giờ mình sẽ chuyển sang trọng điểm viết truyện này và tốc độ viết và up truyện sẽ nhanh hơn nhiều, mong mọi người ủng hộ nhé :))).

...

Mồ nữ nâng cằm nhàm chán nghe tiểu nha đầu phòng bên cạnh đang ôm sách doanh thu cùng với âm thanh gõ bàn phím cách cách, nằng không khỏi nhớ đến buổi tối gian khổ và đầy nước mắt cách đây vài hôm.

...

Giữa khuya hôm đó... trong một hẻm tối mờ ám... hai thân ảnh một lớn một nhỏ vật vờ lang thang...

À, chuyện là thế này, thực ra cũng chẳng có gì, chẳng qua chỉ có người ban đêm tìm tiểu quan quán nhưng hai người này tuy không ngốc nhưng cũng là khách lạ ở kinh thành nên thay vì đi đến phố đèn đỏ ở phía tây thành thì lại đi lạc đến tận xóm ổ chuột ở một góc tăm tối ở đông bắc kinh thành.

Chỉ thấy ở đây nhà nào nhà nấy dột nát đen nhòm, thậm chí còn người thoang thoảng thấy mùi thối thối là lạ nào đấy. Người dân thì ăn mặc thiếu thốn, vá vốc đủ chỗ, nên sự xuất hiện của hai người chẳng khác nào hạt giữa bầy gà, ai đi đường cũng nhìn hai người đến lòi con mắt như nhìn quái vật.

Nằng xấu hổ đỏ mặt lấy khăn lụa che mặt còn tiểu phàm thì ngây ngô cười cười không hay biết gì.

Hé mắt nhìn tiểu phàm không khỏi ngưỡng mộ.

Người ngốc đôi khi cũng thật sượng mà...

...

Một người thì trong lòng luống cuống một người thì ngây ngốc nhưng trong mắt người ngoài thì lại chẳng khác nào nhìn quý nhân.

Chỉ thấy nữ nhân mặc áo trắng thêu sen thân thể mảnh dẻ yêu kiều bước đi nhẹ nhàng, đóa hoa tuyết liên nho nhỏ được gắn trên tóc lại càng tăng thêm vài phần kiều diễm, tuy trên mặt mang khăn che nhưng nhìn dáng người kia thì cũng đủ biết không phải đại mỹ nữ thì cũng là nhan sắc yêu kiều.

Nam nhân to lớn thì oai phong uy vũ đi đằng sau nữ nhân, xem ra là gia nhân của nàng ta.

Thấy nữ nhân ánh mắt lướt qua mình, vài nam nhân tuổi còn trẻ dáng người tuy khá gầy nhưng cũng rất cường tráng tim đập thình thịch, thậm chí ghen tị với tiểu phàm đang đi bên cạnh nàng.

...

Đang sắp đi qua một hẻm tối thì một thanh âm đánh nhau ầm ầm vang lên.

Nàng tò mò nhìn lại thì chỉ nhìn thấy năm nam nhân cao lớn đang bắt ép một thiếu phụ còn khá trẻ với một nữ hài nhỏ tuổi.

Lông mày khẽ nhăn lại khó chịu.

Nghĩ nghĩ một chút nàng vẫn là quay lưng bước đi.

Tuy hơi ác nhưng không phải gặp việc rắc rối tốt nhất nên tránh xa sao.

Nàng người sắp quay đi thì khước mắt nhìn thấy một nam nhân đang giờ con dao muốn đâm vào người thiếu phụ.

Đôi mắt lóe sáng, nàng thân ảnh nhanh chóng di chuyển ngăn chặn, tay nắm chặt lấy cổ tay nam nhân kia.

...

Thảm Phu kinh hoàng nhắm chặt mắt lại.

Bà rất sợ...rất sợ... con dao sắp đâm vào người bà rồi...

Chờ hồi lâu nhưng cảm giác đau đớn lại không ập đến như trong ảo tưởng.

Đôi mắt hiểu kỳ khẽ mở ra nhìn cảnh tượng trước mặt thì kinh hoàng thất thố khi thấy cổ tay đối phương đang bị một bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt lấy còn khuôn mặt nam nhân thì nhăn nhó đau đớn.

...

Nam nhân đang định dùng dao đâm nữ nhân thì bị một bàn tay nhỏ nhắn đưa đến rồi nắm chặt lấy cổ tay đang cầm con dao của y.

Tức giận đang muốn nhìn cái người không biết lựa thời điểm mà phá đám y thì một cảm giác đau đớn khôn cùng đột nhiên ập đến từ chỗ giao nhau ở một điểm giữa hai người.

Con dao chặt mứa vốn đang cầm trên bàn tay của nam nhân vì không có người giữ mà rớt xuống đất, trước khi chạm đất còn vô tình tạo ra một vết thương khá lớn trên bàn tay nam nhân, máu đỏ chảy ra ướt mặt đường.

Cả người nam nhân cũng khụy xuống, một tay còn lại vươn ra muốn kéo bàn tay nguy hiểm kia ra nhưng đã bị một cước của người kia đá trúng một phát làm cái tay của hắn vô lực thả xuống, đau đớn như muốn nát cả xương ra.

...

Lạnh lùng nhìn nam nhân đang quỳ xuống dưới thân mình, nàng lông mày nhíu lại.

Không ngờ cổ đại cũng có thứ nam nhân không một chút nhân tính thế này...

...

Bốn nam nhân còn lại cũng giật nảy mình khi thấy huynh đệ của mình bị một nữ nhân yếu đuối áp chế.

.

Đang muốn cười nhạo thì lại thấy khuôn mặt của y trở nên nhăn nhó đau đớn vô cùng khiến trong lòng không khỏi e ngại.

Nhưng tiếp sau đó một hành động của y lại làm bọn họ nổi cả da gà lên.

Chỉ thấy nữ nhân phất chân một cái đập trúng tay y làm nó thả lỏng xuống, xem ra là bị phế rồi, thân thể cũng vô lực mà khụy chân xuống nằm trên đất.

Vô thức bước chân lại sau một bước, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Nữ nhân này... võ công thật không tầm thường.

...

Trong khi thiếu phụ và bốn nam nhân còn đang ngây ngốc thì nữ hài khuôn mặt lấm lem lại kỳ lạ bình tĩnh đến dị thường, ánh mắt nhìn chằm chằm nam nhân to lớn đi cạnh nàng.

Đó... không phải là nam nhân tối qua sao...

...

Nàng thả cổ tay nam nhân kia, xoay người nhìn bốn nam nhân còn lại, ngạo nghễ nhìn bọn họ:

- Các ngươi... chọc ta tức giận rồi đấy...

Bốn nam nhân rùng mình khi nghe thấy câu nói ấy.

Nữ nhân nhỏ bé trước mặt họ tuy bị khăn lụa che đi dung nhan nhưng cái khí thế nguy hiểm toát ra từ người nàng lại không hề nhỏ bé chút nào.

Thân mình bọn họ run rẩy khép nép như một con thú nhỏ cung kính trước một con quái vật lớn.

...

Có lẽ chuyện sẽ kết thúc đơn giản như thế nếu nữ hài kia không lên tiếng:

- a... là đại thúc sao...

tiểu phàm giật mình một tiếng, ánh mắt ngây ngốc nghi hoặc quay lại nhìn thân ảnh nhỏ nhắn, mắt mở to không tin, ngây thơ nói:

- uy! Là ngươi sao...

nữ hài gật gật đầu, tay lem bần do dính đất chà chà lên váy áo nhăn nhúm dơ bẩn không kém rồi chạy đến bên cạnh tiểu phàm, vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy một chân lực lưỡng của hắn, nũng nịu nói:

- đại thúc oi... không phải đại thúc nói muốn ta theo thúc sao... mấy đại thúc này...

(mmr: lùn quá nên ôm eo không nổi :v)

Ngón tay nhỏ nhắn chỉ mấy nam nhân đang run sợ.

- mấy đại thúc đó ăn hiếp ta và nương đó... đại thúc nhất định phải giúp ta...

tiểu phàm đầu óc nhỏ bé còn chưa kịp tiêu hóa, chỉ há một tiếng:

- ?

Nữ hài giương khuôn mặt không biết nước mắt ướt đầm từ khi nào mà cún con nhìn hắn, chu chu môi đáng yêu nói:

- đại thúc... nhất định sẽ giúp ta đúng không...? <3...

tiểu phàm đỏ bừng mặt, lập tức xông vào đám nam nhân vô tội vạ kia mà đánh nhau ì xèo.

(mmr: không phải dạng vừa vừa đâu... :v)

Kỳ ninh nhà ta và nương của nữ hài khuôn mặt ngây ngốc tại chỗ.

Còn nữ hài đứng bên cạnh thì giương miệng cười đều.

aiz... nữ hài kẻ thật không thể xem thường a...

...

Sau một lúc đánh nhau đầm nước màu đỏ đỏ thì tiểu phàm quần áo cũng không còn nhận ra hình dạng uy phong đứng trước đám năm nam nhân bị cột lại bằng dây thừng.

Sau mộng còn có thể nhìn thấy cái đuôi đang ngoe nguẩy, tươi cười đòi thưởng nhìn nữ hài...

Nữ hài tiến lên xoa xoa đầu tổ quạ của hân, miệng nhỏ khê khen:

- đại thúc thật là giỏi nha...

tiểu phạm hạnh phúc dụi dụi đầu lên tay nhỏ của nữ hài, miệng dẩu dẩu lên kiêu ngạo.

oa... lần đầu tiên mình được khen đó nha...

mồ nữ nào đó vốn đang bình tĩnh thì lúc này thân hình run run, khóe miệng giật giật.

sao... sao nàng lại cảm thấy lúc này tiểu phạm lại giống... một con cún thế này !!!

Thảm Phu mẫu nương lấy tay áo hơi bần lau lau mồ hôi trên trán.

Nữ... nữ nhi nàng thật nguy hiểm nga...

Khóe mắt vô tình liếc qua thì thấy nữ tử vừa ra tay giúp đỡ mình, nàng lập tức mở miệng nói :

- cảm tạ cô nương đã cứu mẫu tử chúng tô...

chân định khuya xuống lạy tạ thì một đôi bàn tay vurun đến nâng nàng lên, tiểu cô nương thông qua mạng che mặt cười thật tươi :

- không có gì... đại thẩm quá khách khí rồi...

Thiếu phụ nhìn nàng khóe mắt cảm động.

Không ngờ trên đời còn có một người tốt như vậy tồn tại...

Bất chợt bà thấy đôi tay bần thiêu của mình đang chạm vào tay áo lụa là xinh đẹp của nàng, trong lòng không khỏi ngượng ngùng xấu hổ rút tay lại.

Nàng ngó người nhìn bà, rồi chợt hiểu ra chuyện gì, nàng ngồi xuống gờ tay áo chùi chùi lên đất bần rồi lại cầm tay bà mỉm cười thật tươi :

- đại thẩm đừng lo... người bần thì ta cũng bần... chúng ta cùng bần rồi !

thiếu phụ nước mắt vốn đang kim lại nhưng bởi vì câu nói của nàng mà cảm động, nước mắt khế rơi lên gò má gầy nhom của bà.

Đã bao lâu rồi... đã bao lâu rồi bà không cảm giác được tình người từ khi phu quân bà mất... bà chỉ còn nữ nhi để yêu thương chăm sóc... vất vả kiếm tiền nuôi con...

...

Khung cảnh hai người nắm tay nhau trong bóng tối lại trở nên sáng sủa chói mắt dị thường.

Nữ hài lấy tay che mặt mình.

Uy... quá chói rồi !!!

Còn tiểu phạm thì ngây ngốc cười mặc cho ánh sáng chiếu vàng cả khuôn mặt.

Aiz... chủ của hân cũng quá mạnh mẽ đi...

...

Sau một hồi dây dưa qua lại thì tiểu phạm mới hướng nữ hài giới thiệu chủ nhân của mình. :

- đây là chủ nhân của ta nga...

nữ hài giương mắt nhìn nữ tử đeo mạng che mặt trước mặt, có chút không cảm xúc nói :

- ngươi là người xúi đại đại thúc bắt cóc ta sao...

nàng vốn đang khuôn mặt nghiêm túc thì khóe miệng giật giật, trong lòng kiềm chế cảm giác muốn đánh người lại gần từng tiếng :

- không phải bắt cóc... cái đó gọi là chiêu nạp... understand ?

nữ hài tuy không hiểu từ understand nghĩa là gì nhưng nhóc chắc chắn đó không phải từ gì hay ho:

- khác nhau sao ?

gân xanh giật giật :

- đương nhiên là khác rồi, ok ?

mặc kệ cái ok bé tiếp tục nói :

- đúng là cái búống không biết xấu hổ... nữ nhân nguoi lớn rồi mà còn nói dối...

nàng trong người đã muốn phun núi lửa :

- are you kidding me ?

kệ mama nó từ ngữ, bé hai tay ôm trước ngực lép, kiều ngao nói :

- nguoi đừng nghĩ cứu ta thì ta sẽ giảm giá cho nguoi... 300 lượng là 300 lượng, không giảm giá một xu !

người nào đó nổi điên lao vào nữ hài muốn « ôn nhu dạy bảo » một phen thì lại bị tiểu phạm cùng Thẩm Phu mẫu nương liềm mạng giữ chặt lấy, gào thét :

- bình tĩnh... bình tĩnh a !!!!

nhìn nữ hài thân ảnh kiều ngao đứng đó nàng trong lòng tức muốn ói máu.

tức... tức chết già đi!!!!

...

Thế là mọi việc cứ thế tiếp diễn, nàng ứa máu tiếp tục lấy một khoản tiền để mướn hai phòng chữ thiên bên cạnh để cho hai mẫu từ nhà họ ở, còn tiểu phạm thì cũng được nữ hài bảo kê trước “quỷ dữ” là nàng mà cũng được dọn vào chữ thiên rồi đi theo nữ hài từ đó.

(mmr nhân tiện nói luôn, khách điểm có 7 phòng chữ thiên nhé :v)

Nàng trong lòng khóc rống lên.

Ô ô... đồ phản bội... nàng... nàng hận!!!!

...

Thẩm Phu đang gọt trái cây bên cạnh nhìn nàng sờ sờ cảm như ông cụ non thì không khỏi cười khỏ rồi cúi đầu gọt táo tiếp.

Aiz... nhóm người này ai cũng là cực phẩm a...

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mới Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vất Cạn Sức Lực :v.

Tiền xô ra quá nhiều nên nàng quyết định hai ba hôm sau lại dẫn cả đoàn bốn người tiếp tục đi đến núi khác xa hơn một chút hái thuốc.

Sáng sớm hôm đó, cả đám người vừa bước ra khỏi cửa khách điểm thì liền mở to mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy bốn nam nhân thân hình cao to, thương tích đầy mình đang đứng oai phong đỉnh đọt sát khí trầm trầm tỏa ra đang trước cửa khách điểm.

Thấy bọn nàng bước ra thì ánh mắt bọn họ theo đó mà cuốn theo, đôi chân vạm vỡ nhanh nhẹn chạy ầm tới chỗ họ.

Cả đám giật mình, nhắm tịt mắt sợ hãi, nàng giật mình không kịp ứng phó đành phải giơ tay quờ quạng muốn ngăn cản.

Đám bốn nam nhân còn thiếu một đoạn nữa thì sẽ dựng phải thân hình “nhỏ bé” của bốn người bọn nàng bỗng thẳng kít lại, tám cái đầu gối hoàng kim nam nhân quý giá đều lần lượt quỳ xuống.

Nàng hé mắt sợ hãi kinh hô một tiếng, có chút không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lắp bắp nói:

- Các... các người... đang... đang làm gì thế!???

Nàng “e lệ” co một giò lên, có chút thẹn thùng xấu hổ trước bốn nam nhân đang quỳ xuống... cầu hôn mình.

(mm: =, = bà già không biết thẹn.)

Đám ba người tiểu phạm này giờ dùng thân hình lớn bé nấp sau nàng đều lần lượt không làm người ta phát giác mà “rải đều” lại đội hình, đều tò mò nhìn đám người trước mặt.

Uy! Có chuyện gì nga!

Bốn người to lớn ánh mắt vốn thẳng thắn bộc trực nhìn nàng liền chuyển sang đôi mắt cún con muốn khóc, giọng cầu xin nói:

- Cô nương a... thu nhận bọn ta đi a... thật là bọn ta không có chỗ nào để nương tựa... chúng ta đều là kẻ vô gia vô thân... cầu xin cô nương... cầu xin cô hãy để bọn ta nương tựa...

Nàng có chút đơ người nhìn bọn họ, mắt không biết có cảm xúc hay không chớp chớp mấy cái, một lúc sau lấy hai tay kẹp trước ngực mỏng, có chút ngạo nghễ bắt kham nhìn đám nam nhân:

- thế thì có liên quan đến ta?

Đám nam nhân ngó người, có chút giật mình khi thấy nàng có ý muốn đi lướt qua bọn họ, quá mức mà ôm lấy bắp chân nàng, khóc không thành tiếng nói:

- cô nương a... cô phải thu bọn ta nga... cái gì bọn ta cũng làm được... bọn ta cũng không cần tiền đâu... chỉ cần ba bữa một ngày với một chỗ ngủ qua đêm là được... cô nương !!!

Nàng cố gắng thoát khỏi mấy cánh tay đang có ý đồ phi lễ nàng, chu chu môi nhăn mày:

- bốn cô nương không có hứng thú !! Nuôi các người tốn tiền lắm ! Các người có biết bốn cô nương nghèo lắm không hả !!!???

Đám nam nhân nhìn nhau, trong ánh mắt có một chút bất đắc dĩ cùng cười khổ, một nam nhân mặc áo đen có vài vết rách trong số họ giờ tay vào ngực áo lấy ra một túi nhỏ, khuôn mặt có chút đau lòng dúi vào bàn tay nàng, nói nhỏ bên tai nàng ni:

- cô nương... đây là số tiền bọn ta dành dụm được hơn một năm nay... cũng không có bao nhiêu... chỉ một trăm lượng thôi... mong cô nương nhận lấy rồi thu lưu bọn ta đi a... coi như đây là quà gặp mặt a...

Tai nàng dựng lên như tai cún khi nghe thấy từ một trăm lượng, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Một trăm lượng nga... một trăm lượng lặn đó... tiền... tiền của nàng...

Không hề nề hà nàng liền ngồi thụp xuống đất nhân tiện kéo nam nhân kia xuống, nói nhỏ:

- một... một trăm lượng thiệt sao!??

nam nhân thấy nàng động tâm liền gật gật đầu:

- thiệt mà... cô nương nhìn xem... bạc nó sáng nó đẹp thế này làm sao có thể là giả chứ...

nàng thân thiết nhìn hắn, khuôn mặt ửng đỏ vì hưng phấn, có chút (mm: vờ...) ngượng ngùng nhìn hắn:

- Nhưng... nhưng người làm thế sao được... như thế thì hủy thanh danh ta mất... ta là người hiền lành ngay thơ a...

Nam nhân hiểu ý gật gật đầu, có chút tán dương nàng đến tận mây:

- cô nương nói phải... cô nương chính là người ngay thơ nhất tại hạ từng gặp... cô nương đúng là một tuyệt tác của thiên nhiên...

hắn chưa nói xong thì nàng đã xấu hổ che miệng hắn lại, ngón tay nhỏ che trước miệng suýt suýt vài tiếng:

- uy! nam nhân người nói thẳng quá... nói... nói vòng thôi...

gật gật đầu như già tôi, hùa theo:

- cô nương nói chí phải...

hài lòng gật đầu :

- tốt tốt tốt, còn chuyện này...

...

Bảy người còn lại cùng với nhân dân quần chúng có chút ngây ngốc nhìn hai con người tự kỷ một lớn một nhỏ đang ngồi chồm hóm tụ vào nhau, quá mức đa tình khen thưởng lẫn nhau khiến người khác không khỏi ngửa tai gai mắt.

...

Cuộc trò chuyện cứ thế kết thúc cho đến khi tiểu Cầm lồi theo tiểu Phàm cùng nhau cầm cổ áo bọn họ đứng dậy mà tách nhau ra rồi nhận thêm một trận liên hoàn nước miếng của Tiểu Cầm mới ngoan ngoãn khoan tay chịu trời.

Bốn người nam nhân ấy cứ thế nhập bọn với bọn người Kỳ Ninh, vì số lượng quá đông nên nàng quyết định mượn thêm hai xe ngựa (mm : hai xe chở người, một xe chở đồ, nếu không đủ thì bù đi bù lại.) nữa để đủ cho tám người cùng đi đến dãy núi, nàng cũng vì thế mà quyết định mua khá nhiều vải bố, đinh sắt cùng nước uống để ngủ một vài đêm ở bên ngoài, tiện kiểm vải cây thuốc cùng vài món đồ mà chỉ thiên nhiên cung cấp được.

...

Vì số lượng người khá nhiều nên nhiệm vụ hái thuốc hoàn thành rất nhanh, hơn giữa trưa khoảng một canh giờ thì cả đám liền vác trên vai cả đồng thuốc tụ hợp lại.

Lựa chọn một chỗ đất rộng khá bằng phẳng phù hợp để lập lều trại, ăn xong bữa trưa, đám nam nhân liền chia thành hai nhóm, một nhóm bắt thú cùng một nhóm dựng lều.

Vì cổ đại còn khá sơ sài nên đối với kỹ thuật dựng lều cũng có phần thua xa thời hiện đại, nàng vì thế mà dùng kỹ thuật mà mình học được ở thời hiện đại để chỉ huy và vận hành bọn họ dựng lều.

Vải bố cũng không quá lớn để dựng lều đủ cho tám người ở nên nàng đã mua khoảng năm mươi khối vải, lúc này trên xe đến đây, bọn người Thẩm phu cùng Tiểu Phàm đã dùng dây thừng nhỏ (bán kính 2mm) vá lại từng khối vải lại, hơn nữa lúc này hai người Thẩm Phu và Tiểu Cầm cũng không đi hái thuốc mà ở lại trên xe ngựa để tranh thủ vá đồ cùng xem sổ sách một chút.

Thế là một mảnh vải bố lớn rộng ba mươi mét dài hai mươi mét cùng vài khối nhỏ rộng khoảng năm mét để làm cửa ra đời.

Nhóm nam nhân ba người dựng lều thì lấy rêu dựa theo chỉ huy của nàng mà vào rừng chặt vài vây gỗ để làm trụ cho lều. Chặt xong, nam nhân nào cũng vác lên vai khoảng năm sáu cây gỗ lớn được cắt đều đem về, khung cảnh cũng thật náo nhiệt a...

Nàng nhanh chóng chỉ cho bọn họ cơ bản sơ sài những điểm đầu tiên để dựng lều, khối gỗ này đặt chỗ này, vải bố này nên để chỗ kia...

Đám nam nhân phát huy bản tính ham học hỏi của nam nhân, hăng hái vui vẻ làm theo cách nàng dạy mà dựng lều, ba nam nhân đứng ba góc khác nhau để vải bố lên một góc gây được vuốt nhọn rồi lấy dây thừng cột chặt lại cố định...

Cứ thế lần lượt chín góc trụ căn bản cho lều cũng hoàn thành, Tiểu Nam (mm : tên nam nhân mặc áo đen hơi rách...) cùng Tiểu Phàm cầm lấy bốn cây gỗ bụi nhất tiên vào trong « căn lều tạm thời », đặt chúng vào lần lượt hai vùng trung tâm của lều.

Hình dạng của lều hiện tại là hình chủ nhật rộng hai mươi dài mười lăm, chia đều thành ba phần, bốn cái cột đó chia đều hai bên, mỗi bên hai cái ở giáp ranh nơi chia ra 1/3 diện tích, lần lượt làm thành trụ phân chia phòng.

Những mảnh vải bố để làm bức tường bên ngoài được kéo căng lại cố định bằng đinh sắt đính xuống đất, úp sát với mặt đất phòng chừa trường hợp ruồi muỗi bay vào, chừa ra một đoạn vải nhỏ để đính lại một lần nữa phần nền. Những tấm vải nhỏ còn lại cũng được vá lại thành cửa ngăn cách từng phòng, nam nhân cầm phần vải thả lỏng xuống dưới hơi ghì xuống rồi lại lấy đinh cố định, cắt ra không hoàn toàn vải « cửa sổ » để thông gió được thất lại bằng dây để tùy ý đóng lại mở ra, vấn đề phòng ốc rốt cuộc cũng hoàn thành rồi.

...

Nàng hài lòng nhìn tác phẩm của mình, mỉm cười gật gù tự đắc.

Được rồi ! Tiếp theo là làm giường !

Xoay người rồi chạy đến giúp hai mẹ con Thẩm Phu đang nhặt lá cây vì hồi nãy chặt lấy mà rơi rụng làm bông nệm giường. Đám nam nhân làm lều xong cũng không nghỉ ngơi mà cũng chạy đến giúp đỡ nhặt lá. Riêng hai nam nhân Tiểu Nam cùng Tiểu Tín thì cầm rựa chặt đồng lá thô to kia thành từng mảnh nhỏ để tạo độ êm ái cho giường.

Vác một đồng lá được cắt mỏng vào lều, đặt chúng lên một chiếc giường gỗ nhỏ mà đám nam nhân hồi nãy tranh thủ làm, tiểu Cầm cầm lấy một tấm vải

đi tới, « Phách » một tiếng thả tung tấm vải ra úp lên đóng lá cây, đám người liền nhanh nhẹn chạy đến gói lại buộc chặt rồi tạo hình thành một chiếc giường nhỏ.

Nàng ngồi lên tác phẩm của bọn họ rồi không nhìn được mà nằm hẳn xuống.

Aizz... thật là êm ái... thơm mùi lá cây nữa chứ... thật dễ chịu...

...

Đám sáu người cứ thế làm việc suốt một canh giờ rồi cuối cùng cũng làm xong căn lều cùng với ba chiếc giường rộng đủ tám người nằm được đặt ở hai căn phòng.

(mm : phòng sâu nhất gồm hai cửa sổ khá rộng được đặt một giường lớn được trang trí khá đẹp dành cho ba nữ nhân, phòng ở giữa thì đặt hai giường dành cho năm nam nhân.)

Lúc này cũng đã xế chiều, đám hai nam nhân sẵn bắt cuối cùng cũng trở về rồi đem theo cả đám thú vật săn được cùng đồng gỗ khô để đốt lửa.

Thảm Phu lấy từ trong túi nhỏ mang theo vài hộp gia vị còn Tiểu Phàm thì ngoan ngoãn chặt thịt cùng làm rau củ.

Bốn nam nhân còn lại cũng không rảnh rỗi mà người thì đem khối gỗ chất lên, người thì bắt đầu thắp đèn cho sáng sủa, người soạn chỗ bàn để dọn đồ ăn, người thì sắp xếp đồ...

Chỉ còn lại hai nữ nhân làm biếng ở bên cạnh, một người thì ngồi gác còn một người thì cầm bàn phím đùa nghịch.

(mm : @, @)

...

Một lúc sau :

- Đến giờ ăn rồi a !!!

Cả đám nghe xong liền nhanh nhẹn chạy đến “bàn ăn”, bắt đầu xử lý đám rượu thịt.

...

Cũng lúc này, một nơi nào đó gần ngọn núi, một đoàn người đang cưỡi ngựa hướng đến kinh thành.

Một tiểu nam hài có vẻ như là thư đồng chạy đến bên cạnh xe ngựa, thì thầm nói:

- công tử! Khoảng năm mươi cây nữa là đến kinh thành... trời cũng tối rồi... hay là chúng ta tạm thời dừng chân ở đây... sáng mai đi tiếp...

một ngón tay mỏng manh xinh đẹp nhấc lên tấm màn cửa sổ, bên trong là một nam nhân ăn mặc kimono quyền rũ, khuôn mặt mịn màng hoặc mê người có chút khí chất lười biếng, môi hồng khẽ mím lại, mắt phượng xinh đẹp khẽ liếc nhìn trời rồi gật đầu:

- được... cho xe dừng lại...

giọng y quyền rũ nói.

Nam hài quay đầu đi để tránh bị hấp dẫn hóa ngục, điều khiển ngựa chạy trước đoàn người, hướng đến người dẫn đầu đưa mệnh lệnh:

- công tử có lệnh hạ trại...

Nam nhân cao to dẫn đầu gật đầu một cái, hướng đến đoàn người phía sau hô lên:

- Hạ trại!

Đám người nhanh chóng dừng xe lại, nhảy xuống ngựa, bắt đầu tìm chỗ nghỉ ngơi...

...

Nửa đêm, sau một hồi cơn no rượu say đám người Kỳ Ninh cũng mệt mỏi nằm vật ra lên giường ngủ sớm.

Nhưng lại có một cá nhân không cam lòng chịu đựng số phận mà lại hướng ra rừng giải quyết “nhu cầu thiết yếu”.

Nhược Kỳ Ninh thân thể bò chậm như rùa, có chút nhếch nhách vật vờ tìm chỗ giải quyết chuyện đại sự.

Cuối cùng tìm được chỗ tốt, nàng liền giải quyết xong, ngồi dậy định quay về lều thì ánh mắt lơ đãng nhìn thấy bên trái hình như có xuất hiện một đoạn

sông nhỏ.

Tò mò đi đến thì ánh mắt một mồi do thức khuya liền mở mắt to ra ngạc nhiên nhìn khung cảnh trước mặt.

Một hồ nước rộng lớn trong veo xuất hiện trước mặt, những đóa hoa mọc bên hồ khẽ thả những cánh hoa rơi xuống nước tạo nên một khung cảnh đẹp đến mê hồn, ánh trăng trên cao phản chiếu xuống mặt nước làm cho khung cảnh đã đẹp nay lại càng tỏa sáng hơn, sẽ không sai nếu nói nó còn đẹp hơn một bức tranh đêm hè đầy ảo mộng lung linh.

Không thấy hồ thì thôi nhưng một khi đã thấy thì thân thể một ngày còn chưa tắm của nàng không khỏi cảm thấy ngứa ngáy nóng bức, vô thức lấy ngón tay nới lỏng cổ áo, cổ họng nuốt nuốt vài cái, trong lòng phân vân nên có hay không tắm một chút.

...

Rốt cuộc thân thể cũng chiến thắng lí trí, nàng nhanh chóng cởi đồ rồi nhón chân nhỏ bước xuống hồ nước, thân thể nhanh chóng ngập vào trong nước.

Bàn tay trắng nõn khẽ nâng lên đùa nghịch với làn nước trong veo, nàng thân hình xinh đẹp lỏa thể, nụ cười xinh đẹp ôn nhu khẽ nâng lên.

Cảm giác thật tốt...

.

...

Tư Đồ Phủ Tuyệt một mình đi vào trong rừng, đôi chân y ưu nhã dạo chơi đi qua khu rừng theo một phương hướng nào đó.

Cái áo kimono rộng rãi dư ra một đoạn ở dưới phần chân dường như không bị chút vướng mắc mà lướt không bay đi.

Y nhớ ngọn núi này có một hồ nước khá tốt thì phải...

...

Một khắc sâu, vẫn là y, nhưng y lúc này lại ánh mắt sáng rỡ nhìn mỹ nữ đang tắm trong hồ.

Trong lòng vui sướng suy nghĩ.

Không phải nàng sao...

...

Lời tác giả: JQ bắt đầu r :)).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nàng Thu Ta Được Không...

lời tác giả: sẽ viết đều~ing.

CHương 17: nàng thu ta được không...

Nam nhân huyết sáo một tiếng.

Một lúc sau có một con ưng bay đến rồi ngoan ngoãn đậu trên vai nam nhân.

Nam nhân thì thào nhỏ nhỏ gì đó rồi phất tay đuổi con chim đi.

Chim bay đi, chỉ chừa lại một nam nhân đang giương miệng cười đều.

Bàn tay xinh đẹp khẽ sờ lấy quần áo của mình, đôi mắt thoáng qua chút tiếc rẻ nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết nắm bàn tay lại, hơi dùng sức kéo rách áo

ra, cúi người xuống, lại sờ sờ mặt mình, không khỏi đau lòng nhắm tịt mắt lại (mm: đẹp trai dù làm gì cũng đẹp trai :v), tay bắt lấy một phần đất trét vào mặt...

Sau một hồi coi như đã làm mình thê thảm, hắn mới đứng dậy điều chỉnh lại dáng đi một chút.

Đôi mắt lóe sáng giương lên nhìn thân ảnh khỏa thân đang tắm dưới hồ kia, thân hình bắt đầu “lệch” đến...

...

Nàng đang tắm thì phát hiện có một thân ảnh đang lết gần chỗ nàng đến, ánh mắt cảnh giác dùng tốc độ thật nhanh làm đối phương phản ứng không kịp mà bị phát hiện.

Há to mồm nhìn thân ảnh to lớn có phần nhếch nhác đang bò trên mặt đất, hơn... hơn nữa... đối... đối phương cái... cái tay hình như có ý định trộm đồ nàng nha...

Uy! Hết người cướp rồi hay sao mà cướp đồ nữ nhân a...

Nàng vô thức sờ sờ cằm tự sướng.

...

Hắn có chút mông lung chạm vào váy áo của nàng dấy trên cây.

Thật mềm mại... thật thơm tho...

Đôi mắt lóe lên tia tin ranh, hắn cười đến si ngốc.

Còn đang tưởng bỏ thì một thanh âm nữ nhân kháng nghị vang lên...

...

- Uy, ngươi làm gì quần áo ta thế?

Hắn ngẩn người nhìn nàng, một tia ôn nhu xuất hiện trong khóe mắt rồi rất nhanh biến mất, thân thể hơi ngượng ngừng nhích một chút lại gần nàng, chiếc áo kimono vốn sexy nay lại bị rách vài “chỗ hiểm”, làn da màu mật ong cùng thân thể mạnh mẽ đầy quyến rũ đều lộ ra bên ngoài, hơi một môi khàn khàn nói:

- cô nương... có thể hay không giúp ta, ta đang bị một đám người truy kíc...

còn chưa kịp hao hao bắt tuyệt xong thì nàng ngắt lời:

- này này... thả tay ngươi ra khỏi quần áo ta ngay! Dơ quần áo ta mất thôi...

dùng mỹ nam kế với nàng cũng vô ích, hắn có tin hay không ở thời hiện đại nàng đã từng xem nam nhân khỏa thân hoàn toàn!?

Nam nhân miệng co giật, có chút ù ù tai thoáng qua rồi rất nhanh cười xấu hổ thả tay ra khỏi áo nàng:

- xin lỗi cô nương đã mạo phạm... có hay không... ta có thể...

hắn còn chưa nói hết thì đã bị nàng tiếp tục ngắt lời:

- vậy thì tốt... Vậy đi được chưa!? Nam nữ thụ thụ bất thân... ta không có chút đồ nào trên người đây này...

nam nhân sau lưng chảy mồ hôi lạnh.

có... có phải quá vô tình hay không nga...

hắn cười xấu hổ, có chút quên tình cảnh mình đang giả vờ, hơi liến mạch:

- cô nương a... ta đang bị kẻ thù truy kích, cô nương có hay không thu lưu ta

?

Nàng có chút không kiên nhẫn đáp lại:

- ta đã nói ta biết rồi... đã nói không có hứng thú mà... ngươi có kẻ thù truy đuổi... chẳng lẽ ngươi muốn ta bị liên lụy sao??

Hắn khóe miệng run run, trong lòng có chút ý nghĩ muốn quỳ lạy cô nàng lạnh lùng quá mức này.

Kiểm chế suy nghĩ trong lòng, hấn một lần nữa hi vọng:

- cô nương...

nàng quay đầu mạnh mẽ, khóe mắt lóe sáng nguy hiểm nhìn hấn:

- muốn gì!!!???

Hấn theo bản năng lắc lắc đầu rồi lại muốn tán một cái bốp vô mặt mình.

Uy! Cái hình tượng hấn xây dựng bấy lâu đâu rồi!

Nàng gật gật đầu hài lòng, phất phất tay ý bảo nam nhân rút đi.

Hấn thân hình run rẩy, có chút cô đơn quay lưng... lếch đi.

(mmr aiz... thật zui :)))

...

Nàng tắm một lát liền đứng dậy tiến đến bờ hồ, mặc vô bộ đồ, xoay người muốn bước đi thì bất ngờ có một thân hình to lớn khóa trụ lấy người nàng, đôi môi nóng bỏng thở khe khẽ bên tai.

Thân hình nàng thoáng rung động vì bất ngờ, vội xoay người lại đối mặt với đối phương.

Ngay lập tức xuất hiện trước mặt là một chiếc cằm trắng trẻo mềm mại không chút mụn mọc.

Mở to mắt kinh ngạc ngược đầu lên nhìn khuôn mặt nam nhân, không khỏi có chút kinh hô khi nhìn rõ đối phương toàn bộ.

Uy! Đó không phải là khát cái nam nhân hồi nãy sao???

(mmr@.@)

Nam nhân cũng cùng lúc hạ mắt phượng quyền rũ xuống nhìn nàng, ánh mắt chạm nhau.

Nàng không khỏi ngẩn người khi nhìn ánh mắt hấn, trong lòng kinh ngạc không thôi khi lần đầu tiên nhìn kỹ ánh mắt cùng khuôn mặt hấn.

Trừ làn da hơi dính đất cùng quần áo rách nát thì không khỏi công nhận hấn có một khuôn mặt rất xinh đẹp cùng quyền rũ, thân hình mạnh mẽ cơ bắp cuộn cuộn.

...

Nàng đôi mắt mê ly nhìn hấn, hấn cũng vậy mà si ngốc nhìn nàng.

Nàng không phải là người đẹp nhất hấn từng gặp, nhưng lại là người sở hữu vẻ đẹp thuần khiết đáng yêu nhất mà hấn gặp, là người duy nhất làm cho hấn – một người không tin tưởng vào tiếng sét ái tình đã phải ngã gục trước nàng chỉ sau một lần gặp mặt thoáng qua...

Nghe qua có chút vô lý... Nạn nhân như hấn cũng thấy nó không thực tế chút nào...

Nhưng hấn hiểu được trái tim mình... Hấn cũng đã trải qua nhiều mối tình (mmr a sạch nhé, trải qua yêu đương thuần khiết.), hấn biết rằng... Một khi đã yêu thì sẽ nói yêu, không nên vô lý vì một nguyên do nào đó mà bỏ qua hạnh phúc của đời mình...

Môi hấn hơi hạ xuống mặt nàng, muốn hướng đến môi hồng của nàng hưng hăng ngọt ngào hôn một cái.

Môi còn chưa chạm môi thì nữ nhân phía dưới đã lấy hai bàn tay nhỏ bé che miệng nàng ấy lại, chỉ chừa lại hai mắt mở to rất ngây thơ vô tội và nhìn hấn.

Hấn thoáng ngốc nhìn nàng rồi nở một nụ cười thực quyền rũ, môi không quan tâm mà tiếp tục hạ xuống.

Chỉ thấy môi hấn hôn nhẹ lên tay nàng, cái lưỡi khẽ hé ra nghịch ngợm liếm nhẹ lên tay nàng.

Cảm giác ướt át cùng vật mềm mại giao hoạt đụng qua làm tay nàng tê rần, có chút ngây ngốc dựa theo thể mà ngón tay dang ra.

Nam nhân nhanh chóng dùng lưỡi lướt vào môi nàng, khẽ liếm qua môi, chạm qua răng, cạy răng ra, lưỡi nhanh chóng tiến vào.

Nhưng chỉ dừng nhiều đó cũng không đủ với hấn mà lưỡi hấn giới hạn cũng có nhiều đó, bàn tay to lớn nâng lên gỡ tay nàng ra, khuôn mặt nhanh chóng tiếp cận khuôn mặt còn ngơ ngác của nàng.

Môi còn chưa chạm qua thì tay nàng bị hấn cầm đột nhiên dùng sức hạ xuống rồi đáp một cái « bốp » thật mạnh mẽ lên má hấn.

Hấn mặt vung sang một bên, có chút ngơ ngác sờ lấy khuôn mặt hoàn hảo của mình.

Uy ! mặt đẹp quyến rũ của hấn.

Nàng ngơ ngác nhìn đầu năm ngón tay hơi ửng đỏ trên má hấn rồi lại nhìn bàn tay hơi man mác đau của mình.

Không khỏi đau lòng...

(mm : Bà già nổi thiện tâm hả ? @,@)

- Ô ô... tay ta... uy... đau quá a... mặt người làm bằng gì mà dày dữ vậy hả...

Hấn khước miệng giật giật liên tục, có chút không tin hay không mình nghe lầm.

Nàng... nàng có phải hay không quá biến thái rồi !!!???

Nam nhân tức giận đến hộc máu mà ngất xỉu.

Lần... lần này hấn thật sự bị thương rồi...

...

Lúc hấn tỉnh lại, mắt đẹp khẽ mở ra, chỉ thấy cảnh tượng trước mặt mờ mờ ảo ảo, cảm giác...

Hấn liền mở to mắt, giật mình nhìn gương mặt bảy người xa lạ cận kề đang áp sát nhìn hấn chăm chăm.

Thấy hấn mở to mắt ra cũng làm đám bảy người không khỏi giật mình, rồi rất nhanh bị một quả bom dội từ cảm xúc thẳng lên óc.

Chỉ thấy nam nhân vội bật người dậy tỉnh dậy...

Thật ra việc này cũng không có gì lớn lao nếu trừ đi việc nơi nó « hạ cánh », chỉ thấy đầu nam nhân chạm một cách nhẹ nhàng « bốp » một tiếng lên cảm bảy con người nhiều chuyện nhìn hấn này giờ.

Hấn không khỏi ngây ngô xoa xoa đầu trong ánh mắt hăm dọa xen lẫn oán hận của bảy nạn nhân.

Grừ grừ... tức chết bọn họ mà...

....

Nhìn tràng diện lộn xộn nguyên đoàn trước mặt, nàng trong lòng không khỏi cảm thấy hả hê.

Nhéch miệng thần bí cười đều một cái.

...

Lại rút cuộc sau một hồi ì xèo qua lại thì chín người cũng "ôn hòa" nhìn nhau trong sánh lẽu.

Người nhìn ta, ta nhìn người, khung cảnh tựa như ôn hòa nhưng lại không hề ôn hòa chút nào.

Nàng ngồi lên một mòm đá, ra dáng thủ lĩnh mở miệng đầu tiên :

- người tại sao lại làm thế với ta...

nói xong nàng không khỏi muốn cắn đầu lưỡi của mình.

Thôi chết ! mắt hình tượng quá... sao lại lôi bản thân vào ngõ cụt chứ !!!???

Nam nhân có chút ngơ rồi lại nhìn thấy khuôn mặt hơi ửng đỏ vì xấu hổ của nàng, đôi mắt lóe lên tia cung chiều, miệng nhếch lên mặt dày vui vẻ nói :

- nàng hỏi chuyện đó sao ? Đó đương nhiên là nhu cầu sinh lý của mỗi người cùng tiếng gào thét của trái tim mà xảy ra rồi, nàng biết không... người ta nói tình dục chính là một hành động thuần khiết và cao cả nhất... ngoài ra nó còn mang ý nghĩ...

hấn còn chưa nói xong thì nàng đã mặt đỏ như máu chạy đến gần miệng không biết ngượng đó lại.

nam... nam nhân này quá mặt dày đi !!!

Hắn bị bịt miệng liền cũng không nói nữa, đôi mắt cún con vô tội nhìn nàng.

Ô ô... hắn có nói gì sai sao...

(mm : a ko sai, a chỉ mặt dày thôi@, @)

Nàng trừng mắt nhìn hắn rồi trước ánh mắt tập trung của mọi người mà lúi húi vào lều trong tâm tình.

Ngoài sân chỉ còn một mảnh im lặng, cả đám nhón bước chân ghé sát tai lên tấm lều để “thu nhập thông tin”.

Chỉ nghe... “bộp” một tiếng động rất nhỏ.

Trong lòng mọi người không khỏi hào hứng.

Hot... hot nha!!!

...

Thật ra trước đó còn một vài thanh âm nữa mà mọi người không nghe kịp, đó là ... “phi phi phi...”

...

Khung cảnh cũng chẳng khác trong tưởng tượng của mọi người là mấy.

Thân thể áp sát nhau, hơi thở đối bên xen lẫn hòa quyện, thậm chí còn ngửi thấy mùi hương cơ thể của đối phương.

Có điều... lúc này nam nhân muốn động cũng động không được vì tay áo chân áo cùng phần vải dư ra bên cạnh ngực hắn đã bị hàng loạt phi tiêu găm chặt vào, còn tiểu đệ đệ thì bị nàng cầm trong tay tiểu đao như có như không lướt qua lướt lại chỗ hiểm.

Vốn tính hắn phớt đời, nay lại không nhìn được mà chảy mồ hôi.

Ngày hôm nay chính là ngày chảy mồ hôi nhiều nhất trong suốt quãng đời sống hai mươi năm của hắn!!!

...

Nàng thân hình hơi áp vào hắn, đẩy hắn lên giường, một chân co lên đặt vào khoảng hai chân hắn giang ra, có chút ranh mãnh nhìn hắn như nhìn một người chết, nở nụ cười ngọt ngào một chút rồi gần lên từng tiếng hỏi:

- nãy người vừa nói gì a...

hắn không khỏi cười cười có chút ngại ngùng như một cô vợ nhỏ, muốn lấy tay lên gỡ gỡ đầu thì bị vương lấy vì những phi tiêu cắm trên tay áo, không còn cách nào khác liền mỉm cười làm hòa:

- ai da... cô nương bình tĩnh a... dao găm không có mắt a... trước... trước tiên phải hạ đao xuống đã... tiếp theo... á á... không không... không phải ý ta là ý này!!!

Hắn giật nảy mình khi thấy nàng đang ngoan ngoãn hạ đao xuống, khuôn mặt biểu cảm sinh động từ từ hạ đỉnh nhọn của đao xuống chỗ hiểm của hắn.

Nàng nâng mặt lên, chớp chớp mắt làm như cực kỳ ngây thơ hỏi:

- hả?

thờ phào nhẹ nhõm khi thấy nàng dừng động tác lại, thân thể hơi cứng ngắt uốn éo trong phạm vi hẹp đã man.

Aiz... tin phúc hắn nga... xem ra phải khổ dài dài rồi...

...

đám người phía ngoài vừa nghe vừa chảy máu mũi ~tong tong~

...

Chương 18: Thiện Tâm A... Cũng Phải Đặt Đúng Chỗ...

Chương 18: thiện tâm a... cũng phải đặt đúng chỗ...

Sau một hồi “tra tấn dã man” thì soái ca tội nghiệp của chúng ta cũng được thả tự do...

Tiểu Phàm to cao ngậy ngốc liền hiền lành mang quần áo của mình đưa cho Phủ Tuyết mặc, khuôn mặt ửng hồng xấu hổ đưa bộ quần áo hơi nhăn nhó cũ kỹ của mình.

Hắn liếc nó rồi lại nhìn nữ nhân kia đang nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt còn đang hứng thú dào dạt nhìn hắn khốn khổ...

Ánh mắt lại dời xuống bộ kimono của mình đang mặc... hơi rách thoi mà...

(mm: @,@)

Hắn cũng không cảm thấy ngại ngùng cho lắm nhưng nhìn thấy người nam nhân hiền lành trước mặt đang xấu hổ đỏ chín mặt, liền không nịn được vươn tay ra cầm lấy bộ quần áo hơi cũ đó.

Tay miết nhẹ lên vải áo, hắn thầm nghĩ... không tệ... tuy hơi khô ráp nhăn nhúm nhưng lại được giặt thật sạch sẽ...

Gật đầu cảm tạ Tiểu Phàm đang lúng túng, hắn xoay người bước vào lều thay đồ.

Khi đi qua chỗ nàng thì hắn liền nháy mắt một cái thật quyến rũ...

Cái... cái này thì... phải nói sao nhỉ...

Hắn sau khi nháy mắt một cái câu hồn liền mỉm cười thỏa mãn tiêu sái quay lưng bước vào lều, chỉ để lại một nữ nhân đang... nôn mửa liên tục...

(mm: @,@)

...

Một lúc sau...

Nàng ánh mắt thường thức chăm chú nhìn nam nhân vừa tắm xong thay đồ xong, ái muội vừa nhìn hắn vừa cắn một cái đùi thỏ nướng dai nhách một cách... ừm... chính xác là... là... mãnh liệt cương mãnh... nói chung là cực dâm đang quyến rũ ấy mờ :v...

Nam nhân cũng nhìn lại với gương mặt ửng đỏ...

Hắn... hắn cũng biết thẹn thùng nha...

Đôi mắt nữ nhân càng tỏa sáng kỳ dị... trong đầu lóe lên một câu nói của các bậc nhân gia...

Chất nga...sau một quá trình trải qua vạn năm cùng đúc kết... các cụ tổ gia gia ta đã nói rằng... khụ khụ khụ(ho)... phụt(nhỏ nước miếng)... e hèm... nói rằng sắc có thể ăn được a... Khụ khụ khụ khụ... khụ... a ăn... chất thối... thấy không... thằng vừa đi qua trông đẹp troai quá... Khụ... đợi... đợi ta soái ca... Khụ khụ khụ...

(Trích đoạn Cụ tổ sắc nữ...)

(mm: =,= *lắc lắc mông*)

Ờ! Nói ngắn gọn là sau một hồi chính ta đúc kết thì ta mới rõ câu “sắc có thể ăn được” chính là câu chủ đạo, còn lại thì... thì ừm... quên đi! Khó quá bỏ qua!

Aiz... Cũng phải nói nam nhân này a... không thể không công nhận sau khi tắm xong thì mới nhận ra chân diện thật của hắn cực kỳ đẹp troai... à, cổ đại là soái ca y mà...

Tuy hắn mặc một bộ đồ bình thường nhưng lại không thể che dấu được gương mặt quyến rũ yêu nghiệt cùng cơ thể rắn chắc... trán láng mịn thỉnh thoảng nhăn nhó lại... lông mày đẹp như vẽ... mi mắt thật dày cùng mềm nhẹ... mắt phượng xinh đẹp chỉ cần liếc khẽ cũng có thể làm người ta mê mẩn... mũi cao thẳng... môi mông hòng hồng khê mím lại...

Nam nhân này a... hẳn đúng là dư dả tư chất làm một nam sủng để người khác... quấy rối thân thể mà...(đỏ mặt hưng phấn)

...

(cảnh nóng!!!)

Nàng phẩy phẩy tay kêu hắn đi qua chỗ nàng, lưng cũng tựa thể nằm tựa lên giường làm bằng lá cây.

Nam nhân mắt nghi hoặc đến bên cạnh.

- Xoa bóp đi...

Nàng hiếm hoi mở miệng nói nhỏ.

- ?

Hắn nghe không rõ hỏi lại.

Cũng không chút nổi nóng, di chuyển má dựa vào gối nằm, cọ cọ lên gối rồi nói lại.

- xoa bóp cho ta...

nam nhân mắt mở to, có chút không tin vào tai mình nghe được.

nàng thoáng nhú mày lại, có chút bạo lực nói:

- xoa bóp cho ta hoặc hiến thân cho ta, lựa đi!

hừm hừm... dám giỡn mặt bà... bà... bà híp chết người!!

"Phụt" nhẹ một tiếng, nam nhân cố giữ nụ cười vui vẻ lại khi nhìn thấy tính cách trẻ con của nàng, không nhịn được lẩm bẩm nói:

- ... Thật đáng yêu...

Nàng tai cún nâng thẳng lên nghe được, mắt liếc xéo nhìn hắn:

- ... nói gì bà đấy!??

Hắn lắc lắc đầu cười hòa, xoay người ngồi xuống giường, tay đẹp đặt lên vai nàng bắt đầu xoa bóp nhẹ nhàng.

Chỉ với cú xoa nhẹ đầu tiên, nàng liền híp híp mắt lại hưởng thụ như mèo con...

Aiz... kỹ thuật cũng không tệ...

Nhìn nàng híp mắt lại nghỉ ngơi, hắn cười khê quỵên rũ. Ngón tay trắng nõn di chuyển xuống dưới, ngón tay khê lướt nhẹ qua từng đường cong của nàng, nhẹ nhàng chậm rãi như một thước phim tuyệt đẹp, rồi cuối cùng dừng lại nơi eo nàng.

Nhu nhu nhẹ một chút nơi eo, nàng không nhịn được run run thân thể... nàng rất sợ nhột nha...

Phát hiện điểm hiểm... Hắn nở một nụ cười càng tươi rồi... Ngón tay bắt đầu động...

Aaaaaaaa... một thanh âm thất thanh đau đớn cùng điên cuồng gào lên...

(Người ngoài lều đang suy tưởng bảy bà liền kinh sợ bật tai lại...)

Uy! Mạnh mẽ cũng phải nể mặt bọn này chứ!!!!)

Nam nhân không dừng lại động tác... ngón tay bắt đầu chọc lét eo nữ nhân... Nữ nhân lắc lư uốn éo thân thể mãnh liệt muốn thoát khỏi móng sói, nhưng vẫn vô tư không thoát được...

- Người! Người cái nam nhân vô sỉ này... Người... người dám bắt bổn đại gia... ta... a ân... người... ừm... ừ... dừng lại nga... a a a...

(mnr =,= các achi không được suy nghĩ bảy bà)

Hoi dừng lại động tác, nam nhân cúi người xuống, môi mỏng khê đến ghé tai nàng thổi khí, đáp lại:

- ?

Nàng người không còn khí lực, miệng thở phò phò, có chút khàn khàn giọng do la hét tạo thành nói:

- Nhớ... nhớ đây, có... có ngày bốn đại gia híp... híp người?

Môi cười khê, hần phóng khoáng nói:

- nàng muốn thì ta chiều, còn nữa...

Môi hần ghé sát tai nàng, dựa theo lời nói mà hơi thở chuyển động từng đợt khác nhau khiến thân nàng không khỏi run rẩy, có chút nghi hoặc nói:

- còn muốn gì nữa ?

nhếch môi, hần thách thức hỏi:

- muốn biết thật sao ?

Nàng nhìn hần như một tên ngốc rồi nằm dựa lên gối không thêm quan tâm...

Thấy con mèo con đang giật dỗi, hần liền hào phóng một lần nói ra:

- ... nàng muốn ta bầm dập toàn thân... làm cho nàng mang thai của ta cũng được...

Từng lời từng lời của xú nam nhân chết tiệt làm cho gân xanh trên trán nàng nổi càng rõ... khí lực không biết từ đâu ra mà bật dậy rồi hướng chân đá về phía phương hướng giọng nói phát ra...

Nhưng rất tiếc a (mim cười đều lắc lắc đầu)... nam nhân vừa nói xong liền biết hậu quả sẽ xảy ra cho nên đã lui đi từ sớm, lúc chân nàng đập vào khoảng không không người thì hần cũng đang đứng ở cửa lều « e then » nhìn nàng...

Máu xộc thẳng từ toàn thân lên đỉnh đầu làm cho người nàng nóng bỏng đến dị thường, nhưng còn chưa kịp nổi điên thì...

Aaaaaa..... một tiếng thét thê thảm lại vang lên.

Uy! aiz... cũng chẳng có gì a... chân mất cân bằng nên bị tẹt háng ấy mà :v...

(đám người ngoài lều nhìn tấm khăn toàn máu cam ướt nhẹp rồi giục sang bên, cầm lấy tấm áo mình đang mặc trên người rồi im lặng ngoan ngoãn chùi chùi máu cam đang từ lỗ mũi nhỏ tong tong xuống mặt đất...)

Aiz... người ta nói a... chày máu mũi nhiều rất tốt cho não thông minh hơn nga...)

Nam nhân mặt thoáng lo lắng thâm trầm, nhưng thấy nàng phốc người dậy, đầy khí lực cầm lấy gối nằm hướng đến phương hướng nơi hần mà quăng đến thì liền ngay lập tức khuôn mặt trở lại từng từng như cũ.

Hành động cực kỳ tiêu sái đẹp trai, hần nâng tay lên rồi ôm lấy gối nằm của nàng... Không sợ đôi mắt đang tóe ra lửa của nàng mà dụi dụi mũi người xuống, mặt dày không đạo đức nói:

- Tóc của nàng thật thơm...

Nữ nhân khuôn mặt vằn vẹo cực điểm, có chút muốn đánh tên mặt không thể dày hơn này, ngón tay cái vươn lên không thể tin nổi nhìn mặt hần, lấp bắp giận dữ gần lên nói:

- Người... người...

Mặt hần hơi tách ra khỏi gối ôm, nhẹ nhàng ôm chặt gối vào trong lòng mình, nháy mắt đưa ghèn với nàng, miệng thú vị nói ra:

- Nàng thấy ta không có gối nên đưa cho ta chứ gì... nàng thiệt là... không cần bịa ra nguyên do mạnh bạo như vậy đâu... đưa bình thường cũng được mà...

Từ phạm vi gương mặt lan rộng ra khắp thân thể, nàng vằn vẹo dữ tợn tức điên nhìn hần...

Đồ... đồ nam nhân vô sỉ mà !!!!

Ngón tay chỉ hần run lấy bầy, có chút cong cong lại như muốn móc cổ hần ra.

Hần mặt hơi then đỏ nhìn nàng, nhìn ngón tay cong cong run run giống như ra lệnh hần lại gần nàng để mặc nàng tùy ý hiếp đáp, nhưng... nhưng hần không phải loại người dễ dàng nga... hần... hần phải giữ giá chứ !!

Lòng tức đứt ruột xoay người, trước khi xoay người còn tặng cho nàng một nụ cười mỉm ngượng ngịu then thùng...

Nàng... nàng mạnh bạo quá nha... nhưng... nhưng mà hấn thích !!!

...

Chuyện tình hai người quá mức nồng thắm cùng đám bảy người chảy máu tong tong nguyên tới cứ thế « đơn giản » trôi qua... Chưa gì mà lão thiên đã ló mặt rồi...

Mọi người ồ oai tỉnh dậy đáng răng rửa mặt, nhân tiện xóa luôn... tàn tích đỏ đỏ trên mặt...

Ai ai cũng tỉnh dậy chuẩn bị cho bữa sáng, chỉ riêng có... mỡ nữ nhân là còn nằm trên giường, trong căn lều được những chùm ánh sáng nhẹ nhẹ đầy sương sớm, khẽ thướt tha lướt qua hai tấm cửa sổ lớn mà tràn vào trong phòng.

Cái man mát ngọt ngào của khí sương khẽ động lên làn da trắng nõn nà của nữ nhân kia... cánh tay trắng hồng đặt lên nệm êm... Những cánh hoa rừng mỏng manh đáng yêu lạc bầy khẽ bay qua cửa sổ rơi xuống đất, có một số thì đọng lại trên tóc nàng cùng tấm nệm trải màu trắng tinh hình hoa trà.

Nữ nhân nằm trên giường không giống bộ dạng gắt gao lửa quýt kiệt xác như khi đôi mắt sáng trong ấy mở ra... lúc nàng nhắm mắt... cảm giác thật yên bình trên đôi má hồng phúng phính tạo cho người khác cảm giác rất đáng yêu trong trẻo... mi mắt mỏng như cánh ve khẽ khép lại điềm đạm hiền dịu... môi mọng đỏ nhẹ khẽ vươn lên làm nũng như còn muốn ngủ... mũi thẳng tròn tròn vuông vức ngọt ngào... Tiếng chim rừng riu rít bình thường rất vang nay lại phát ra thanh âm nhỏ nhỏ như sợ làm cho nàng tiên nằm trên giường tỉnh giấc...

...

Nhưng lại có mùi hương bay đến... làm cho mũi nàng không nhận được khịt khịt ngửi ngửi... lưỡi vô thức liếm liếm môi... mặt cực kỳ vận vẹo ức chế mình tỉnh dậy để đi theo tiếng gọi của... đồ ăn...

Nhưng cuối cùng !!! Đồ ăn đã chiến thắng giấc ngủ của nàng... Người ngồi thẳng dậy như một con ma cương thi... mũi vươn lên ngửi ngửi... hai tay vươn lên thẳng hàng nhảy tung tung đến phương hướng...

Đến khi cái mũi xác định đã đến chuẩn nơi cần tìm kiếm thì nàng mới « đầu lòng xen lẫn hưng phấn » mở mắt ra thưởng lãm « món hàng chết tiệt » làm nàng tỉnh giấc... ừ ừm... nó quá hư nga...

Một nồi cháo thịt đùi nai thơm phức nấu với củ cà rốt cắt nhỏ xuất hiện bùm bùm trước mặt.

« tong tong... »

Có một tiếng nhỏ nước miếng nhẹ nhẹ.

Khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc nhìn sang nồi com dẻo bên cạnh.

Nước miếng còn chưa kịp rơi xuống thì nàng đã kịp lấy tay áo lau lau đi, lúc "vớt" ra thì chỉ còn chừa lại một vũng nước lớn còn chưa kịp ngấm vào xuất hiện trên tay áo...

Chảy mồ hôi...

Đang muốn theo thói quen vươn tay áo lên lau trán thì liền khựng lại động tác, khuôn mặt hơi tròn do mới tỉnh dậy cùng đồ mặt ngượng ngùng kết hợp có chút xấu hổ không tự nhiên cho lắm để tay áo xuống, lấy tay áo khác lau đi mồ hôi.

Ngượng... ngượng thật nga...

Khi...

Một tiếng nam nhân cười khẽ vang lên trước người nàng.

Mặt hơi ửng đỏ cùng oán giận ngược lên nhìn tên khốn không nể mặt người khác này.

Mà cái này vừa ngẩng đầu lên thì nàng liền nhận không được mà ngẩng người ra.

Ánh sáng buổi sớm làm nhạt nhòa đi dáng người của nam nhân ấy, nhưng lại không thể xóa mờ đi gương mặt cực đẹp cùng lung linh kia... môi mọng nhếch lên cười dịu dàng... mắt cười hiem gấp cực duyên đang vừa cười vừa nhìn nàng thật ôn nhu... mũi thẳng ngay thường nay lại hơi nhăn lại vì tiêu dung rạn rờ...

Nàng nghiêm túc suy nghĩ cùng ngờ người nhìn nam nhân ấy...

Người ấy không sai với câu « sắc cũng có thể no bụng »...

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phu Quân Mẫu Mực...

Chương 19 : Phu quân mẫu mực...

ừm...

Nàng mắt híp lại hạnh phúc ngậm lấy cái muỗng còn dính chút món súp ngon tuyệt, có chút luyến tiếc liếm lấy những hạt cơm cuối cùng, thả muỗng xuống, ánh mắt lại dời sang bên cạnh nhìn nam nhân đang nho nhả ăn từng ngụm nhỏ, lại hướng mắt nhìn xuống đĩa cơm còn dư hơn phân nửa của y, trong lòng không khỏi ghen tị nói xấu.

ừr... nam nhân gì đâu mà ăn như mèo thế này...

trong lúc nàng còn đang suy nghĩ lung tung thì chiếc đĩa mà nàng chú ý nãy giờ không biết từ lúc nào đã chuyển đến trước mặt, một muỗng cơm đầy hướng miệng nàng đưa tới, một thanh âm nam nhân thanh thúy khẽ nói :

- nói a nào...

(mm đỏ mặt run rẩy mở miệng ra : a ăn ừm... nhanh... nhanh lên !

Mồ nữ nào đó từ phía sau đá móng mm một cái rồ đau.

Cút!!!)

Nàng theo bản thân a một tiếng rồi ngậm hết phần cơm, ánh mắt híp lại tỏa sáng lấp lánh, hai bàn tay dụi dụi mặt thật hạnh phúc, có chút quá khích lắc lắc móng.

A a a... kêu ta a cả đời cũng không sao... ngon quá đi nga...

Một muỗng cơm lại đưa đến, mồ nữ vô thức lại há miệng ra ăn lấy, một miếng táo được cắt gọt đẹp mắt lại đưa đến.

Nàng không khỏi gật gù hài lòng.

Aiz... thiệt thông minh nga...

Sau khi cắn xong miếng táo, nàng mắt cười không thấy tỏ quốc ngược mặt lên nhìn “người thông minh”, cái này vừa nhìn thì khuôn mặt lại có chút đơ đơ lại.

Đang muốn nổi nóng phản đòn thì nam nhân lại mỉm cười ôn nhu, cực kỳ bình thân hiền hòa múc một muỗng cơm to nữa đưa đến trước mặt nàng.

Ánh mắt soi mói nhìn muỗng cơm rồi lại nhìn mặt cười của hắn, không hiểu sao trong mắt nàng nụ cười của hắn lại trở nên nham nhở thế nhỉ?

Liếc rồi lại liếc, cuối cùng nàng cũng quyết định... ăn tiếp!

Aiz... ngu hay sao mà không hưởng dụng a... nếu hắn không muốn hóa thành đầu heo thì cũng không dám trước mặt nhiều người thế này mà hạ độc nàng đâu...

Mắm mắm... ngo... ngon quá đi...

...

Nhìn khung cảnh phu đúc phụ ăn bên cạnh, trong lòng mọi người không khỏi có chút ngại ngần xấu hổ.

Cặp vợ chồng này đúng là không nề mặt những fà như bọn hắn mà...

...

Sau khi hoàn thành xong bữa sáng thì nàng lại bắt tay vào làm thuốc, nam nhân cũng ngoan ngoãn phụ xướng phụ tùy ngồi bên cạnh nhìn nàng làm hay lâu lâu bưng trái cây đứt tận miệng cho nàng ăn, khung cảnh không khỏi có chút đầm ấm quá khích.

(mm: v gia cũng đang fa nè...)

...

Nàng chăm chú vào đồng dược thảo trước mặt, có chút quên đi ngoại vật, nhẹ nhàng điều chế thuốc.

Có một số dược liệu trong số này cũng không có công dụng làm mỹ phẩm, nhưng đôi lại chúng có thể luyện thành một số viên thuốc có khả năng chữa các chứng bệnh cơ bản như bệnh cảm, bệnh sốt mủi...

Với lại chuyến đi núi lần này có thể kéo dài vài tuần hoặc bọn nàng có thể kéo đến đây sống luôn, quanh đây ngoại trừ rừng rú thì chỉ có thú hoang, một tiệm thuốc cũng không có nói chỉ là nhà dân! Nên nàng nhân lần này cũng nên điều chế vài loại thuốc dự phòng, vài kem chống muỗi hữu hiệu...

Đôi tay thoăn thoắt đúng nhịp bỏ từng cây dược một vào đúng thời điểm cần để vào, thành thạo dễ dàng điều chế thành công từng viên thuốc một. Chế xong viên nào liền để nó vào một bình đựng nhỏ, ngoài bình cũng dán tờ giấy ghi công dụng.

Sau khi điều chế xong phần thuốc men thì nàng cũng bắt đầu chế đồ trang điểm...

Cứ thế sáu ngày trôi qua, rất nhanh cũng xong mọi việc cần làm, lúc nàng nhìn sắc trời một lần nữa thì lúc này cũng đã xế chiều, vừa nghĩ đến nàng liền cảm thấy hơi mệt mỏi, hai tay xoa xoa, eo hơi vặn lại cử động cho lưu loát.

Đang vận động thì một mùi hương xộc đến mũi nàng, mắt phượng khẽ nhìn lên hướng cửa lều thì thấy có một bóng nam nhân tuấn mỹ trên tay cầm lấy một vài đĩa thức ăn đi đến chỗ nàng, trên môi hân vân nở một nụ cười ôn nhu hiền hòa.

(mm: phòng chế dược của mỗ nữ cũng được để ở một căn lều nhỏ được xây riêng, ngoài ra cũng có một phòng nhỏ khác đựng thức ăn dự trữ với củi đốt, chén đĩa.)

Ánh mắt dời đến mấy đĩa thức ăn đã xếp hết lên bàn.

Một đĩa trứng chiên vàng nướm, canh bí ngô nóng hổi thơm ngon, một tô com đầy dẻo mịn, một đĩa thịt chim rừng cùng một phần trái cây tráng miệng.

Nam nhân khẽ hỏi:

- nàng đói không?

Nàng lúc này bụng đã rột rột kháng nghị, không nề hà gì mà thẳng thắn gật cái rụp:

- đói!

Hắn cười khẽ nhìn nàng đáng yêu, tay cầm đĩa xách lên một miếng trứng chiên được cắt đều ra rồi hướng đến miệng nàng, cung chiều nói:

- aaa...

nàng mắt cười có chút ngốc nghếch, miệng há to, trẻ con nói theo:

- aaa...

(mm: =,=: thôi đi bà già!

Mỗ nữ đập một phát nữa vô mông)

Hắn cười cười rồi xoa xoa đầu hơi rối của nàng, vuốt vuốt thẳng lại rồi múc một muỗng com tới...

(mm: =,= cho xin quá giang qua cái cảnh buồn nôn này...)

Nàng xoa xoa cái bụng căng tròn một cách thỏa mãn, mắt him híp hài lòng như chủ tử nhìn hắn đang giúp nàng xếp lại mấy cái chai đựng các viên thuốc cùng hộp đựng phấn son đã luyện xong vô mấy cái rương cách biệt.

Hắn xếp xong liền xoay người lại hướng nàng, bế nàng lên rồi đưa nàng đi đến phòng trong cùng của lều chính, để nàng lên giường, giúp nàng cởi áo ngoài với đôi giày “tự chế”, đắp mền lại cho nàng.

Trước khi rời giường còn hôn lên trán nàng một cái, còn xoa xoa bụng căng của nàng mà không quên trêu chọc:

- Con chúng ta cũng được ba tháng rồi?

Có chút gân xanh nổi lên trán mỗ nữ, có chút muốn đá nam nhân kia một cái nhưng lại làm biếng ra tay vì tâm trạng hiện tại cũng rất tốt, lời giận dữ trong

miệng xuất ra cũng biến thành sai nhờ:

- Tuyệt, người giúp ta chuyển lời đến bọn Tiểu Cầm, sớm mai đem bốn hòm chứa đồ trang điểm chờ đến kinh thành buôn bán, nhân tiện đến công hội thương mại đăng ký thêm tiền thuê sáu tháng nữa cùng mượn thêm thêm một gian hàng, à đúng rồi, nhớ dẫn theo tiểu phạm với tiểu nam để tập tành thói quen buôn bán nhé!

(mnr =,= nhân tiện nói luôn, cửa hàng của bà già thì 1 tháng thì mở 1 ngày, sau này vì chăm chỉ hơn nên 1 tháng 2 ngày, tổng doanh thu 1 tháng(bao gồm chi phí mấy chục lượng mua nôi luyện thuốc) là 5000 lượng.)

Hắn gật đầu hiểu ý, có chút chờ mong hỏi tiếp:

- nàng không đi sao?

Nàng lắc lắc:

- ta không đi!

mắt lóe sáng, có chút ngả ngón hỏi:

- thế mai nàng sẽ đi chơi với ta sao?

Mắt khinh thường nhìn hắn, có chút làm biếng bí hiểm trả lời:

- ta đi bắt sâu a !

có chút vượt quá sức tưởng tượng hắn hỏi:

- bắt sâu ?

nàng gật đầu xác nhận, miệng nhếch lên có chút đều nói:

- đúng ! bắt sâu a...

...

Lại sáng sớm hôm sau, lúc nàng tỉnh dậy thì bọn người Tiểu Cầm cũng đã rời đi, Phủ Tuyết cầm khăn đến lau mặt cho nàng, vệ sinh cá nhân chút rồi ăn chút cơm sáng thì nàng liền chuẩn bị hành lý, gói gói chút cơm trưa rồi bỏ vào tay nải nhỏ, dự là lần này ra ngoài sẽ qua buổi trưa mới về.

Cũng mang theo một rương nhỏ rộng khoảng 3 sải tay nhưng nam nhân kia lại mặt dày gói gém hành lý theo, bộ dạng có chút khăng định «nàng dù có đi ồ chó thì hắn nguyện cũng quyết bám theo cho bằng được», nên nàng vì muốn «khen thưởng» cho hắn nên đã quyết định đưa rương cùng tay nải cho hắn giữ, có chút thông thả tự tại đi vào trong rừng sâu.

Thật ra trước lúc đi đến ngọn núi này thì nàng cũng nghiên cứu qua địa hình quanh đây thông qua bản đồ cùng lời đàm luận của nhân dân quần chúng trong các trà lâu, thì biết được ở nơi gần đỉnh núi của ngọn núi này có một hang động khá kỳ lạ, bên trong có một hệ thực vật tồn tại, điều đó cũng không có gì kỳ lạ nhưng lại lạ ở chỗ, mỗi lần có người đi vào phần cây cối mọc ở hang động đó thì thể nào trên người cũng dính phải sợi tơ mỏng manh trong suốt.

Có người còn nghi ngờ liền hái một cành lá trong hệ thực vật ấy, lúc ra ngoài hang động để tìm ánh sáng để quan sát thì lại giật nảy mình phát hiện trên đó lại có có vài con sâu béo mập nhiều màu sắc đang ăn lá cây, sau đuôi nó còn nhả ra một sợi tơ trong suốt...

Người cổ đại có thể chỉ nghĩ đơn giản đó là con sâu, nhưng đối với một người hấp thu tinh hoa ngàn năm tinh túy của người xưa như nàng thì vừa nghe liền biết cái con sâu trong miệng những người này lại chính là con tằm— loài vật nhả ra những sợi tơ mỏng manh trong suốt, giúp luyện ra những vải tơ tằm mềm mại «hè thì mát, đông thì ấm» trong truyền thuyết.

Vải của người thời đại này vẫn còn có chút thô ráp, quá lấm cũng là vải sờ vào mịn màng nhưng lại hơi thô cứng, những chất vải mềm mại nhẹ nhàng như tơ tằm thì đến hiện tại vẫn chưa bị phát hiện ra.

...

Nàng đứng trước hang động trong lời đồn, bước chân chậm chậm khoan thoai bước vào hang động.

Đứng trước đám lá cây mọc trong hang động, ánh mắt nàng vốn đã quen với bóng tối cũng nhìn rõ được khung cảnh trước mặt, mi khẽ nhú lại nhìn đám sâu đang nhúc nhúc trong động, mắt hướng đến Phủ Tuyết ra hiệu mở rương, ngón tay nhanh chóng ngắt từng cụm cành nhỏ rồi bỏ vào rương, rất nhanh rương liền phủ kín, nàng lấy nắp rương rồi dạy lên, sau đó lại khoan thai bước ra khỏi hang động, hướng đến đỉnh núi đi tiếp.

Nam nhân đi theo phía sau kinh ngạc càng thêm kinh ngạc, có chút thú vị đi theo sau lưng nàng, tay cầm hộp rương mà không sợ hãi gì mấy thứ nhúc nhúc đang di chuyển trong rương.

Nữ nhân đi đến đỉnh núi thì đột nhiên quay phắt lại đối diện với hắc làm hắc không khỏi giật mình. Thân hình nàng nhanh chóng đi đến trước mặt hắc, rút tay nải của nàng ra khỏi cánh tay hắc, mở ra rồi lấy một tấm vải lớn khá dày rồi xoay người phất khăn một cái đặt lên mảnh đất, ngồi xỏm xuống bắt đầu lấy đồ ăn ra, đầu quay lại nhìn hắc, mắt có chút khinh khinh ý chỉ « nhanh lên ! còn chờ gì nữa ! », nam nhân chớp chớp mắt có chút không hiểu, mỗ nữ có liếc hắc khinh thường, không nhận được mà mở miệng « ngọc » ra :

- Ăn trưa !

(mm khinh thường : làm quá bà nội :v)

Nam nhân thoáng ngạc nhiên liền mỉm cười có chút ngốc nhưng cũng đi qua giúp nàng sắp xếp đồ ăn.

Trên đỉnh của ngọn núi cũng không nhọn hoắc như trong tưởng tượng, ngược lại nó lại rất bằng phẳng, những tán cây cổ đại, một chùm suối nhỏ róc rách, từng cụm hoa rừng đẹp rực rỡ, dây leo khê thả xuống, sương khói mù mịt do khí mây tạo thành... những thứ tưởng chừng như đơn giản nhưng khi hợp lại lại trở nên xinh đẹp mộng lung đến dị thường, có quý dị nhưng lại làm cho người ta mê luyến, muốn hăm sâu vào.

Hình ảnh một nam một nữ cùng ngồi (=,=... ăn) bên nhau lại làm khung cảnh thêm lãng mạn, mơ hồ có thể thấy một luồng chi đỏ khê bao bọc nhẹ nhàng nhưng lại rất chắc quanh hai người, nối số phận của họ thành một, cùng nhau nắm tay nhau vượt qua con đường về phía trước thật khắc nghiệt.

...

Hai người ăn xong liền sắp xếp đồ đạc để chuẩn bị về nhà, trên đường đi còn hái chút trái cây dại ăn được, hái vài nắm rom, bắt vài con thú rừng để chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ. Đang đi đến một đoạn đường núi đầy hoa dại thì đột nhiên một bóng dáng nhỏ nhắn liền lao vào người họ.

Nam nhân đang định đứng trước người nữ nhân, bảo vệ nàng khỏi nguy hiểm, mắt híp lại nguy hiểm nhìn vật chết tiệt thì mọi việc đã không còn kịp nữa.

Nàng nâng ánh mắt lên nhìn rồi theo bản thân « hiền thực » mà đá một phát lên bóng dáng kia làm cho nó phải bật người lại thật xa.

(mm : =,= đồ bạo lực !)

Nam nhân há hốc mồm nhìn khung cảnh trước mặt, có một chút không đỡ được với tình huống hiện tại.

Y... y nên bảo vệ nàng ha... hay hỏi thăm « nạn nhân » a...

Lúc nam nhân còn đang suy nghĩ thì ánh mắt nữ nhân híp lại nhìn kỹ « cái vật nguy hiểm không rõ nguồn gốc » kia...

Vừa nhìn thì lại kinh ngạc phát hiện ra vật nguy hiểm kia lại là... một con cáo con lông xù.

Mặc nam nhân đang can ngăn, nữ nhân bước đến hướng con cáo.

Cáo con đang đau vì bị nàng đá, thấy hung thủ bước đến thì sợ hãi rút người lại, thân thể nhỏ nhắn khê run run, ánh mắt to ngấn ngấn nước nhìn nàng sợ hãi.

Nữ nhân có chút mặt ngu gãi gãi cằm, hơi bối rối không biết xử lý ra sao.

Aiz... nàng hình như hơi nặng tay thì phải...

Một lúc sau nghĩ nghĩ, nàng cuối cùng vẫn cúi xuống ôm cáo con vào lòng mặc cho nó khán nghị tránh né, ánh mắt đau lòng nhìn vết xước trên chân nhỏ của nó, tay khê xoa xoa nhẹ nhàng lên vết thương, ôn nhu khê hỏi :

- ta xin lỗi, người đau không ?

Cáo con khê rút người lại, như hiểu tiếng người mà miệng ô ô vài tiếng khán nghị, cơ thể đông cứng cũng dần thả lỏng, người duỗi duỗi nhu nhu lên tay nàng đang sờ.

Môi khê cười một tiếng, khê ôm nó chặt một chút, lại nghe tiếng nó ô một tiếng kêu đau liền thả lỏng ra, khê cúi đầu xuống luôn miệng xin lỗi...

...

Nam nhân nhìn khung cảnh hòa thuận trước mặt có chút chường mắt nhưng trong lòng lại trở nên càng thêm ám áp, mắt ôn nhu sùng nịch nhìn nàng cười cười.

Con cáo chết tiệt ! Dám giành nữ nhân với ta ! Có ngày ta xử bắn ngươi !!!

Còn đang suy nghĩ lung tung thì tiếng sột sạt vang lên, nam nhân cùng mỗ nữ liền xoa về phương hướng phát ra tiếng động, cáo con như phát hiện nguy hiểm mà rút sâu vào trong lòng nàng.

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chủ Cáo Vô Sĩ

Chương 20 : Chủ cáo vô sĩ

Hai nam nhân cao lớn bước ra khỏi ngọn cỏ, có chút khinh thường ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, nhưng ánh mắt lại rất nhanh ngạc nhiên, lời đang muốn nói ra thì lại bị ánh mắt cảnh cáo của nam nhân, hiểu ý liền ngậm mồm lại.

Nam nhân có chút sĩ diện hỏi bọn họ :

- các ngươi là a... ?

hắn còn chưa nói xong thì thanh âm nữ nhân đứng ở bên cạnh hắn vang lên :

- các ngươi là ai thế hả !!!

bọn họ có chút bối rối liếc chủ tử nhà mình rồi lại liếc vị cô nương kia, có chút khó xử không biết làm sao.

Một nam nhân trả lời :

- Cô nương có thể đưa con cáo trên tay cô nương cho tại hạ được không?

Cáo con hoảng sợ rút người lại, ô ô vài tiếng cầu nàng giúp đỡ, khẽ liếm lên tay nàng để đổi lấy sự chú ý.

Ánh mắt nàng nhìn cáo con rồi kiên định gạt cái rụp, tay xoa lông mịn dày của nó, mắt ngược lên không chút thỏa hiệp:

-nếu ta nói không?

Hai người nam nhân không khỏi lén lút nhìn chủ tử nhà mình, nhưng lại làm họ phải thất vọng rồi!

Chủ tử không những không ủng hộ họ thậm chí còn giương mắt soi mói nhìn họ như những tên ngốc, thiếu chút nữa là gào lên “Nhìn cái gì? Nhìn ta cái gì? Còn không mau nghe theo chủ mẫu nhà các ngươi! Muốn liên lụy chủ tử các ngươi sao!!!”

(mm: thê nô chuẩn cơm mẹ nấu rồi :v)

Không giống trong tưởng tượng dồi dào của mỡ nữ, hai nam nhân lùi ra rồi trốn đi khỏi chốn thị phi này.

Ô ô... chủ tử nhà hắn thật đúng là có sắc quên nô mà...

...

Đang suy nghĩ lung tung thì tiếng ô ô nho nhỏ cùng cảm giác mềm mềm nho nhỏ cọ lên tay mình làm nàng không khỏi tỉnh lại, mắt phượng ngược xuống nhìn vật nhỏ đang cọ trong tay, nhìn cục bông nhỏ khẽ cuộn lại tứ chi, mũi dụi dụi vào mà nàng cảm thấy nó rất đáng yêu, tay xoa xoa rồi để cục bông đó vào trong ngực ấm

Cáo con vốn cảm thấy se se lạnh nay lại được nữ nhân như nàng tốt bụng gửi hơi ấm tới, bản năng nhận biết nữ nhân này có thiện ý mà bắt đầu ngoan ngoãn, càng dụi sâu vào ngực mềm của nàng, dường như nó cũng quên đi cái cảnh bạo lực hồi nãy của nàng ta.

...

Mỡ nam đứng bên cạnh gân xanh ần ần, có chút kiềm chế lại cảm giác muốn lôi cái cục nho nhỏ vô sĩ kia ra khỏi ngực nàng! Nơi đó chỉ mình hắn mới có quyền đụng chạm vào! Đó là địa bàn của hắn! Người khác đừng hòng đụng vào!

Mắt liếc rồi lại liếc, liếc hoài thì cũng làm người không muốn chú ý cũng không được. Nàng rùng mình một cái, ánh mắt có chút sợ nhìn sang hướng hắn, cáo con cũng run run thân thể nhỏ bé mà nhìn hắn. Nàng có chút lo lắng hỏi:

-Tuyệt... Làm sao vậy... Ngươi làm ta sợ đó!

Nam nhân giặt mình tinh mọng, ánh mắt tuy vẫn như cũ nhìn vật nhỏ nhưng gương mặt cũng hơi điều chỉnh lại tâm tình rồi quay sang cười nhìn nàng:

- Không có gì. Ta cảm thấy hơi mệt mỗi thôi

-Không sao chứ? Nàng có chút đa nghi hời.

Hắn lắc lắc:

-thật là không có gì!

Nhìn hắn một rồi nàng mới gạt một cái, xoay người tiếp tục đi về gian lều của bọn họ.

Nam nhân ở phía sau mắt lóe tia sáng nguy hiểm, có chút không kim được tức giận khi thấy con cáo chết tiệt còn đang ôm ôm ấp ấp trong ngực áo của nàng.

...

Đi đến khu lều trại thì lúc này cũng đã tối rồi, bọn người tiểu cầm cũng quay về với 4 rương bạc thay thế ngay sau khi bán đồ xong, cũng không khỏi thăm vấn đề buồn bán mỡ nữ liền ôm vào cáo con vào phòng để tắm tấp cho nó sạch sẽ thơm tho một chút.

Sau khi tắm xong thì nàng liền ngạc nhiên nhìn cáo con lúc này trở nên tỏa sáng dị thường ngay sau khi tắm rửa, lông xù xù mềm mại khề dụi dụi lên khăn, mắt tròn to lấp lánh đáng yêu nhìn nàng, ánh mắt có chút đáng thương ủy mị.

Nàng định sà đến hôn nhóc một cái thật ấm thì một nam nhân không biết lựa thời thế mà đứng giữa « đôi trẻ », hai tay giang ra giữ lấy mặt của họ, có chút gân xanh nổi pằng pặc trên trán, một tay nam nhân « cầm cục bông » vút ra xa với quãng đường 30m bay khỏi lều, một tay xoa xoa tay nàng, có chút nhu nhu mũi nói :

-ai nha, nàng phải cẩn thận, con cáo đó mấy tháng chưa tắm rồi, sẽ hôi tay nàng nha.

(cáo con tập tễnh xé một trang giấy r ô ô vài tiếng : uy ! ta mới tắm xong nha !)

Nữ nhân có chút ngờ nhìn tay mình đang bị ăn đậu hũ rồi lại nghe thấy tiếng ô ô nho nhỏ mà cáo con rên lên, có chút không biết làm sao cho đúng.

Nam nhân nhìn nàng hiềm khi ngờ lơng liền trong lòng không khỏi cảm thấy đáng yêu, ngồi xuống giường rồi ôm nàng xoa xoa, miệng sùng nịch than thở :

-Ngoan ngoan, có vi phu thương nàng mà, nàng không sợ cô đơn nhà...

Có chút gân xanh giật giật lên trán mỡ nữ...

...

Trải qua một buổi tối, sáng hôm sau sau khi ăn sáng xong thì mỡ nữ bắt đầu lôi cái rương đựng đám tằm kia. Cái này vừa mở ra thì liền không khỏi kinh hãi, vì không gian trong rương khá hẹp và hơi tối nên chỉ trong một đêm thì lưới tơ được dệt đã đặc kín trong hộp, mấy con tằm cũng đang nhúc nhúc mập mạp ăn lá, rất chăm chỉ thả tơ...

Lúc phát hiện ánh sáng đột nhiên chói mắt trên đỉnh đầu, bọn chúng hơi ngược mắt lên, nhìn thấy nàng thì xem xét một tý rồi lại tiếp tục càn cù lao động.

Nữ nhân xoa cằm tự kỷ nghĩ.

Mình đẹp quá hay sao mà đám tằm này lại tránh mặt thế nhỉ... chim sa cá lặn sao...

(mm : ọe ọe...)

(=,= vì không rõ làm sao để hóa những sợi tơ đó thành vải tơ tằm nên cho xin tác giả lược qua cái giai đoạn kỳ công này =,=)

Nữ nhân cầm trong tay một tấm vải nhỏ mỏng manh như cánh ve, khề sờ chất vải mỏng manh nhưng lại thật mềm mại này.

Cáo con ngồi trên đùi mỡ nữ hết nhìn chủ nhân rồi lại nhìn tấm vải kia, nó không khỏi có chút cảm giác bị xem nhẹ.

Mắt tròn đen láy khề xoay một vòng, trong chốc lát liền lóe lên một tia mưu mô. Móng vuốt khề vươn lên cào cào lên tấm vải, nó thấy vải cũng mềm mại nên không nhịn được mà sờ sờ cào cào thêm vài cái. Mắt tròn lẳng trong suốt bỗng sáng lên khi thấy mình « thành công » làm cho tấm vải bong vài cọng chỉ ra, ánh mắt có chút lấp lánh muốn kế hoạch càng thêm thành công, vuốt hơi xoa nắn lại, chờ đợi thời cơ đến rồi đột nhiên nhảy cái ập khỏi chân nàng rồi lao đến tấm vải kia.

Thấy sắp chạm vào được tấm vải thì cáo con híp mắt vui sướng, vuốt vuốt giặt hoan hỉ.

(mm : =,= quả nhiên là chủ cáo có khác...)

Còn mấy mili nữa thì « sờ » được tấm vải thì bỗng tấm vải nâng lên tránh khỏi ma chảo của cáo con.

Ánh mắt chú em không khỏi lưu luyến nhìn theo tấm vải, ánh mắt rung rung tiếc muốn chết đi được...

Nước mắt « cá sấu » còn chưa kịp rơi xuống thì nhóc liền giật mình nhận ra mình đang thuận đà « phi thân » trong không trung.

Khinh công cái móc khi!? Ô ô... ai biết ai khinh công thì giúp nhóc nha... ô ô... nhóc nguyện ý bán thân a...

Thân hình sắp hun với đất mẹ thì một bàn tay to lớn vươn ra rồi đỡ lấy nhóc, nhóc rung rung ngó lên nhìn ân nhân, cái này vừa nhìn thì mắt không khỏi giật giật, có chút cứng đờ người lại.

Chỉ thấy nam nhân trên mặt cười tươi hết cỡ, có khá... à không, có chút biểu tình xem kịch vui...

Ô ô... quên a quên a... nhóc thất thân với chủ nhân rồi a... ô ô... nhóc không muốn thất thân nga... ô ô... đừng trách ta thất hứa a...(nói thầm: nhiều lần~ing)

Còn đang tự kỷ thất thân thì không biết từ khi nào nam nhân kia đã ngoan ngoãn đưa bằng hai tay dâng nhóc cho quý tha ma... à lộn, chủ nhân của nhóc ở phía sau. Chủ nhân cũng không khách khí mà giật lại rồi chuyển mặt nhóc đối diện thẳng với mặt nàng.

Cáo con không khỏi có chút thẹn thùng lấy móng vuốt nho nhỏ hồng hồng che mặt lại, khuôn mặt ửng hồng xấu hổ... (thầm: ư ư... người ta còn trong sáng nha...)

...

Nam nhân đứng cạnh gân xanh không khỏi nổi bần bật, trong lòng khó chịu suy nghĩ.

Lẽ ra ngay từ đầu nên thiên con cáo chết tiết đó !!! Thẹn thùng cái mặt nguoi !!!!

Nam nhân lẳng lặng đi ra ngoài, ngồi chồm hõm ở ngoài lều canh chừng, tiếp tục sự nghiệp trông chừng « lãnh thổ ».

...

Nữ nhân tuy có chút động lòng nhưng không khỏi quát nhẹ :

-cáo con, sao nguoi lại muốn phá hư tấm vải này chứ !!!

cáo con đang ngồi với tư thế hai chân sau gấp lại, hai chân trước cùng đầu khế cúi lại ngượng ngùng, có chút xấu hổ không thôi.

(mm móc móc cắn mũi : đồ mặt dầ... kyaaaaaaa...*ôm chặt lấy vết thương rướm máu cho con cáo chết tiết kia cáo lấy*

khóc rống ô ô... sao tác giả như ta lại bị bắt nạt thế này... * mỗ nữ lại từ phía sau đập vô hông mm*

Mm : =,=im~ing)

Mắng xong một câu liền không nhận được mà « gian kế » bị phá, nàng cười một cái thật to rồi cúi xấu hổ ôm cáo con vào lòng. Cáo thoáng bất ngờ rồi chân nhỏ bé run run vô tình vươn lên như muốn ôm nàng nhưng lại chạm ngay vào ngực nàng.

Cái này vừa sờ chưa được một giây thì đã nghe một « vèo... » một cái cáo con lại một lần nữa bị vút ra ngoài, lều trong lúc nà chỉ còn lại một nữ nhân đang ngờ người cùng một nam nhân đang lấy tay mình thay thế vào vị trí chân của cáo con rồi đường đường chính chính mà sờ ngực con người ta, vừa sờ vừa than khóc như cô vợ nhỏ :

-ô ô... sao nàng lại chơi với loại cảm thú đó chứ... xem này xem này, toàn lông với lông không thôi...

mỗ nữ ngo~ing...

...

Sau khi sắp xếp ổn thỏa xong mọi thứ thì nàng lại tiếp tục tự kỷ nhìn tấm vải mà cười đến si.

Aiz... tiền nàng nga...

Nam nhân từ phía xa nhìn nàng cũng không khỏi có chút ngờ, còn cáo con ngồi trên đùi Tiểu Phàm cũng ngo theo.

Aiz... nhóc đã làm gì sai sao...

...

Mấy ngày sau mỗ nữ bảo bọn tiểu phạm dựng một căn lầu ở bên cạnh hang động rồi bắt đầu công cuộc « trồng dâu nuôi tằm », trong lúc đó lâu lâu cũng luyện son phấn khi đến kỳ cần đem đi bán, nếu không lại lòi ra vài mảnh đồng cùng ngọc đỏ để làm đồ đội đầu của tân nương mà nàng nhờ bọn tiểu cảm mua lúc trước, rảnh rồi lúc nào thì nàng lại tranh thủ bắt đầu luyện thủ công bằng cách kết đồ đội đầu sao cho đẹp, cũng làm trăm cái bằng vàng cùng ngọc đất giá, không tính là đẹp nhưng trông cũng rất vừa mắt.

...

Thời gian cứ thế hai tháng trôi qua, mọi việc vẫn tiếp tục tiến hành, từ bán một tháng một lần thì cũng nâng cấp một tháng hai lần, ngoài việc bán son phấn thì còn thêm việc bán trang sức cho phái nữ, mỗi gian bán một loại sản phẩm. Nàng cũng đang định xây một cửa hàng lớn để tiện cho việc kinh doanh, tổ chức hôn lễ của mình. Nhưng tiếc là đất nơi kinh thành lại quá mắc, dự là đang tích cóp mấy tháng nay.

Còn về việc may quần áo bằng vải tơ tằm thì nàng lại không nhìn được mà nhìn chục bộ đồ hi đang treo trên móc rồi lại nhìn bãi dâu mà bản thân đang sắp gieo xuống, mắt lại nhìn sang nam nhân mặt dày đang kề kề bên cạnh "cắt lá tìm sâu" với hái vài trái dâu nho nhỏ rồi bỏ vô miệng y, xa xa lại là hình ảnh chú cáo con cô đơn tội nghiệp đang tự kỷ ngồi dưới gốc cây chơi với... kiến.

Aiz... bên cạnh nàng dù là người hay thú cũng không khỏi quá khác đồng loại a...

Mỗ nữ lại dời mắt đến gốc dâu rồi lại tiếp vui mặt vào việc « trồng dâu nuôi tằm ».

Aiz... nhiều chuyện chi a, việc mình còn lo chưa xong...

...

Lại nửa tháng sau, tiểu cảm « đại nhân » một bên xách bàn tính một bên xách sổ thu chi đi từng bước từng bước một che trước người nàng.

Mỗ nữ cũng giương ánh mắt tội nghiệp lên nhìn « thần » của mình, ánh mắt có cạnh khóe chú em tiểu phạm đang đứng phía sau làm cho chú ta không khỏi rùng mình xấu hổ, lấy tay gỡ gỡ tóc không hiểu mình lại làm sai chuyện gì.

Tay tiểu cảm nâng lên rồi đột nhiên hạ xuống trước mặt nàng cái xx gì đó với tốc độ ánh sáng, mỗ nữ sợ hãi theo bản thân lấy tay che đầu.

Bộp... một thanh âm vật gì đó khá nặng đặt lên bàn tay đang che đầu của nàng. Mỗ nữ lúc đầu run sợ rồi lại nghi hoặc sờ sờ vật trong tay, mềm mềm... cứng cứng... dày dày... đừng nói là...

Mỗ nữ lấy hết dũng cảm mở mắt ra rồi nhìn vào vật nọ.

Uy ! Sách thu chi nha !

(mm: @,@ làm quá z má)

Mỗ nữ cầm cuốn sổ rồi bắt đầu kiểm lại thu chi trong sách, đối với dân chuyên toán như nàng thì việc kiểm tra lại chỉ là việc nhỏ, coi được một lúc thì nàng cũng hài lòng với kết quả kinh doanh hiện tại, mặt ngược lên nghi hoặc nhìn tiểu cảm.

Tiểu cảm vẫn duy trì bộ dáng kiêu ngạo tay chấp trước ngực lép, nhưng có chút đơ lại sau khi chờ mỗ nữ xem thu chi mất một khắc đồng hồ, giọng vẫn bình bình nhưng vẫn giấu không được sự hưng phấn:

-Chúng ta đủ tiền để mở một cửa hàng lớn ở kinh thành rồi.

...

Một tháng sau, cửa tiệm Mỹ Nhân ra đời, cửa hàng tọa lạc tại một vị trí đắc địa nơi kinh thành, chuyên bán đủ loại đồ cho việc thành thân.

(mm: phấn trang điểm, quần áo, trang sức, khăn voan, bà mồi, dịch vụ trang trí phòng tân hôn/phòng bái đường, duy trì buổi lễ, món ăn, nhân viên phục vụ... Chỉ có nhiều đó thôi nhưng cũng để làm bà già này giàu to rồi, sau này còn đòi mở rộng cơ sở kinh doanh ra khắp cả nước với việc trông trọt để cung cấp... cho việc làm món ăn, gian thương đúng là gian thương a... gia vẫn còn hiền chán!!!)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mồi Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chỉ Là Người Qua Đường Sao...

Lời tác giả: sẽ chăm chỉ viết~ing

Chương 21: chỉ là người qua đường sao...

Nam nhân ôn nhu nhìn nữ nhân đang lìm dim ngủ trên giường trúc, mái tóc dài mượt như suối được xõa tung ra rồi thả nhẹ xuống đất, lông mi nhè nhẹ khẽ run run như chuồn chuồn lướt nước, miệng anh đào khẽ vuron lên nũng nịu đáng yêu, mũi khẽ hìn hít lại ngửi ngửi gì đó...

Hắn cười khẽ.

Nàng thật đáng yêu...

Lòng hắn dường như cũng đang rung động, dường như... cũng phải lòng nàng rồi...

Lúc nàng ngủ trông nàng yên bình như con gió mùa hè thổi ấm lòng hắn, thân hình nhỏ bé non mịn khẽ cong lại có chút run run lại, dường như nàng đang lạnh?

Hắn không khỏi lo lắng mà đến gần nàng rồi ôm nàng vào lòng mà sưởi ấm, tay khẽ xoa xoa lưng nàng thật dịu dàng, môi hơi mím lại giận yêu.

Nữ nhân ngốc này... nàng cứ như thế thì sau này hắn làm sao nở rời đi được...

Mỗi lần ở bên nàng, hắn không hiểu sao lại hóa ngốc đi, giống như một chàng thiếu niên không rõ tình yêu là gì, chỉ biết ngây ngốc đi theo nàng, níu lấy sự quan tâm của nàng làm niềm vui.

Lúc nàng làm việc nghiêm túc thì vẻ cợt nhả ngày thường lại đổi thành sự chăm chú đến khó tin, đôi mắt long lanh nhìn chăm chú từng cây thuốc một, tay nhỏ nhắn cẩn thận bỏ từng cây thuốc vào lọ luyện... Nàng có biết không, lúc nàng chăm chú vào việc gì đó thì nàng lại trở nên quyền rũ thuần thiết đến dị thường.

Ánh sáng buổi sớm đến khi mặt trời ngã về phía tây như càng tôn vẻ đẹp trong trẻo của nàng, hắn cứ thế... cứ thế chìm đắm vào một thứ gì đó mà trước đây hắn cho là phiền phức...

Yêu... là sai sao? Hắn không rõ và cũng không muốn biết... Hắn muốn chìm đắm vào sự ngọt ngào và dịu dàng của nàng dù biết rõ mình sẽ bị chìm cho chết ngạt... Chết ngạt vì người mình yêu không phải rất tuyệt vời sao... Hắn nguyện ý...

...

Lúc hắn còn đang chìm đắm vào suy tưởng thì không phát hiện một bóng hình đã đứng trước cửa sổ từ lúc nào, chờ hắn ra lệnh, không nhịn nổi liền ậm ậm lên tiếng:

- chủ nhân.

Hắn hơi giật mình nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, vẻ mặt vốn ôn nhu như nước bỗng trở nên lạnh lùng, hoàn toàn biến thành một người khác, giọng lạnh như băng:

- nói.

Người đến trong lòng thoáng run rẩy nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài, tiếp tục nói:

- có đại sự.

lời nói tuy ngắn gọn nhưng cũng rất súc tích, chỉ nói nhiều đó nhưng cũng hiểu rõ được hàm ý, ánh mắt hai người liếc nhau cũng hiểu rõ ý nghĩ trong lòng đối phương.

Hắn thoáng chau mày lại.

A tần nếu không có việc lớn thì sẽ không bao giờ làm phiền đến hắn, Phù Dung các phần lớn đều do A Tần cùng Tiểu Hạ phụ thê hai người phụ trách việc lớn nhỏ, hắn cũng rảnh tay không ít. Nếu hắn đã nói có đại sự thì nhất định trong Phù Dung các đã có việc rất lớn ảnh hưởng đến sự tồn tại của các.

Hắn trong lòng dẫn vật không thôi, thoáng nhìn nàng rồi lại nhìn A Tần.

Hắn có nên rời đi hay không? Hắn chỉ vừa chiêm được một chút cảm tình của nàng thôi...

Dẫn vật được một lúc thì hắn liền luyến tiếc thả thân hình nhỏ bé của nàng ra, cẩn thận đắp chăn sưởi ấm lại cho nàng, bàn tay khẽ nhu nhu xoa lên mắt nàng, mắt dịu dàng như nước nhìn nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn trước mặt, lòng nhủ thầm: "Nhất định phải chờ ta, sớm thôi ta sẽ tìm nàng."

Nhủ xong hắn liền xoay người đi đến cửa sổ, mặt lạnh lùng nhanh chóng thay thế vẻ ôn nhu trước đó vài giây rồi phóng khinh công bay đi.

Người tên A Tần cũng nhanh chóng theo sau, trước khi đi còn khép cửa sổ lại.

Cửa sổ vừa khép lại, nữ nhân vốn đang ngủ trên giường mi mắt khẽ rung động, mi mỏng khẽ mở lộ radôi mắt trong trẻo tỉnh táo, trong lòng không khỏi

than khổ.

Dầu biết thân phận hần không tầm thường nhưng nàng vẫn không nhịn nổi mà muốn trêu chọc hần, quấy rối hần... dầu biết một ngày hần sẽ ra đi... nàng ngốc sao... hai người quả nhiên vẫn chỉ là người qua đường... mãi là hai đường thẳng song song không bao giờ tiếp xúc nhau sao...

Đêm đó, có hai người trong lòng cứ nghĩ đến nhau rồi cùng thức dưới đêm trăng tròn tuyệt đẹp.

...

Cửa hàng mỹ nhân hôm nay cũng cực kỳ ồn ào và náo nhiệt, cửa hàng nếu giới thiệu tóm tắt thì gồm năm tầng lầu và liên kết với một trạch viện dành cho lão bản của cửa hàng, diện tích cũng rất rộng.

(bà già thất khiếu chảy máu, không tốn sao được, 5 vạn lượng của gia...)

p/s: ngoài ra còn cộng thêm 25 vạn lượng từ mỡ nam ủng hộ)

Cửa hàng ngoài bán các dịch vụ cho việc thành hôn thì các vật phẩm trang sức bình thường, nếu theo nghĩa hiện đại thì bạn có thể biết nó với cái tên “siêu thị” nhưng doanh thu chính là tới từ việc bán vải vóc.

(mmr =,= nói thế cho bớt tục.)

Tầng càng cao thì lại càng sang chảnh, ví như tầng một là một tầng bán đồ ăn, thịt, tàu hủ... tầng hai, tầng ba là một tiệm bán thức ăn cùng bàn ghế cho khách thưởng thức món ăn... tầng bốn là một trà lầu cùng khu vui chơi dành cho phái nữ... tầng năm là tiệm bán vải vóc trang sức cùng các dịch vụ cho ngày thành hôn...

Cửa tiệm mới mở chưa đến một tuần thì đã lôi kéo được khá khách quen, các mỹ nữ ăn mặc đẹp đẽ vốn là nữ tử thanh lâu nhưng lại được tiểu Cẩm thuê về để làm ban ngày đang đứng trước cửa hàng thay nhau lôi kéo nam nhân vào, tiểu quan khuôn mặt khả ái đáng yêu cũng lôi kéo vài tỷ tỷ đẹp gái cùng các nam nhân cao lớn tỏ vẻ lạnh lùng “giật” vào trong cửa hàng.

(mmr có cảm giác đây là thanh lâu~ing)

Nói là nói thế nhưng chất lượng vật phẩm cùng giá tiền trong cửa hàng cũng rất được với lại thương hiệu mỹ phẩm cùng trang sức “Mỹ Nhân” cũng đã nổi tiếng sẵn trong giới phụ nhân tiểu thư nên cũng có rất nhiều bóng hồng ào ào ạt ạt đi vào lựa đồ.

Vì việc trong cửa hàng khá bận rộn nên nàng cũng thuê thêm vài chục nhân công để phụ việc trong cửa hàng, mẫu thân tiểu Cẩm thì ở tầng năm cùng các hoa hoa nữ nhân công xinh đẹp khác thay nhau giúp khách chọn đồ, tiểu cẩm cùng tiểu phẩm(đương nhiên!) thì suốt ngày cầm bàn phím bo bo giữ bên người đi qua đi lại giữa ba tầng hai ba bốn, tầng một thì lại do bọn người tiểu Nam phụ trách... Doanh thu mỗi ngày nói chung cũng được một vạn lượng thời a...

Bạn hỏi mỡ nữ ở đâu... aiz... *liếc khinh bỉ* còn phải hỏi! Đương nhiên là ngồi không trong trạch viện mà cắn hạt dưa hưởng phúc rồi!

Ánh mắt nhìn sang bên trái có chút lười biếng nhìn đám nữ nhân công đang thuê dệt vải tơ tằm, aiz... đạo này vải tơ tằm rất đắt hàng nga... Ánh mắt lại nhìn sang bên phải nhìn một đám con nít mười ba mười bốn tuổi cùng nam nhân khéo tay đang làm trang sức(mmr cmnd, người lớn hơn người ta quá!!!) ... Ánh mắt lại xoay lại phía sau nhìn phía xa xa là một khu vườn “trồng dâu nuôi tằm” khá rộng cùng vài nhân công đang chăm sóc vườn... Có chút ngại ngùng quay lại trước mặt thì mắt mở to muốn nổi điên nhìn đám nữ nhân đang luyện thuốc!!!!

Cmnd!!! Đây mà gọi là trạch viện của lão bản sao!!! Ô làm người khác điên loạn thì có!!!

Nổi điên xong thì nàng cũng liếc đến ngay dưới chỗ mình đang ngồi – Một Đình Viện!!!!

Ngón tay bóc ra một miếng bánh mì rồi thả xuống hồ cho đám cá ăn rồi lại bóc một miếng nữa, ánh mắt như có như không nhìn bọn cá đang nhìn nàng... à không, nhìn miếng bánh mì với ánh mắt đáng thương, thèm thuồng.

Trong mắt không khỏi lóe lên tia đùa dai, ngón tay thon thả vươn ra như muốn thả bánh mì xuống hồ... miếng bánh đưa đến đâu thì bọn cá lại lòi cả con mắt nhìn theo... tay nữ nhân vèo qua vèo lại thoăn thoắt di chuyển làm mắt bọn chúng cũng điên loạn lướt theo... ngón tay nàng khẽ nói lòng... bọn chúng mừng thầm trong bụng “thả rồi!!”... thả... thả... thả vô miệng nàng!!!!

Bọn cá nhảy lên đây đây như kháng nghị trước sự khốn nạn của nữ chủ nhân nhà chúng.

Uy! Đừng nghĩ cho bọn chúng ăn là có quyền ngược đãi nha!!!

Còn đang giãy dụa đây thì một khối bánh khổng lồ đã giật thẳng xuống đám bọn chúng.

Cả đám trợn lòi cả mắt, quên luôn cả giành thức ăn.

Uy! Đây gọi là vừa đánh vừa xoa trong truyền thuyết sao!!!!

...

oĐêm trăng thanh vắng, trong con hẻm tối, một bóng hình nhỏ nhắn cùng một bóng hình to lớn theo sau đang đi đến khu phố đèn đỏ của kinh thành, bóng tối che mờ đi thân ảnh cũng không nhìn rõ về mặt của hai người bọn họ. Lúc vừa đi ra một ngõ nhỏ để tiến ra đường lớn ngập tràn ánh đèn bảy sắc lung linh thì lúc này mới nhìn rõ họ “mặt tròn béo ú” ra sao.

Bóng hình nhỏ nhắn đi trước có một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, trên người vận một bộ trang phục nam nhân màu trắng, thoáng người thấy mùi hoa lê thoang thoang toát ra từ trên người y.

Bóng dáng to lớn theo sau chỉ là một nam nhân không mấy nổi bật, trang phục trên người y cũng không tính là quá tề cũng không tính là sang, xem ra là người hầu.

Hai người vừa xuất hiện chính là mỗ nữ của chúng ta cùng với tiểu Nam, vì sao hai người lại xuất hiện ở đây ư??

Nói ra cũng thật ngắn gọn nhưng cũng hơi dài dòng, nói chung là vừa vừa (mm *đang nói nhảm, đừng để ý*), mỗ nữ đi đến khu này chỉ là khảo sát thực tế, để sau này còn mở rộng kinh doanh cho chuyện hôn nhân đại sự.

(mm móc móc cắt mũi, lảm nhảm nói: mở thanh lâu thì liên quan gì đến hôn nhân đại sự hả bà nội???)

Bà già đập mm một cái vô mộng: “còn cãi!!! Đương nhiên là rước các cô nương trong thanh lâu đi bán... à không, đi gả rồi!!!

Mm khinh bỉ!!!)

Nàng đi đến một khu nhà thanh lâu thì nhìn bà tú bà một chút, tú bà cảm giác có người nhìn mình thì cũng xoay mặt lại nhìn y một chút, nhất thời ánh mắt hai người “xẹt xẹt té lửa” nhìn nhau.

Mắt nàng chớp chớp mấy cái muốn thoát khỏi ánh mắt “hút người” của tú bà rồi xoay mặt qua nhìn Tiểu Nam.

Tiểu Nam cũng chớp chớp vài cái, nhất thời có chút không hiểu.

Nữ nhân mặt hơi giương lên, mắt tròn to trừng trừng gắt gao nhìn tên ngốc trước mặt.

Uy! Riết ai theo nàng sao dần dần cũng hóa ngốc thế này.

(Tiểu cảm xé giấy bước ra rồi đập mộng bà già một cái: Ngươi nói cái gì!!!!????)

Giật mình một chút rồi tiểu Nam không khỏi ngây ngô.

Aiz... già rồi mau quên a...

Hắn tiến đến trước mặt tú bà rồi dúi vào tay bà ta mấy đĩnh bạc to, để lại nàng một mình tiến vào thanh lâu rồi lúi lúi dẫn tú bà đi đâu đó, tú bà không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng.

Uy ! người ta còn trong sáng nha !

(mm: =,= khô! cảm ơn!)

...

Lúc này có một nam nhân trẻ tuổi mặt bikini... à không, kimono đi ra từ một căn phòng trông rất bình thường, về mặt tuấn lãng cực độ nhưng cực kỳ lạnh lùng làm người khác không dám lại gần, với lại thân phận người đó lại không phải người mà bọn họ có thể trêu ghẹo, hắn là người nắm trong tay chuỗi thanh lâu tiêu quan quán trà lâu khách điểm nổi tiếng trải rộng khắp lãnh thổ Diệp quốc - Phủ Dung Các Tư Đồ Phủ Tuyết. Hắn là người cao thâm khó lường, nắm trong tay một phần năm tài phú đất nước này.

Nam nhân đi đến đâu thì đám người đều lần lượt lùi sang hai bên, về mặt thu lại kiêu ngạo cùng cột nã mà trở nên run rẩy vô cùng nghiêm túc. Đi đến một chỗ bàn tầng bốn thì hắn ngồi xuống, ánh mắt sắc lạnh nhưng lại dị thường ôn hòa nhìn chăm chú đám người qua lại, lại dường như có chút không vắn vương sự đời, trên đời không có gì có thể bó buộc được y, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng thiên.

(mm móc móc cắt mũi : Thăng thiên ? ý là chết hả ?

Bà già đập một cái vô mộng mm, còn mỗ nam thì đứng bên cạnh nũng nịu với bà già.

Mm =,= im~ing)

Mắt phượng khê lướt qua cánh cửa, đang muốn dời sang ly trà thì đôi mắt thoáng mở to, có chút do dự quay mặt lại nhìn cho kỹ người mà hắn vẫn trông mong... là nàng sao...

Nhìn kỹ lần nữa, hắn xác định người đó đúng là nàng, trong lòng không khỏi vui mừng.

Nàng đến thăm hán sao ? Nhưng sao nàng lại biết hán ở chỗ này ? Chẳng lẽ không phải đến thăm hán, không lẽ...

Mặt hán xám tro.

Một nữ nhân đi đến thanh lâu chẳng lẽ nào lại đi tìm một nữ nhân mua vui, chỉ có thể là... tiểu quan...

Lòng hán giận phùng phùng lên, có chút hóa rồ mà không để ý đến trang phục mà nàng đang mặc. Trong lòng xuất hiện một thiên thần một ác quỷ.

Tiểu thiên thần ngây thơ thuần thiết nói :

-Nên bình tĩnh lại, nàng là người tốt, nàng sẽ không làm gì có lỗi người đâu.

Tiểu ác quỷ tay cầm đinh ba màu đỏ cười khe khẽ, sắp đến gần tai Phủ Tuyết dụ dỗ :

-Nói dối... nàng chỉ nói dối... nàng ngán ngấm sự hiền lành của người... nàng muốn tìm nam nhân khác để giải tỏa bức bối a...

-người nói láo !

-ta không nói láo a...

...

Lòng hán cứ thế đầu đá nhau dữ dội, mắt nhắm nghiền lại kìm chế dục hỏa trong lòng, không khỏi nhủ thầm :

-Nàng tốt với ta như vậy, nàng sẽ không làm gì có lỗi với ta...

(mm móm móm cắn mũi : đồ ác quỷ vô dụng...)

Mất lại một lần nữa, con người trong suốt thay thế cho nét đỏ bừng hồi nãy, một lần nữa giữ bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt có chút ngây ngô chìm đắm vào nàng.

Nam trang nàng mặc trên người thật đẹp, làn da trắng nõn càng được tôn lên khi nàng mặc trên người vải tơ tằm màu trắng mềm mại, tóc đen nhánh khẽ xõa ra rồi được cột lỏng lại bằng một vốc vải màu trắng, khuôn mặt ma mị yêu nghiệt đẹp đến mê người, mắt to long lanh ngây thơ nhìn xung quanh có chút đáng yêu.

Tay vô thức dựa lên cằm, miệng không khỏi thờ dãi.

Aiz... nàng đúng là yêu nữ chiếm đi mọi chú ý của hán mà...

Ngây ngẩn đắm chìm đột nhiên hán nhìn thấy nàng đang vuốt vuốt tay ăn đậu hũ của một tiểu quan, mắt ngây thơ ngẩng lên làm cho tiểu quan kia không khỏi lúng túng đỏ mặt.

Gân xanh nổi pằng pắc trên trán mỡ nam.

Khốn thật !!! Hán nhất định phải thiên tên kia !!!

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mới Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Trái Tim Xao Xuyến.

P/s: tác giả đã trở lại và biến thái hơn xưa *chỉ tay lên tờ rồi* ỉm a supermarke... lộn, supermen!

Chương 22 : Trái tim xao xuyến.

Mồ nữ không biết tai họa sắp ập đến mà ngẩng đầu si ngốc nhìn tiểu quan đáng yêu trước mặt, móng vuốt giờ ra vuốt ve làn da mịn màng có thể nhéo ra sữa của tiểu quan, tay không nhịn nổi mà bóp bóp mấy cái, có chút nghĩ ngợi lung tung bay đến tận đâu rồi.

Bỗng một giọng nói vang lên bên tai :

-công tử, hoa khôi Tử quan quán chúng tôi muốn gặp công tử.

Nàng thoáng giật mình rồi xoay người lại nhìn người nọ, cái này vừa xoay một cái thì nước miếng cũng suýt nữa rớt ra.

Uy ! Nam nhân này thiệt là chuẩn nam nhân ôn nhu nha !

Ngón tay nhỏ bé « yếu đuối » đang nắm chặt tay ngọc của tiểu quan thả lỏng ra, có chút luyến tiếc vuốt một cái trên ngực người ta rồi xoay mặt cười si nhìn nam nhân ôn nhu, có chút nịnh bợ cười đáp :

-ân ?

Nam nhân có chút sững sờ rồi rất nhanh lấy lại tinh thần, mỉm cười khẽ nói lại :

-Hoa khôi Tử quan quán chúng tôi muốn gặp công tử.

Nàng thoáng bắt ngờ, xoay đầu nhìn qua nhìn lại rồi chỉ tay vào mặt mình, có chút ngu ngu nói :

-ta.

Nam nhân gật đầu :

-vâng, mời công tử đi theo tôi.

Nói xong, nam tử liền xoay người đi về phía cầu thang, mỡ nữ ở phía sau gãi gãi đầu có chút ngơ ngơ rồi cũng bước từng bước theo sau, loáng thoáng có thể thấy bên khoe miệng của nàng đang nhỏ nước miếng tòm tòm :

Aiz... Người hầu đã đẹp như thế, không biết... hoa khôi nhà họ có đẹp không ta...

Nam nhân trong lòng đang đắc chí đi phía trước nếu biết được suy nghĩ lúc này của nàng thì thể nào cũng tức đến hộc máu.

...

Đứng trước một cửa phòng ở tầng bốn, nam nhân mới dừng lại bước chân, xoay người khẽ đưa tay xòe ra, ý muốn mời nàng đi vào.

Mỡ nữ đi lướt qua nam nhân kia, cũng không chú ý tới lúc nàng vừa bước qua người nam nhân kia thì hần ta cũng nhanh chóng lui đi đâu mất, bước chân có chút khả vội vàng.

Nàng nhìn cánh cửa to trước mặt mình, bàn tay trắng nõn khẽ gõ rồi đập vào cánh cửa bốp bốp mấy tiếng, mở miệng nói :

-Ta tới...

...

Nam nhân ngồi trong phòng đang không tìm chế được mà cảm ly trà xoay xoay suy nghĩ viễn vông thì cũng nhanh chóng lấy lại được tinh thần, hần đứng dậy khẽ xoa xoa nếp áo rồi bước khả vội vàng nhưng sắp đến gần cánh cửa thì bắt đầu đi chậm lại, trong lòng tự nhủ không muốn nàng phát hiện ra hần đang nôn nóng.

Hai tay hữu lực đẩy ra cánh cửa, ánh mắt lạnh lùng nhưng lóe lên một tia ôn nhu nhìn người đang đứng trước mặt nhỏ hơn mình hai cái đầu. Đang muốn vươn tay ôm nàng vào lòng thì lại nghe nữ nhân kia lải nhải :

-Bức tường nào đây, sao cánh cửa này lại có bức tường nhĩ, chẳng lẽ nơi này có bí mật gì...

Còn đang ngu người thì đột nhiên hai bàn tay mỡ nữ vươn ra rồi ụp một cái đặt thẳng lên ngực mỡ nam.

Đùng !!!

(mm lăm nhảm : có tiếng thuốc súng văng văng đâu đây...)

Nam nhân đã ngơ càng thêm ngơ, thân thể căng cứng, đại não bị sóng ngầm từ hai ngực truyền đến làm cho tê liệt, nếu nhìn kỹ có thể thấy có một làn khói đang bay trên đầu mỡ nam.

Đặt tay lên ngực con người ta ăn đậu hủ còn chưa đủ, mỡ nữ còn lấy hai tay bốp bốp mấy cái, sau đó còn nghi hoặc lấy hai tay vòng qua eo rồi ôm chặt con người ta, mặt dày cộm dụi dụi lên ngực "bức tường" trước mặt.

Aiz... cảm giác ăn đậu hủ thật tốt...

(mm=3=)

...

Sau khi trải qua một trận ngáy người náo nhiệt, nam nhân cũng « then thùng » ôm chặt lại thân thể mỏng manh nhỏ bé mỡ nữ, gương mặt khẽ dụi dụi vào tóc nàng ngửi lấy mùi hương thơm ngát như trẻ sơ sinh. Cả người mạnh mẽ ôm chặt nàng rồi cúi người xuống bế nàng tiến vào phòng, đặt nàng xuống giường.

(mm chảy máu mũi-ing)

Ánh mắt nàng mê li mộng ảo có chút nhìn không rõ người trước mặt là ai, mà nàng cũng không cần biết rõ danh tính người đó, nàng chỉ biết hiện tại... nàng đang say thôi...

Nam nhân mỉm cười thật ngọt, vươn tay ra nhu nhu hai gò má mềm mại như con nít của nàng, môi khẽ hạ xuống một nụ hôn thật nhẹ.

Hắn chỉ hi vọng thời gian có thể dừng lại tại giây phút này, tại giây phút hắn được ở bên nàng, tại nơi chỉ có mỗi mình nàng và hắn, có thể cảm giác được nàng tồn tại, có thể... yêu thương nàng bằng tất cả tấm chân tình...

Nàng không rõ, thật không rõ... trên khuôn mặt hắn, nàng chỉ nhìn rõ được đôi mắt hắn...

Đôi mắt này... thật quen thuộc... Nó ánh lên vẻ say mê khi nhìn nàng, nàng cảm thấy ánh mắt ấy nhìn nàng thật nuông chiều cưng yêu, dường như hắn và nàng đã quen nhau trước đây rồi... Nàng không hiểu trong lòng mình tại sao lại dâng lên một cảm xúc thật ảm áp...

...

Ánh mắt đôi bên lưu luyến nhìn nhau khiến cho tiết trời mùa đông lạnh bên ngoài cũng không thể nào ngăn trở được sự ảm áp lan tỏa bên trong căn phòng... hai người một trái tim... nó hòa quyện sưởi ấm cho nhau... tạo cho người khác một cảm giác ghen tị hải hòa dị thường...

...

Đang trong tình cảm nồng cháy thì đột nhiên nó bị phá vỡ khi nam nhân lên tiếng, giọng hắn khàn khàn hỏi :

-nàng... sao lại ở đây ?

nữ nhân đang đắm chìm trong ảm áp bỗng giật mình, tầm nhìn trước mắt cũng rõ ràng, mắt nhìn người nọ có chút giật mình mở to, miệng lắp bắp nói :

-sao... sao ngươi lại ở đây ?

khóe miệng thoáng co giật.

hắn nói câu này mới đúng chứ...

Hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, ảm áp trả lời :

-Ta ở phòng này này giờ mà ?

Nàng căng thẳng hỏi tiếp :

-chờ ai ?

thấy bộ dáng nàng hoảng hốt, trong lòng không khỏi xuất hiện một luồng suy nghĩ « tạo phản » , đùa dai nói :

-chờ người... còn nàng, tại sao lại đến đây...

nàng ngây thơ không rõ trả lời :

-có người nói hoa khôi tử quan quán đang chờ ta ở phòng này...

còn chưa nói xong thì nàng cũng không chú ý đến khóe miệng nam nhân trước mặt đang co rút mãnh liệt, cũng may trên trán có vài sợi tóc thả xuống nên cũng che giấu được gân xanh đang nổi pần pật, kìm chế sự tức giận trong lòng, nụ cười có chút miễn cưỡng, dùng giọng dịu dàng nhất có thể hỏi lại :

-thật sao ?

nàng gật gật đầu :

-đúng, ôn nhu đại ca nói thế...

nghe từ « ôn nhu đại ca » thật ngọt ngào từ miệng nàng nói ra, trong đầu hắn không khỏi lóe lên hình ảnh một thằng bạn bè ngoài ôn nhu nhưng nhân phẩm thì chết tiệt kia, cười cười hòa đồng hỏi :

-có phải nam nhân đó mặc áo trắng viền chỉ vàng không ?

thoáng suy tưởng lại rồi gật gù, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hấn :

-ngươi biết hấn ta sao ? hấn ta nhà ở đâu ? có vị hôn ph...

nàng còn chưa hỏi xong thì đã bị nam nhân trước mặt bịt mồm nàng lại, xoay nàng để nàng ngồi vào lòng mình, cầm hấn để lên đỉnh đầu nữ nhân thờ dài :

-nếu nàng quan tâm ta bằng một nửa nàng quan tâm tới những nam nhân khác thì ta cũng thấy hạnh phúc lắm rồi. .

nàng ngẩng đầu lên, có chút cho là không đúng nói :

-nếu ta biến thành như thế thì ngươi còn phải lòng ta không. .

Nam nhân mắt mở to nhìn nàng, thoáng chốc ôm lấy nàng, khẽ lẩm bầm :

-có lẽ không. .

hấn yêu nàng chỉ vì nàng đặc biệt như thế. .

...

Thoáng nhìn nàng đang đắm chìm vào giấc ngủ, hấn nhẹ nhàng đứng dậy rồi không tiếng động quẹo ra phía sau giường ngủ, đứng trước một bức tường treo một bức tranh thêu chín hoa mẫu đơn liền dừng lại, hấn đột nhiên mở miệng :

-Tìm tên Lâm An đó về cho ta!

Một thanh âm khe khẽ ở bên kia bức tường đáp lại:

-vâng

Hấn nghĩ một chút, đôi mắt lóe lên tia nguy hiểm:

-nhân tiện bắt tên nam sủng hồi này trêu chọc nàng để ta xử lý.

Người bên kia có chút im lặng, do dự chây mò hồi, nhưng rất nhanh đáp lại:

-vâng.

Sau khi phân phó xong thì hấn quay lại giường ngồi xuống, đầu khẽ xoay lại ôn nhu nhìn nàng, đôi tay to lớn khẽ vuốt làn da trắng hồng của nàng tiên đang e ấp nằm bên dưới, ngón tay không nhịn được mà xoa xoa đôi môi hồng nướm của nàng, bản thân như bị điều khiển mà cúi xuống hôn đôi môi nàng.

Nụ hôn này của hấn không mang theo khí thế mạnh mẽ nồng nàn cũng không mang theo chút bắt buộc. Chỉ đơn giản là một cái chạm nhẹ, một cái gì đó thật nâng niu bảo vệ hết mực, không quá phận, không mạnh mẽ, nhưng lại mang theo sự vẫn vương trong lòng mãi không thôi.

Đôi môi hấn luyện tiếc khẽ tách ra khỏi làn môi nàng, tuy tách ra nhưng hấn cũng không nâng người dậy, đôi môi hai người chỉ cách nhau vài ba cm, hai mắt hấn chăm chú nhìn dung nhan mỹ lệ ngọt ngào ở gần sát hấn. Hơi thở mạnh mẽ nồng bỏng của hấn khẽ thổi ra vờn vờn trên môi nàng.

Dù chỉ thoáng ngắm nhìn nàng trong khoảng khắc thôi nhưng lòng ngực hấn cũng không nhịn được mà tràn ngập hơi thở ấm áp hạnh phúc. Đôi mắt khẽ cong lên vui vẻ khi thấy nàng chép chép miệng mấy cái, ngón tay búp măng không có tí sức lực nào đẩy qua cái thứ kỳ quái nào đó phá hỏng giấc mộng của nàng.

Sau một hồi chán chê đủ thứ thì hấn cũng cời lớp áo ngoài ngoài rồi dắt lên xào, đi đến bên giường rồi nằm xuống bên cạnh nàng, xoay người hướng đối diện nàng, gác một cánh tay dưới đầu nàng rồi ôm nàng thật chặt, hấn không khỏi thờ dài.

Đêm nay sẽ là một giấc mộng đẹp. .

...

Sáng hôm sau, sau một hồi nàng lải nhải nói hấn hủy hết thanh danh của nàng, còn hấn thì mặt dày nói nàng cũng hủy đi danh tiết của hấn, một khắc sau, hai người cũng đồng nhất ý kiến – hấn/nàng phải chịu trách nhiệm vs mình.

(mm: đó mà là đồng nhất ý kiến à. .

Mỗ nam đặt dao lên cổ mỗ tác giả đáng yêu thuần khiết, lạnh lùng nói : muốn chết ?

Lắm lắm : chết cái eo!)

Nàng hậm hực đi trước, hần mỉm cười theo sau đi ra khỏi tiểu quan quán. Trên đường đi nàng không ngừng mua đồ này đồ kia, còn hần a, đương nhiên là trở thành khuôn vác rồi, còn nữa ! điều kiện tiên quyết chính là: hần phải là người trả tiền.

Phương châm của nàng từ trước đến nay chính là : *vừa nói vừa cười đều lắc lắc đầu* đồ chùa đến tận miệng mà còn không ăn, thì chính là... chờ người ta đút đến tận họng người!

Vừa nghĩ xong nàng liền không khỏi xoa xoa cằm, lắm lắm : hình như có gì không đúng ở đây thì phải... thôi ! quên đi ! mỗ ta từ trước tới giờ làm gì cũng quang minh chính đại, có phúc một mình ta hưởng, có họa đối phương chịu hết, cuộc đời ta a, không khỏi quá mức sáng lạng đi...

Hình như có gì sai sai... Vừa bưng tỉnh xong mỗ nữ lại không khỏi gật gù, tự kỷ nghĩ : đúng rồi, lời mình nói chính là chân lý, dù nói sai thì nó cũng hóa thành đúng được... aizz... nói ra cũng thật là đau lòng... mình thiên tài quá đi a... sao ông trời lại sinh ra một người vừa xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành lại vừa ma mỗ quý kẻ... lộn, thông minh tuyệt đỉnh như mình cơ chứ, aizz... tội lỗi quá đi, tội lỗi quá đi...

Mỗ nữ không chút hình tượng hưng phấn vừa đi vừa lắc lắc mông, mỗ nam phía sau không khỏi lấy ngón tay xoa xoa lên lỗ mũi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Nàng lại sao thế nhỉ, lại tự kỷ tăng bốc bản thân rồi à...

Hần không khỏi vừa nghĩ vừa xoa xoa cằm gật gù.

Mình nói chỉ được cái nói đúng...

(mm khóc ròng : ô ô... cool boy của ta, sao người lại càng ngày càng trở nên tự kỷ giống bà già kia thế này... ô ô, không chịu đâu, trả lại cho ta ! trả lại cho ta ! *tự cầu xé gương mặt*)

...

Lúc hai người còn đang đắm chìm vào trong suy nghĩ của riêng mình thì ở hai phương hướng khác nhau cách đó không xa, hai người nam nhân trẻ tuổi tuấn lãng còn đang nhìn nàng chăm chăm, một người đang ngồi ở chỗ cửa sổ lầu tầng hai cùng với một người vừa đi ra khỏi một ngân hàng tư nhân có quy mô khá lớn ở kinh thành, ánh mắt nhìn nàng lóe lên tia kỳ dị...

...

Ở tầng một cửa hàng mỹ nhân, Tiểu Cầm với cương vị là chủ quầy đang cầm sách thu chi cùng bàn phím và Tiểu Phàm với nhiệm vụ là bảo vệ đang đi tuần tra vài cửa tiệm bán rau thì ánh mắt hai người đều hướng ra cửa lớn nhìn vị chủ tử hiếm gặp đi chơi suốt đêm hôm qua giờ mới chịu về.

Ánh mắt đang muốn lướt về thì lại bất gặp một bóng dáng nam tử hơn tháng nay chưa gặp, hai người đều đồng loạt nghiêng đầu, mắt hơi híp lại nhìn kỹ đối phương.

Đến khi nhìn kỹ là ai thì Tiểu Cầm liền nở một nụ cười tươi như hoa đi đến phương hướng hai người đứng ở cửa.

Nàng đang có chút « thụ sủng nhược kinh » khi được con quý yêu tinh họ hàng cầm thú yêu tiền đề mắt đến thì lại ngu người khi thấy « con cầm thú » đi qua người mình, nụ cười toe toét quá mức nịnh bợ niềm nở mở miệng nói:

- Tư Đồ đại gia... đại gia muốn đến kiểm tra việc làm ăn của cửa hàng mỹ nhân a...

Nàng tròn mắt há mồm, cảm nâng lên cực bực nhìn hành động muốn buồn nôn của con cầm thú yêu tiền kia.

Uy ! what the fuck !!!!!???

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ganh Tị.

P/s: viết đều~ing *lắc lắc mông*

Chương 23 : ganh tị.

Trong sảnh chính trạch viện của chủ nhân cửa hàng Mỹ Nhân, mỗ nữ ngồi ở ghế chủ vị căn khẩn ganh tị nhìn cảnh « nịnh bợ công khai » của cầm thú phía dưới, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc muốn buồn nôn khi thấy cảnh tượng mèo khen mèo dài đuôi.

Thật ra mỗ nữ cũng nghĩ hơi thái quá, chẳng qua chỉ là cảnh tượng Tiểu Cầm mặt cười còn hơn hoa nở nịnh bợ nhìn nam nhân cực đẹp trai bên cạnh, luôn miệng khoe chiến tích hơn một tháng nay của mình. Nó nịnh đến nỗi, aizz... phải nói sao nhỉ... thiếu chút nữa là ôm chặt lấy nhĩ tử con nhà người ta gào thét lên rằng mình vĩ đại như thế nào !!!

(mỗ nữ gật gù gật gù~ing)

Khung cảnh ồn ào muốn chết làm nàng không khỏi liếc nhìn Tiểu Nam đứng bên cạnh nàng, mặt nghiêng nghiêng mắt chớp chớp chia về hướng hai người đang « thăm thiết » quá mức ở dưới.

Tiểu Nam hiểu ý rồi sai hai nam tử đi xuống dưới, hai người vận hết mọi sức lực cùng sự dũng cảm mới tách ra được con cầm thú đang dính chặt người khác cùng tứ chi tán loạn cào xé bọn họ.

Sau khi rút ra xong thì trên lưng bọn họ cũng đã ướt đầm mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi than thở, ánh mắt oán trách nhìn nàng.

Nàng phát hiện bọn họ đang ủy khuất nhìn mình, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy giật mình xấu hổ, hèm hèm mấy tiếng rồi lén lút dùng khẩu khí với họ.

Nhân đôi tiền lương!

Coi như thành giao, hai nam nhân ngược mặt, cánh tay trắng kiện càng thêm dùng sức khống chế con cầm thú.

Tiểu Phàm đứng bên cạnh giống như cô vợ nhỏ lo lắng cho phu quân mình, lấy khăn lau đi mồ hôi trên trán nàng ta, luôn miệng an ủi hỏi than con cầm thú kia.

Nàng lấy ngón tay nhu nhu lên cái trán đang đau đầu không thôi.

Aizz... đúng là có tướng thê nô mà...

...

Sau khi nói chuyện ân cần hỏi than khách sáo một phen thì mọi người đều ai về nhà nấy, nàng cùng cầm thú đi đến thư phòng, lúc này con cầm thú kia cũng trở lại bộ dáng nghiêm túc ngày thường, cực kỳ nghiêm túc cẩn thận báo cáo về doanh thu tháng này.

Giải quyết xong mọi chuyện, hai tay nàng gác lên cằm, ánh mắt chăm chú nhìn tiểu cầm, mở miệng tò mò hỏi :

-Sao hồi nãy ngươi lại hóa điên ?

Tiểu Cầm đang bấm bàn phím cách cách ở bàn bên bỗng khựng lại, khoe miệng co rút giật giật, ngược mặt lên nở nụ cười giương gao để giữ lại hình tượng :

-Quên... quên hết đi...

Nàng sáng khoái gật đầu một cái, lại hỏi một câu :

-Vì sao mấy nãy ngươi lại ôm Phủ Tuyết như một con cún động tình thế ?

Gân xanh trên trán Tiểu Cầm run run không thôi, giọng nói gượng sức bình tĩnh hỏi lại :

-Nội dung trước sau có gì khác nhau sao ?

Nàng ngây thơ chớp chớp mắt, lại gật đầu dứt khoát, hỏi câu khác :

-Sau ngươi lại nịnh bợ Phủ Tuyết như gian thần nịnh bợ tiền bạc vậy ?

Bàn tay nhỏ bé trong tay áo nắm chặt lại, nói thẳng ra :

-Uy ! Mụ già ! Phải nể mặt chút chứ !

Dường như đã quá quen thuộc với bộ dạng đáng sợ này của Tiểu Cầm, mỗ nữ khinh khinh đáp :

-Nể mặt ? nể mặt có ăn được không ?

Tiểu Cầm nghĩ nghĩ một chút rồi lắc lắc đầu :

-Hình như không có, nhưng mà...

Nàng gật đầu xem như nàng ta còn có chút chất xám, ngắt lời nói :

-Trước giờ có thấy ta nể mặt ai không ?

Tiểu cầm dù thông minh nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ thuần phát ngây thơ, làm sao cô bé có thể đấu đá với con sói lão luyện trước mặt, lập tức lác lác đầu :

-không có, nhưng mà...

nàng tự cho là đúng, lại tiếp tục ngắt lời :

-có bao giờ thấy một nữ tử thông minh xinh đẹp như ta không ?

nói xong nàng liền phất phất tóc.

Tiểu Cầm khoe miệng co giật nhưng vẫn nghĩ gì nói vậy nói ra:

-Không có, nhưng hình như không liên qua...

Nàng cũng không chú ý tới người khác nói, chốt câu cuối :

-Thì đó, ta cái gì cũng đúng, cái gì cũng giỏi, sao ngươi còn hỏi ta thế hả ?

Tiểu cầm lấp bắp nói trước sự hung hăng vô độ của mỡ nữ :

-ta...ta...

nàng nâng tay lên ngăn cản, miệng nói nói :

-được rồi ! đừng nói gì nữa, thế rốt cuộc... vì sao hỏi này ngươi lại hóa điên ?

Tiểu Cầm tức giận thổ huyết, máu ập lên đầu, ngất xỉu tại chỗ.

...

Vào buổi tối, nàng đi từng bước mềm mại trở về khuê phòng của mình, đóng cửa lại, sau khi tắm rửa linh tinh thì nàng trên người chỉ mặc cái áo trong đang nằm nghỉ ngơi trên chiếc giường êm ái, tay gác cằm đọc quyển sách người lớn, mong chờ chu công bá kiến.

Đang đọc đến đoạn lên giường của hai nhân vật chính thì nàng vốn mặt dày cũng không khỏi đỏ mặt, đôi mắt mông lung hồi tưởng lại đêm qua, cái này vừa nghĩ đến thì nàng không khỏi cúi mặt xấu hổ không thôi.

Aiz... đêm qua sao hần lại hôn lên nàng thế nhỉ, lại còn nhìn nàng với một ánh mắt thật chăm chú ôn nhu, khiến cho tâm tình vốn nhỏ bé của nàng cũng rung động không thôi, lúc quay người lại không đối diện với hần, mắt phượng nhỏ nhắn khẽ mờ ra, trong đôi mắt hiện lên vẻ ngọt ngào hạnh phúc mà nàng không hay biết, tâm trí của nàng cũng biết đã bay đến tận đâu đâu.

Nàng không khỏi tự phi chính mình.

Hần đúng là một nam nhân ngu ngốc vô sỉ, tại sao hần mãi không thể là người qua đường trong cuộc đời nàng? tại sao lại bày ra một bộ dạng ôn nhu yêu chiều nàng, nàng không phải là công chúa, cũng không phải vật báu quý giá gì đó trong các câu truyện ngôn tình. Nhìn nàng bề ngoài nhõm nhõm vậy thôi nhưng tính cách nàng thật ra rất nghiêm túc, nhất là một chuyện trọng đại cả đời như tình yêu, ghét là ghét, yêu là yêu, nàng luôn phân biệt rất rõ ràng. Nhưng nàng một khi đã yêu ai đó thì sẽ yêu một cách mù quáng, say mê cả đời. Ông trời chỉ ban cho mỗi người một thiên mệnh nam tử, một khi người ấy đến thì nàng sẽ nắm thật chắc, sẽ mãi mãi không buông lỏng người ấy dễ dàng.

Nàng cũng không hiểu, không rõ hần có phải nam tử của đời mình hay không? trong lòng nàng cảm thấy rất lúng túng, nên hay không nên ? Dây dưa cũng không hạnh phúc, nhưng... nhưng nàng hiện tại cảm thấy rất hạnh phúc, nàng cảm thấy muốn có hần bên cạnh nàng, yêu chiều nàng, mang đến cho nàng một hạnh phúc mà bất cứ nữ nhân nào cũng muốn có...

Aiz... nàng cảm mình thật đau đầu...

Ôm lấy tâm sự nặng nề, nàng bắt đầu chìm vào giấc ngủ...

...

Lúc này, ở ngoài hành lang bên ngoài khuê phòng của nàng, một nam nhân cao lớn thông qua lỗ nhỏ trên cửa sổ, ánh mắt ôn nhu lưu luyến nhìn nàng không thôi, đôi môi quyến rũ khẽ nâng lên cười rất dịu dàng, xoay người ngồi xuống đất, đối diện với cái giường nàng đang nằm, toàn thân hần dựa vào

trên tường, mái tóc dài màu đen óng mượt khẽ thả xuống, người hắn nhìn ra khung cảnh cây cối tuổi nhỏ ở bên ngoài hành lang, mắt khẽ ngược lên nhìn mặt trăng trên cao, miệng lầm bầm :

-chúc nàng ngủ ngon...

hắn cũng khẽ nhắm mắt lại...

...

Sáng sớm hôm sau, mỗi nữ sau khi thay đồ xong để chuẩn bị đi tập thể dục thì tâm trạng sáng khoái mở cánh cửa ra, thân thể khẽ ưỡn về phía trước, tay chống lên eo, khẽ lắc lắc hông, mặt thư giãn thoải mái hưởng không khí trong lành cùng khí sương lành lạnh mát mẻ vào sáng sớm.

Trời bên ngoài lúc này vẫn còn tối, đang tính chạy sang bên phải hành lang gấp khúc để đi đến cửa sau thì thân hình chợt khựng lại, ánh mắt mở to há hốc mồm nhìn nam nhân đang nở nụ cười quyến rũ mị người, cả người hắn đang lười biếng lên vào hành lang, hai tay gác lên ngực cách nàng khoảng mấy mét, thanh âm lười biếng khàn khàn khẽ nói :

-dậy rồi...

nàng có chút phòng vệ không thôi, tay gác trước ngực, cảnh giác nói :

-sao ngươi lại ở đây ?

nam nhân cười khẽ, tay vươn ra bắt lấy tay nàng, thân hình hắn kéo gần khoảng cách với nàng, miệng thổi khí bên tai nàng, khe khẽ mờ ám hỏi ngược lại:

-nàng đoán thử xem...

nàng có chút khinh bỉ, nhếch môi, tay phất ra khỏi tay hắn, lượn qua người hắn rồi đi trên hành lang gấp khúc, giục lại một câu :

-không thèm!

hắn hơi híp mắt lại, khóe môi nhướng lên cười đầy là lơi, có chút lòng tốt khuyên bảo:

-đi ngược đường rồi...

bóng hình nhỏ nhắn đang đi không khỏi khựng lại, lập tức xoay người đi trở lại hành lang bên phải, tuy mặt nàng không đỏ nhưng lỗ tai đã đỏ muốn chảy máu rồi, lắp bắp làm bộ không sao nói :

-xem như ngươi thông minh!

nghe xong lời sỉ diện hảo của nàng, hắn không khỏi cười khở, trong lòng thầm nghĩ.

Đúng là ưa sỉ diện, nàng thật đáng yêu...

Một lớn một nhỏ người trước người sau đi qua hành lang gấp khúc, hồ sen bên dưới nở đầy hoa sen, nó đẹp đến rực rỡ mộng mị, sương sớm giăng xuống che mờ đi một tầng cảnh đẹp nhưng lại càng làm nó trở nên thần bí ma mị đến mê người.

Nếu có một người ngoài lúc này nhìn ở phía xa xa đến, thì sẽ không khỏi ngỡ người nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp hiếm thấy trước mắt, chỉ thấy giữa rừng sen nở rực rỡ, trên hành lang gấp khúc làm bằng những khối đá xanh như ngọc, một nam một nữ một trắng một đen, người trước người sau một túi một vui đang đi trên hành lang gấp khúc, trông họ thật đúng là trời sinh một cặp, thiên mệnh nhân duyên, một đời một kiếp một đôi người.

...

Đi qua cánh cửa sau của trạch viện, xuất hiện trước mặt họ là một cánh rừng rộng mênh mông, chỉ thấy xa xa là một bức tường thành, nơi đó chính là bức tường ngăn chặn giữa kinh thành và mọi thứ bên ngoài.

Hai người đi lướt qua lối mòn nhỏ, đi đến một đoạn hồ nước nhỏ thì hai người dừng lại bước chân, quay sang trái đi đến một đoạn cây khá rậm rạp, mỗi nữ vươn tay đẩy hai luồng cỏ đang thả thông xuống, lúc này mới nhận ra trong này có một hang động.

Hai người nối đuôi nhau đi vào hang động, động này cũng không đến nỗi quá hẹp, trên đỉnh động cứ cách năm mét lại chừa một lỗ nhỏ để ánh sáng mặt trời chiếu vào, hiện tại bên ngoài cũng đã sáng lên một chút nên vẫn thấy được đường đi, vì ánh sáng khá yếu ớt nên bên trong vẫn còn khá âm u nhưng cũng không đến nỗi quá tối, hai người đi khoảng một khắc thì gặp phải đường cụt, mỗi nữ ấn vào bức tường nào đó, ngõ cụt trước mặt liền “cộc cạch” di chuyển sang một bên lộ ra hang động, một tia sáng len lối khẽ nhẹ chiếu vào. Hai người vừa bước sang phía bên kia cánh cửa thì nàng liền ngay lập tức xoay người ấn xuống một khối đá chồi lên không nổi bật, tiếng “cộc cạch” lại một lần nữa vang lên, cánh cửa khép chặt lại, cũng thật là kỳ diệu, chỗ vừa khép lại hộc cùng khoảng trống mấy này kia tựa như hư không, mọi việc dường như chưa xảy ra điều gì, trước mặt họ là lối cụt nhìn hoàn toàn tự nhiên.

Mỗi nữ xoay người, mỗi nam cũng xoay lại rồi đi tiếp đoạn đường tràn ngập ánh sáng trước mặt, lúc đi đến đầu cửa hang thì một khung cảnh choáng ngợp đập vào mắt họ.

Phong cảnh hữu tình, tuyệt mỹ tuyệt sắc, sông hòa với núi, núi dựa oai hùng, chim nhỏ xinh đẹp bay trên làn mây xanh nhạt còn khá mỏng lung, sương mù khẽ lơ lửng bao trong rừng cây phía dưới... dùng hết những lời khen đẹp để nhất thể gian cũng không thể miêu tả được khung cảnh này.

Chỗ họ đang đứng là một hang động khá khuất ở nơi dãy núi đá này, chiều cao cách mặt đất cũng khoảng trăm mét, liếc mắt qua trái liền thấy một lối mòn nhỏ khá sơ sài, chiều rộng đủ hai ba người đi nhưng tuyệt đối bốn người sẽ không đi qua cùng lúc được, hai người liền dựa theo lối mòn mà đi xuống dưới.

Tuy là nói lối đi có thể cho phép hai ba người đi qua nhưng cũng có vài đoạn chỉ một người đi qua được hoặc chỉ chừa ra một đoạn nhỏ để giữ bước, cũng may thân thủ cùng động tác của hai người rất linh hoạt nên cũng dễ dàng thông qua, một trước một sau nhanh chóng đi xuống chân núi, hai người lại tiếp tục hướng qua trái mà đi, đi sát theo chân núi, quẹo vào một hẻm núi khá bí ẩn đủ ba người đi mà tiến vào.

Đi được một đoạn, quẹo qua một ngã khá khuất thì khung cảnh trước mặt đột nhiên rộng hẳn lên, một bãi đất khá bằng phẳng nằm trọn vẹn giữa lòng núi, chỉ có một con đường đi vào duy nhất là hẻm núi hồi nãy, bạn có thể tưởng tượng là ở trong một dãy núi khá dài, có một dải đất hình tròn tự kỳ một mình một cõi trụ vững ở trong lòng núi, chỉ có một con đường nhỏ xíu khá bí ẩn để đi vào được.

Mồ nữ khẽ vươn tay ra che trước mặt, che bớt những tia nắng mặt trời đang dần dần sáng lên, mi mắt khẽ nhắm lại để quan sát cảnh tượng trước mặt.

Một rừng cây xuất hiện trước mặt họ, nhìn xa xa có thể thấy vài cái nóc nhà màu nâu nhạt được đặt ở trên những cây cổ thụ lớn tuổi khỏe mạnh, (mm: *cười đều* theo nghĩa hiện đại là nhà cây ấy) một cột khói đang bay lên ở phía giữa khu rừng, khi thoáng còn nghe được tiếng ồn ào của người nói chuyện.

Mồ nữ cùng mồ nam đều cất bước đi vào khu rừng, đi đến đoạn giữa thì thấy lúc này bên trong lại thấy đang có sáu bảy người tập trung ở đó, người thì nướng cá, người thì hái rau, người thì đang cười thật hào sảng cầm con thú mà mình vừa bắt được chỗ rừng... nói chung là khá ồn ào và náo nhiệt.

...

Hai người vừa đi tới thì bọn người kia cũng phát hiện ra sự hiện diện của bọn họ, một ánh mắt tràn ngập thành kính cùng nịnh nọt chiếu thẳng lên người mồ nam, bóng dáng màu xanh nhỏ nhắn lập tức phóng tới đối tượng bằng một tốc độ còn nhanh hơn ánh sáng.

Còn cách mồ nam chưa tới một mét thì đã bị cánh tay của ai đó cầm chặt lấy gáy áo, hơi nâng bóng dáng kia lên khỏi mặt đất kia lên, bóng dáng kia xoay đầu lại, hai người lập tức “liếc mắt đưa ghen”.

Hai người nhủ mảy nhìn nhau, ai đó nhếch miệng cười rồi rất tiện tay không nể tình giục thân hình của người tính phi lễ mồ nam sang hướng nam nhân cao lớn nào đó đang bối rối lo lắng không thôi, nam nhân cao lớn cũng phản ứng rất nhanh nhẹn, ngay lập tức ôm chầm lấy nữ nhân, miệng khẽ hỏi thăm người trong lòng một chút, yên tâm thì ngước mắt cười si nhìn ai đó rồi xoay người ôm bóng dáng kia đi mặc cho bóng dáng kia la rống lên, quyết đòi công bằng.

-Bà thím kia!!!! Có ngày bà chết với bốn gia gia!!!!

Mồ nữ đứng cách đó ko xa lắm ra về không sao, ngón tay út còn nhu nhu lỗ tai như không muốn mình bị điếc.

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Secret Garden

Chương 24: secret garden

Nhu nhu lỗ tai, miệng không chút thực nữ ngáp một cái rõ to, mồ nữ đang biếng nhác dựa lên ghế gỗ nhìn khung cảnh ồn ào muốn chết trước mặt, một tay lại nhặt mũi quýt từ ngón tay ai đó đưa đến rồi nhét vô mồm nhai nhồm nhoàm chẳng khác nào một ông chú già tuổi xê chiều.

Nghĩ nghĩ lung tung rồi mồ nữ lại dùng một bộ dạng chắc lưỡi, tỏ ra nhân đạo kể về nơi này.

Nơi này a, nói ra cũng thật dài dòng, đầu tiên phải kể đến trạch viện hiện tại của nàng, nơi đó không phải là trạch viện mới xây mà thực ra là một trạch viện cũ kỹ rộng lớn nằm trong danh sách hàng tồn kho của hộ bộ. Nghe đâu nơi này từng là chỗ ở cũ của cái gì mà... ừm, cái gì ấy mà nơi ở gì đấy của tể tướng, nói chung là nơi ở của tể tướng nha!

Sau khi nàng mua lại từ hộ bộ xong thì bắt đầu cải tạo lại nơi này, lấy sảnh trước rộng lớn làm cửa hàng buôn bán, khu phía sau thì làm trạch viên của chủ nhân. Ở được khoảng một tuần thì không biết tự nhiên lên cơn khủng thế nào mà nàng lại nổi cơn cao hứng muốn dậy sớm chạy bộ (đương nhiên là mồ

nam sẽ bám theo), đang đi vòng quanh hồ sen thì nàng không biết thế nào lại đi lạc đến khu vực cửa sau ít người ghé thăm, tại nghe quan phủ nói phía sau nơi ấy ngoại trừ rừng rú ra thì cũng chẳng có con đường nào cả, nghe xong mọi người cũng ậm ừ tự hiểu mà cũng chẳng ai thêm quan tâm, trực tiếp vứt nó sang bên khu vực ít ve vãn tới.

Mồ nữ lúc ấy tò mò nhìn cánh cửa sau cổ xưa luôn đóng im ỉm kia, trong lòng liền không nhịn được tò mò mà đẩy nó ra, ập vào mồ nữ là một khung cảnh... đẹp nên thơ!!!!

Gioác gioác cắt mũi, đùa thôi, các người làm như trong phim ấy, ập vào mắt nàng là một bãi cỏ dày đặc cao hơn mét rưỡi, nó mọc ngay ở chỗ cánh cửa nên làm cho nàng cũng không thể tiến thêm được bước nào.

Mồ nữ không thêm suy nghĩ liền quay đầu đáng thương nhìn mồ nam đang đứng phía sau, mồ nam nhìn lại nàng, cười toe toét rồi phất tay về phía trước một cái thật nhẹ...

Vài sợi tóc nhỏ nhỏ của nàng khẽ bay nhẹ qua tiếng phất đó, thật nhẹ rồi... đứt...

Thật nhẹ a... nhưng... nhưng cái thật nhẹ này cũng thật đáng sợ nha... Nhìn cái phất tay tuy thật tùy ý cũng không mang theo khí áp gì nhưng tiếng “rầm lộp bộp” phía sau lại làm nàng đứng hình.

Mang theo biểu cảm có chút tò mò cũng không dám tin vào điều mình đang nghĩ đến mà xoay đầu lại, cái này vừa nhìn thì thân hình liền run rẩy nhẹ, bàn tay theo bản năng xoa xoa cầm cứng vuốt mấy cọng tóc nhỏ vừa bị đứt xuống, mắt nhìn xuống mấy phần tóc nhỏ đó rồi lại nhìn khung cảnh trước mặt, len lén nuốt vài ngụm nước miếng.

Khung cảnh thật ra cũng không có gì a, chỉ thấy một đồng cỏ trước mặt liền tan biến chỉ chừa một con đường đất cùng vài lỗ nhỏ mọc rễ cây cỏ hôi này, hai bên đường nhỏ là một đồng gì đó xơ xác xanh xanh bị bầm nhuyển hoàn toàn. (mm: thứ đó là gì thì tự hiểu nha :v) Nàng không khỏi vui thầm trong bụng.

Aiz... hên là mình không phải kẻ thù của hân nha...

Nghĩ thì nghĩ nhưng nàng vẫn tiếp tục đi về phía trước, sau khi đi được một đoạn qua bãi cỏ rậm rạp thì nàng không khỏi mở miệng hô lên khi nhìn thấy khung cảnh trắng lệt trước mặt.

Một hồ nước nhỏ trong như ngọc rộng ba mươi mét, có vài chú cá chép đang lặn tẩn bơi trong hồ nước, hoa sen hoang dã cùng những cánh bèo nhỏ xinh xắn khẽ nổi trên hồ nước, hàng cây liễu màu xanh theo con gió mà bay phấp phới trên mặt nước tạo nên những đường cong hình tròn tinh mỹ, ánh sáng buổi sáng sớm kết hợp cùng làn sương mỏng chiều xuống lại càng tạo nên một nét phong cảnh đẹp mê người.

Mắt còn đang hí hí lại vì mê ngủ của nàng bỗng tỉnh hẳn, ngó xung quanh một chút rồi chợt nhìn thấy một tảng đá khá cao, làm chỗ dựa nhất định sẽ rất tốt nha <3.

Nàng liền chạy đến, ngồi xuống rồi dựa lên bãi cỏ đang mọc thả xuống trên tảng đá, trong lòng không khỏi hát vang vui vẻ, miệng lẩm bẩm.

Chào buổi sáng a... ta ngủ ngon đây...

Nàng soải lưng ra định dựa toàn thân lên "chỗ êm ái", mắt hí hí lại để chuẩn bị thưởng thức một trận...

“rầm!” một tiếng động có chút mạnh dữ vang lên ngay sau khi mồ nữ nhắm mắt hạnh phúc toàn thân thả lỏng, chỉ thấy hiện tại mồ nữ nằm dựa hoàn toàn trên nền đất, “lọt” qua thảm cỏ, lọt qua tảng đá rồi yên nghỉ trên nền đất...

Mồ nam đứng bên cạnh đang sùng bái yêu thương nhìn nàng thì ngay trong khoảng khắc chỉ còn có thể nhìn thấy "nửa người còn lại" của nàng thì nét mặt lập tức hoảng hốt, lo lắng không thôi lao đến bên cạnh, đỡ nàng dậy, hỏi thăm nàng đau thứ. Sau một hồi ồn ào cùng một cái bàn tay nhỏ nhắn bịt miệng hân lại thì hân mới liếc ngoan ngoãn giữ im lặng, nhưng ánh mắt lại không khỏi lo lắng nhìn trên dưới trái phải, từ trong lòi ra bên ngoài trên người nàng, tay không nhịn được còn muốn sờ vào thì đã bị "đét!" một tiếng lên bàn tay hư hỏng, nét mặt mồ nữ phì phì tựa như khủng long muốn bùng nổ, mồ nam đành ngoan ngoãn đứng dậy rồi nhân tiện dìu nàng ngồi dậy, đứng một bên ngoan ngoãn nhu mì như một cô vợ nhỏ.

Sau đó hai người mới tò mò bước vào thăm dò liền phát hiện ra hang động này, mồ nữ cũng may ở thời hiện đại từng nghiên cứu qua thuật số cùng cơ quan (mm: coi phim nữa :v) nên cũng dễ dàng vượt qua được những cơ quan đơn giản này, mọi chuyện về sau thì mọi người cũng rõ rồi, đi lung tung trên trời dưới đất cuối cùng cũng phát hiện ra khu rừng bí mật này.

Những ngôi nhà cây ở đây cũng là đã có sẵn trước đó, trong phòng bụi bặm rất nhiều, xem ra lâu rồi chưa có ai đến nơi này, đồ ăn để ở một góc trên bàn cũng mốc meo không nhận ra hình dạng, nói thật a... lúc đó cũng thật kinh dị nha...

Aiz... nghĩ đến cái đó mồ nữ lại không nhịn nổi mà... lắc lắc mông hưng phấn.

a... ta thích kinh dị nha... ai lại kị...

(mm: nhân tiện nói luôn, cứ nửa tháng thì cửa hàng mỹ nhân sẽ có một lần nghỉ lễ, một lần nghỉ chính là năm ngày, trừ những người hầu thuê về để làm việc ở cửa hàng của mỹ nhân còn ở lại trong cửa hàng thì những người giữ chức cao đều đồng loạt đi du lịch, nói chung là toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi, khu rừng bí mật này là nơi tụ họp nghỉ ngơi của bọn họ, hiện đại có thể hiểu là đi chơi cắm trại nhé ;))

...

Trở lại thời điểm hiện tại, mỗ nữ lại đang ngáp một cái rở to, toàn thân nằm dựa lên ghế gỗ, ánh mắt khẽ liếc nhìn con mèo... lộn, con cáo đang bị cầm thú đồ hết mọi uất giận, ác đức dắt hai chân trước của cáo lên rồi lùi lùi về sau làm cho cáo con nhà người ta chỉ có thể lấy nước mắt ụy khuất mà đi mà bằng hai chân sau, bước đi có chút chậm chậm thập thễnh đi đi, mỗ nữ nhìn thấy mà không khỏi thờ dài.

Aiz... chân cũng dài dữ ha... có một sự gatô không hề nhẹ ở đây...

...

Rất nhanh họ cũng hoàn thành xong bữa ăn sáng, mọi người đều tụ họp ngồi trên bàn gỗ do bọn tiểu Phàm và tiểu Nam làm để thưởng thức đồ ăn sáng.

Hiện tại cũng đã tảng sáng, tia nắng mặt trời khẽ chiếu qua những tán cây rậm rạp được che phủ bởi những cây cỏ thụ to lớn rồi mỏng manh chiếu sáng mặt đất, những tia sáng nhỏ bé thẳng thớm khẽ chiếu lên bọn người bên bàn ăn, khung cảnh lúc ấy nếu nhìn từ xa trông cũng thật bình dị và ấm áp. Tiếng nói tiếng cười tiếng khẽ cãi nhau rôm rả một góc rừng, aiz... lão thiên trên cao cũng không khỏi thờ dài, vurun... ánh nắng ngái ngủ một giấc thật thoải mái, miệng lải nhải.

Trời hôm nay thật tốt nha...

...

Ăn xong bữa sáng, mọi người đều lần lượt đi ra ngoài hẻm núi nhỏ để trở lại khu vườn rộng lớn ở bên ngoài, nhắc đến việc này thì bọn họ cũng không khỏi than thở tài nguyên ở khu rừng này cũng thật tốt, muốn trái cây thì có trái cây, muốn cá có cá, muốn thịt có thịt, mọi thứ đều có đủ, cũng đỡ tốn tiền mua thực phẩm a...

(mm: câu cuối do mỗ nữ và cầm thú bỏ sung.)

Năm người một thú, mỗ nữ, mỗ nam, mỗ cáo cùng ba người Tiểu Nam lần này được xếp vào đội đi thu thập thức ăn đều lần lượt chia thành hai phe đi tìm ở hai phương hướng khác nhau. Mỗ cáo tròn trĩnh nằm cuộn lại trong túi xách dắt bên lưng của mỗ nam, đôi mắt khẽ híp lại nghỉ ngơi, miệng nhỏ nhắn hồng hồng khẽ mở ra thờ phè phè, miệng chẹp chẹp mấy cái hưởng thụ, trong lòng mỗ cáo nào đó cũng dần quên đi đôi mắt đang mỉm cười của mỗ nam nhìn mỗ nữ nhưng ánh mắt lại lóe lên tia nguy hiểm nhìn cáo con nhưng muốn giết nó hàng vạn lần, miệng khẽ nghiêng.

Khốn thật, nếu không phải nó quyết tâm bám theo Ninh Ninh thì hần và nàng đã có thể ở riêng với nhau rồi !!

Bàn tay vô tình hay cố ý mà chạm vào túi xách khẽ bóp lại thật nhẹ, cáo con bị bóp hơi đau, đang muốn ô ô rên lên thì lại rùng mình xù lông khi nhìn thấy đôi mắt muốn giết thú của mỗ nam nên đành ngậm miệng lại, mồm cáo giống như khẽ chu chu ra lén lút khinh bỉ mỗ mặt dày.

Cáo phi !

...

Bay đến tận thiên đình, cướp mất rượu của rượu tiên, giứt bàn đào của vương mẫu, cắn cái pip pip của thiên đế, đập... ặc, đừng nghĩ bậy, cắn bàn tay của thiên đế đó nhé ! đập... đập gì a... *ngây ngốc lộn tưng phèo cái đầu* a ! đập nha, đập cái phau câu của nữ oa nương nương...

Mỗ nữ vừa hát vừa cười đến không thấy ngày mai cầm vạt áo hứng lấy những trái táo đỏ chín mọng mà mỗ nam đang trèo lên cây vút xuống, nhìn từng trái táo đỏ đỏ hồng hồng rớt xuống mà nàng suýt chút nữa chảy nước miếng, ánh mắt có chút sùng bái mà nhìn ánh thái dương đại nhân đang vút xuống từng trái táo cho nàng, trong lòng có chút tham lam quá mức nghĩ ngây ngô.

Aiz... tất cả, tất cả là của nàng, trái này, trái này nữa, thật tươi ngon nha, a a a... trên thế gian có ai sướng hơn ta...

Đang ngất ngây trong trí tưởng tượng thì một vật thể không xác định nào đó chọt roi thẳng vào mặt nàng, chính xác hơn chính là roi trên má nàng, còn ảnh hưởng gì đến nàng hay không thì chỉ có thể nói nó chỉ làm mặt nàng bị nghiêng thẳng sang một bên, má nằm bẹp xuống làm cho trái táo dễ dàng an tọa trên má của người nào đó.

Khuôn mặt đang nghiêng sang một bên, nàng dùng ánh mắt nguy hiểm lóe sáng nhìn mỗ mặt dày mặt đang nghiêng sang một bên, môi khe khẽ huýt sáo, làm bộ mình chỉ là người qua đường x, tay hái một trái táo rồi hướng đến nàng vậy vậy, ý muốn nàng đỡ lấy.

Mỗ nữ nhìn cảnh tượng đó mà nhếch mép khinh thường, bàn ta vurun lên mặt nhặt lấy trái táo, mặt vừa nghiêng lại "trạng thái bình thường" vừa lấy ngón tay xoa xoa trên trái táo rồi miệng cắn một miếng thật to, miệng nhai một bên thật mạnh mẽ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm mỗ nam như muốn ăn tươi nuốt sống, tiếng « rột rột » do miếng táo bị cắn nghiền nghe cũng thật êm tai nhưng lại làm mỗ mặt dày không khỏi nổi da gà chảy mồ hôi lạnh, ánh mắt cùn cùn nhìn nàng lăm nừng.

Ô ô... hần không phải cố ý mà...

...

Lại một lúc sau, ở bên cạnh một dòng suối, ánh mắt hai người đang nhìn chăm chăm vào đàn cá đang bơi tung tăng trong đó, mỗ nam chủ động nhìn nàng xin ý kiến, mỗ nữ ánh mắt có chút lười biếng cùng lúc cũng nhìn qua phía hần, ánh mắt chạm nhau, mỗ nam có chút ngượng ngịu hỏi :

- ăn cá không ?

Mồ nữ khựng lại rồi suy nghĩ nghĩ gì gì đó, cuối cùng lắc đầu, mở miệng nói :

- không ăn, ta ăn chay.

Mồ nam có chút giật mình, ánh mắt lại có chút tiếc tiếc nhìn từng mảng thịt đang bơi qua trước mắt mình mà không thể chop đến rồi ăn tươi nuốt sống, trong lòng cũng không khỏi khinh bỉ chính mình thật phàm phu tục tử mà tôn vinh nàng lên.

Aiz... thật phi nhỏ, trong khi bản thân hân hoan no rượu say son hào hải vị đầy đủ thì nàng lại chỉ ăn rau dưa, nàng đúng là có tấm lòng tấm lòng bỏ tát mà, hân nhất định cũng phải...

Còn chưa kịp thở thốt xong thì đúng lúc này lại có một đàn chim bay qua, mồ nữ ngẩng khuôn mặt lên, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhưng đã pha chút dị tâm nhìn nam nhân đang bày ra một bộ dạng nghiêm túc làm gì đó, mồ nữ cũng không quan tâm mà phá đi cục diện yên tĩnh hiện tại liền mở miệng nói :

- uy !

Thẻ thốt chưa xong nhưng hân vẫn có chút ngây ngô ngẩng đầu lên hỏi nàng :

- ?

Mồ nữ không nói gì nhưng ngón tay chỉ chỉ lên đám chim kia, một ngón tay chia ra dùng động tác giết chết xoẹt qua cổ bản thân rồi chỉ chỉ vào mồm mình.

Không nói cũng hiểu, mồ nam vốn lạnh lùng lúc này mắt mở to, cảm đã muốn rớt thẳng xuống đất.

...

Cuộc săn đồ ăn « nhân tàn » cứ thế trôi qua dần dần...

Đúng lúc này, trong tầng bốn trà điểm của cửa hàng mỹ nhân, một nam thanh niên trẻ tuổi ăn mặc sang quý đang thưởng thức một ly trà Bách Loa Xuân, mặt phượng vốn xinh đẹp lại đang nhíu lại như gặp chuyện không vui mà hướng mắt ra ngoài nhìn khung cảnh náo nhiệt ở bên ngoài khung cửa sổ, trong lòng vẫn còn vương bận chuyện phát sinh hồi sáng, ám vệ đứng trong bóng tối cũng đang chảy mồ hôi lạnh, trong lòng bọn họ vẫn còn đang thăm mắng những người không biết nhìn sắc mặt người khác mà đối xử kia, đúng là không xem ai ra gì !!!

Chuyện thật ra là thế này, thiếu gia nhà hân mới đến được kinh thành được ba bốn ngày nay, ngày hôm qua lúc thiếu gia đến kiểm tra ngân hàng tư nhân của son trang bọn họ thì bỗng dừng lại bị giựt kinh phong, tay nhói chân náo sai một ám vệ bên cạnh hân bám đuôi theo một nam nhân nhỏ nhắn thanh tú đang đi trên đường, ánh mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm hưng phấn như bắt được vàng, trong lòng đám ám vệ lúc ấy cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, thân hình thoáng run rẩy, trong lòng ập đến một suy nghĩ đáng sợ.

Đừng... đừng nói thiếu gia nhà hân thích n... nam nhân nha...

Cả đám suy nghĩ sai lệch toàn tập, ánh mắt đang ám muội nhìn thiếu gia thì lại chợt hiện ra khuôn mặt cực kỳ âm trầm của lão gia cùng bộ dáng khốc khắc khích yếu ớt của lão phu nhân, liền toàn thân da gà da ốc của bọn họ liền xù xù nhột nhột, lại nghĩ đến bản thân cũng là nam nhân, dù bộ dáng bọn họ cũng có chút thô kệch nhưng cũng không tránh được thiếu gia có sở thích kỳ quặc nha...

Thân hình của bọn họ chầm chậm không làm người khác chú ý tới lui về phía sau, ánh mắt khiếp sợ soi mói có chút kỳ dị nhìn thiếu gia nhà bọn họ, theo bản năng vờn hai cánh tay ôm trước ngực, trong lòng gào khóc.

Phi lễ chứ làm !!!!!

...

A, nói nhiều quá, nói chung là sau khi thăm dò thực hư thì thiếu gia nhà bọn họ cũng biết được hóa ra nàng là chủ nhân của cửa hàng mỹ nhân hiện nay đang khá nổi tiếng ở kinh thành. Nghĩ cũng không nghĩ liền đi tới nơi này để tìm nàng. Nói đến việc này cũng không khỏi làm bọn hân kim được bức tức, không nói thì thôi mà một khi muốn nói thì chỉ muốn si và vào mặt những người đầu gối còn cao hơn cái đầu kia.

Bọn hân nghĩ bọn hân là ai chứ, chẳng qua cũng chỉ là nô bộc thôi, thế mà nghĩ sao bọn hân lại dám dùng giọng điệu mà bọn ám vệ bọn hân chỉ dám mơ trong giấc ngủ mà nói thể với thiếu gia. Nghĩ nghĩ thử xem, rốt cuộc có thiên lý hay không nha, thiếu gia nhà bọn hân ăn nói dịu dàng từ tốn, dùng lễ nghĩa đầy mình để hỏi chủ nhân của bọn hân ở đâu, thế mà bọn chúng lại dùng từ ngữ chợ búa, giọng nói khinh miệt nói rằng chủ nhân bọn chúng không rảnh mà gặp thiếu gia, còn dám khai gian tin tức nói chủ nhân của họ đi du lịch đâu đó rồi, còn cái gì mà đến kỳ nghỉ lễ...

Phi phi phi... bọn họ khinh bỉ, tưởng bọn họ già đầu mà còn ngây thơ sao...

(mmr đám ám vệ này còn nhiều chiến hơn bà bán hàng cải ngoài chợ nữa. Ngoài ra sự thật hoàn toàn ngược lại với những gì bọn này kể nhé, trừ mấy dòng cuối ra, còn lại ae tự tưởng tượng v)

Ta phi !

...

Mồ nữ đang ngồi ở đầu đó thưởng thức trà ngải hương thì bỗng ngửa mũi mà hắt xì một cái rõ to, mọi thứ gì có trong miệng đều phun ra cùng dòng nước trà vẫn còn an tọa trong ly trà bay tung tóe lên chậm rãi... chậm rãi hòa vào nhau, cuối cùng thật « oanh liệt » ứt sạch trên cái áo mới thay của ai đó.

Mồ nữ chùi chùi mũi, trong lòng cũng đang phi phi không thôi kẻ đang phi mình, mồ nam ngồi bên cạnh cũng vác khuôn mặt lo lắng, duỗi cánh tay ra xoa xoa sau lưng thuận khí cho nàng, mở miệng lăm lăm hỏi thăm không thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Người Thú Động Phòng

Chương 25 : Người Thú động phòng

Cứ thế, bọn họ cắm trại ở khu rừng bí mật cũng đã được ba ngày, vào buổi tối khi mọi ánh đèn đều đã tắt, mọi thứ ồn ào náo nhiệt ban sáng lúc này đều tắt ngúm, mọi người ai nấy đều nghỉ ngơi để nạp năng lượng cho ngày mai, mồ nữ cũng theo quy luật đó mà cũng bắt đầu híp mắt lại, mắt phượng lúc khép lúc đóng ngày một chậm lại, chờ đợi chu công cười bản cò đến rước nàng thẳng thiên, miệng lăm bầm.

Lão chu a, nhớ chuẩn bị bàn đào để bốn ma đầu đến ăn sạch nhé...

Đang còn suy nghĩ linh tính thì chợt một tiếng động nhẹ khẽ phát ra ở phía bên ngoài căn nhà cây mà nàng đang nghỉ ngơi, mí mắt đang híp híp lại vì buồn ngủ cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, nghe thử âm thanh bên ngoài, mắt khi này vừa mở to cũng khẽ híp lại chỉ chừa một đoạn nhỏ vừa đủ nhìn, điều hòa hơi thở bình tĩnh lại, cảnh giác nhìn người lạ vừa tiếp cận căn nhà cây của nàng.

Tiếng mở cửa kẻo kệt khe khẽ, một dáng bóng màu đen nhanh chóng lườn vào, không chút quan tâm mà ngay lập tức ngã ập xuống chỗ nàng đang nằm. Thân ảnh kia vừa ngã xuống giường chợt khựng lại, có chút kinh sợ vì thân mình vừa chạm vào cái gì đó mềm mềm rất ấm, trong miệng khẽ grừ grừ vài tiếng, lập tức nhảy xuống giường, nhảy sang một bên, tay chân lập tức tạo thành hình dáng muốn đánh người, ánh mắt màu ánh bạc trong bóng tối lóe lên một tia sáng thật kỳ dị nhìn nàng cảnh giác, mồ nữ không khỏi dờ khóc dờ kìa.

Trời ạ, nàng mới là người bị ăn mất tàu hủ nha...

Cũng không giả vờ ngủ nữa, nàng liền lập tức xoay người ngồi dậy, tay gác lên cằm, ánh mắt chăm chú đầy hứng thú nhìn thân ảnh đang cực kỳ soi mói phòng bị nhìn nàng, tuy vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong mắt vẫn lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất rất nhanh.

Chỉ thấy ánh trắng len lỏi qua cánh cửa đang khép hờ, thấp thoáng chiếu lên thân ảnh trước mặt, làn da đen trắng gì đó lo thì nàng không thấy rõ nhưng trên thân đối phương ăn mặc cũng không chỉnh tề, thiếu niên vẻ ngoài chừng mười hai mười ba tuổi, mái tóc ngang vai thả tự nhiên, tóc rối bù nhùi giống như chục năm rồi chưa từng chải đầu qua một lần, trên người y chỉ độc một khối vải che ở điểm nhạy cảm, thân hình tuy gầy gò nhưng cũng đủ rắn chắc, không cần dài dòng, nàng vô cùng khẳng định, y chính là một người rừng !

ánh mắt màu bạc vốn phòng vệ bỗng rung mình, thoáng run rẩy khi chạm phải ánh mắt soi mói nhìn hần chằm chằm của nàng, bản năng loài vật của y chợt báo động, cảnh báo nguy hiểm !

Cậu nhóc đang muốn xoay người chạy trốn thì lại thấy nàng đứng dậy, bước đi về hướng y, trong lòng vốn chần chờ nhưng cũng theo thói quen phòng vệ mà bắt đầu muốn phản đòn, chân khẽ đạp đạp về phía sau mấy cái tựa như muốn lấy đà để lao thẳng về phía nàng, làm được vài cái liền nhanh chóng lao vút về hướng nàng, người tấn công trước chính là người thắng cuộc.

Nhưng đạo lý cũng thật đã quá sai lầm khi áp dụng trong trường hợp này, chỉ thấy bóng dáng kia lao thẳng về phía mồ nữ, mồ nữ thấy thế liền mặt không đổi hướng chuyển người sang một bên, bóng dáng thấy nàng lướt qua hướng khác tránh né liền định xoay người đánh tiếp thì đã bị mồ nữ nhanh chóng áp đến rồi đẩy y nằm xuống sàn, đôi tay mồ nữ cũng nhanh chóng cầm lấy hai tay y rồi giữ lại ở sau lưng, hai bắp chân của mồ nữ cũng nhanh chóng ép lên đôi chân đang càn quấy muốn đứng dậy, trong lòng không khỏi cười khẩy, không biết lấy từ đâu ra một sợi dây thừng khá dài rồi lần lượt buộc chặt lấy đôi bàn tay của đối phương, xuyên tiếp qua bắp chân y ba vòng, rồi lại cột chặt lấy cẳng chân của đối phương, đến khi thấy đối phương đã ngồi chuẩn kiểu ngồi gập chân của người Nhật Bản thì mới hài lòng lấy đoạn dây thừng vừa quấn lấy cẳng chân đối phương vòng qua ngực rồi cột chéo lên cổ, cuối cùng mới hài lòng ở ot đối phương nhẹ nhàng thất một cái nơ bướm thật đẹp.

Nàng mỉm cười cực kỳ nhìn thành quả của mình, bàn tay nhỏ nhắn đập bẹp bẹp vài tiếng lên chỗ nút thắt, trong lòng vui sướng không thôi ngắm nhìn thân

hình của cửa đôi phượng bị trói chặt bởi dây thừng, trong lòng chặc chặc vài tiếng tiếc hận.

Chắc, cột dây kiểu sm điển hình a, ước gì bây giờ có mấy thứ đồ chơi kia thông thông cúc hoa của nam nhân thì cũng quá mức mỹ mãn rồi...

Mồ nữ xoa xoa cằm nhai~ing...

...

Sau một hồi tự sướng, mồ nữ mới quay lại giường ngồi xuống, hai chân bắt chéo lại, hai tay giữ trước ngực nhỏ nhìn thân ảnh bị trói chặt kia, mở miệng nói:

- muốn tự khai ra hay ta sai sủng vật xxx ngươi?

bóng dáng trước mặt dường như không hiểu tiếng người mà chỉ nghiêng răng grừ grừ vài tiếng, ánh mắt tức giận nhìn nàng càng thêm đáng sợ, tuy không hiểu lời nàng nói nhưng bản năng nói cho nó biết, những lời nàng đang nói cũng chẳng phải an ủi gì.

Thấy đối phương không trả lời, nàng khẽ híp mắt lại lóe lên tia nguy hiểm, hỏi lại lần nữa:

- ngươi còn không khai?

Cậu nhóc bị trói kia không những không sợ mà thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi muốn cắn người lại càng vang dội hơn:

- Grừ....

Đôi mắt vốn đang híp lại nhìn người trước mặt cũng thôi híp mắt, mắt cũng cong cong lên, khóe môi nở một nụ cười « sẽ thỏa lòng ngươi » nhìn y khiến y không khỏi rung mình, mồ nữ không nhanh không vội liến lời từ đầu ra một cục tròn vo xù xù màu trắng đang co mình ngủ khò khò trong một thùng gỗ đặt dưới gầm giường, lúc bị lôi ra thì tiểu tử vẫn còn đang ngủ khò khò không biết tình trạng mình sắp bị « hiến thân » trước mặt, không biết đang nằm mơ thấy cái gì mà thân thể thậm chí còn cọ cọ khó chịu, móng vuốt nhỏ quơ quàng đủ hướng như đuôi tà, miệng khẽ chẹp chẹp vài tiếng tiếc rẻ rồi ngóc đầu ra sau ngủ thẳng cẳng.

Ánh mắt mồ nữ lóe lên tia nguy hiểm, ngón tay khẽ chọt chọt vài cái kêu tình tên tiểu tử ham ngủ không biết kia đây, đang chọt chọt thì đôi móng vuốt ở chân trước của cậu ta đã vuron lên chộp cái "bộp" lên vật dảm phá dảm giấc ngủ cu cậu, dường như lấy hết sức bình sinh mà dùng bốn chân trước sau kẹp chặt lấy ngón tay của mồ nữ không buông, thấy nó còn đang ngoe nguẩy oán giận thì nàng liền không cần suy nghĩ mà vuron ngón tay đó đến chỗ hàm răng cáo con mọc còn chưa đầy đủ để nó cạp lên, miệng cáo con nhai nhai ngón tay mà chẳng khác nào đang ăn một miếng chân giò ngon tuyệt.

Mồ nữ dở khóc dở cười liến mạng theo ý tứ đùa dai bắt đầu chọc lét cậu bé khiến nó run run quai quai thân thể liên tục, cuối cùng cũng không nhịn được mà mở to mắt còn đang lèm nhèm muốn ngủ chiếu thẳng lên thách thức nhìn kẻ thù trước mặt, cái này vừa nhìn, tiểu tử kia liền không khỏi thẹn thùng xấu hổ cúi đầu xuống, có chút không dám chống đối lại đôi mắt đầy đã tính nguy hiểm của người nào đó.

Người nào đó cũng không biết xấu hổ mà chơi thẳng thân hình nhỏ bé của nhóc con trên tay vào trên người của bóng dáng đang bị buộc chặt phía trước, ngược mặt lên, miệng héch lên, lấy tay chỉ chỉ ra lệnh như một nữ vương:

- ngươi và ngươi... xxoo cho ta!

bóng dáng to lớn bị trói mở to mắt hết cỡ nhìn nàng như quái vật, trong lòng thâm mắng.

làm thiệt à !!!

còn cậu nhóc con nào đó thì mắt mở to ngây nhìn chủ tử nhà mình, có chút ngờ ngờ liếm liếm chân trước của mình, đầu hơi cúi xuống dựa hẳn lên bụng người bị trói, cái đuôi ở phía sau lắc qua lắc lại, miệng rên ư ư vô tội...

Nói thiệt, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng là con cún :v...

Còn đang tập trung liếm liếm lông thì ánh mắt vô tình lướt đến ánh mắt đang trừng nó như muốn xuyên qua thân thể « mỏng manh đáng yêu » này, lông toàn thân liền rung mình, ngay lập tức đình chỉ mọi động tác, tiếp tục dùng đôi mắt cún con tội nghiệp nhìn nàng, rên ư ư~ing...

Thấy cáo con cuối cùng cũng biết điều, mắt lập tức trừng trừng liếc liếc chỉ vào nạn nhân mà nó đang lách thân ở trên.

Sói con theo ánh mắt của nàng mà nhìn theo, lúc này mới chợt nhận ra sự tồn tại của thứ ba, móng vuốt liền không nhịn được mà dậm dậm vài cái lên « vật dưới thân », trong lòng không khỏi than một tiếng.

Aiz... hóa ra vừa nãy té xuống đất mà nó lại không cảm thấy đau, thậm chí còn thấy êm êm nữa chứ...

Sói con lại dời ánh mắt lên khuôn mặt người nọ dựa theo cảm quan của nó, cái này vừa nhìn thì cái gì lông tơ lông tai tất cả đều xù lên, ánh mắt ngoảnh ra vì nhìn thấy ánh mắt màu ánh bạc kia lóe lên tia sáng nguy hiểm ở trong bóng tối, lập tức năm bước cũng thành hai bước nhảy vọt ra khỏi « vật nguy hiểm », nhảy tốt tốt mấy cái rồi trốn phía sau đôi chân của nàng, đôi mắt nhỏ bé to tròn khê hé ra nhìn người nọ.

Thật... thật sợ chết đi...

Còn đang nghĩ lung tung thì thân hình của nó lại bị xách lên lần nữa rồi giục lại « chỗ cũ », miệng mỡ nữ không biết liêm sỉ nào đẩy gằm lên :

- làm nhanh !!!

cáo con có chút u uất nhìn nàng, dù không hiểu ý nàng nói gì nhưng chắc chắn cũng không phải cái gì tốt lành, làm bầm

làm gì vội vậy, cứ từ từ...

lại gặp phải ánh mắt hơi híp lại lóe lên tia nguy hiểm của mỡ nữ, lần này không rùng nữa mà trực tiếp... rùng luôn...

à ờ, liếm, liếm là được chứ gì...

Ánh mắt cáo con lại liếc mắt nhìn thân hình bên dưới, toàn thân tên đó bốc mùi hôi thối không chịu nổi, mặc dù nó cũng bắt nguồn từ rừng rú nhưng mỗi tối cũng phải tắm qua hồ nước một lần nha, còn tên này... aizz, sợ là một năm một lần đi...

cái lưỡi nhỏ nhún khê ra rồi liếm đại hai cái lên chỗ bụng tên đó rồi rất nhanh rút lại, lấy hai móng vuốt nhỏ chà chà miệng, trong lòng cũng đã thầm hỏi thăm mấy chục lần đến đời chất chít của cái tên ở dơ này rồi.

Thân hình bên dưới khê hừ hừ vài tiếng vì cảm thấy nhột cùng ẩm ướt ở vùng bụng mình, tuy giọng rên có chút khó chịu nhưng lại mang theo chút thỏa mãn.

(mm thuần thiết o,0)

Giọng nữ lại một lần nữa vang lên :

- tiếp.

cáo con chớp chớp mắt lại gãi gãi đầu, cảm giác chủ tử đang kích lệ mình, liền nhắm mắt « nhìn đau » liếm liếm lên chỗ cũ, bên ngoài liếm một cái mà trong lòng đã gào rống đến vạn lần.

ô ô... đây chỉ là giấc mơ... chỉ là giấc mơ !!!!

Thân hình bên dưới run run không thôi, miệng khê ngâm nga vào tiếng rên rỉ...

...

ở bên ngoài, đám người vốn đã ngủ thì không hiểu vì sao lúc này lại đứng một đống ở ngoài phòng của mỡ nữ nào đó để nghe phim hot, không nói cũng tự hiểu mà cùng tâm hợp lực im lặng, nín thở, tai nghe tám hướng, khoe miệng vài người không nhìn được mà chảy nước miếng, vài người khác thì trong lòng suy nghĩ không kiềm chế được mà lao vào phòng để coi trực tiếp rồi.

aizz... nhiều chiến không có tội nha...

...

Mỡ nam « đúng lúc » đi ngang qua thì nhìn thấy trước cửa phòng của mỡ nữ có động tĩnh, không khỏi lo lắng mà tiến tới gần, đến lúc nhìn rõ được chuyện gì thì lông mi lại mâu thuẫn mà nhú lại, có chút khó hiểu nhìn đám người đang chổng mông lên trời để nghe thấy chuyện gì đó trong phòng mỡ nữ. Thấy không có cơ hội chen vào, mỡ nam liền trực tiếp đi sang phía cửa sổ để nghe lấy động tĩnh, cái này vừa nghe thì lại nghe thấy một loạt âm thanh âm muội đang phát ra trong phòng nàng.

Lúc đầu mặt hần ửng đỏ vì nghe thấy mấy âm thanh này, nhưng càng về sau thì lại càng nghi hoặc khi âm thanh này lại nghe rất giống tiếng rên của một... nam nhân, không những thế hần còn nghe được thấp thoáng một thanh âm liếm láp điên cuồng, máu nóng liền đập thẳng lên não bộ, không nhìn nổi mà đi sang hướng cửa chính, giục giục đám người kia ra ngoài như giục một con kiến, đập cửa tiến vào, cái này vừa tiến vào thì lại trùng to mắt nhìn khung cảnh không thể tưởng tượng nổi trước mặt.

Chỉ thấy một nữ nhân mặc một trung y cùng một cái áo lụa màu trắng thêu hoa đang thong thả ngồi trước giường nhìn khung cảnh « hùng vĩ » trước mặt, khung cảnh nẫu đơn run rẩy, điên cuồng liếm láp, kích tình cầu huyết, rùng rợn ác liệt... nói đùa thôi, chỉ thấy cáo con đang điên cuồng liếm láp phần bụng của một thiếu niên khá trẻ tuổi, trên người cậu ta vốn chỉ mặc một lớp quần bằng da thú, lúc này cũng đã nâng lên lộ hết những cái « cần đề lộ » ra trước mắt thế nhân, thân hình y run rẩy quần quai để trốn thoát trước những cái liếm láp quá khích của con vật nào đó, ui cha, khung cảnh này cũng thật là... quá mạnh mẽ đi...

Mỡ nam liền không nghĩ ngợi mà đem cái « đống bụi nhui » kia giục thẳng ra phía cánh cửa chính đã mở sẵn, trong lòng phi phi không thôi, hứ, đi mà chơi với muỗi đi, sm lắm đây !!!!

Vừa nghĩ xong liền cũng không dừng lại mà lưu loát đóng cửa lại cái rầm, xoay người ôm chặt lấy nàng, từng động tác diễn ra cũng thật quá là trôi chảy, mỡ nam dụi dụi lên cổ nàng, khăn khăn massage yêu :

- Nàng thật ngọc, gặp chuyện nguy hiểm như thế thì phải báo với ta một tiếng, nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng làm sao có thể chịu được cảnh tượng

chết tiệt như thế, nào nào, tối nay ta sẽ ngủ chung với nàng...

Mồ nam cứ thế hao hao bất tuyệt, không chừa cho con người ta chút con đường sống cự tuyệt mà ôm nàng nằm xuống giường, bản thân cũng ngoan ngoãn cõi dếp rồi dụi đầu nàng vào ngực mình, trán mượt mà khẽ dụi dụi lên mái tóc mượt mà thơm mùi hoa lê của nàng.

Thật tốt~ing...

Mồ nữ ngo~~~~

Đến lúc tỉnh mộng thì trong lòng nàng không khỏi gào thét.

Ta, ta tự nguyện mà !!!!!

...

Đêm nay cũng sẽ là một đêm thật đẹp~ing.

...

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, mồ nữ liền theo thói quen hay « dậy sớm » của mình mà tỉnh giấc, đang muốn vươn vai duỗi sống lưng thì lại bị vướng víu phải cái gì đó, hơi nhăn nhó lông mày, mồ nữ liền thử đứng dậy để tránh khỏi cái vật đang chặn lấy người nàng, sau đó dù thử dùng đủ mọi cách, vịn eo, xoay hông... thì nàng cũng không thể cử động nổi, sau vài lần thử nghiệm, nàng rút ra được một kinh nghiệm, chỉ còn cái đầu nàng có thể di chuyển thôi!

Quyết liền quyết, nàng liền ngẩng đầu nhìn cái vật đáng chết kia, mà cái này vừa ngẩng đầu thì nàng liền không khỏi thốt thán khi chạm đến một ánh mắt ôn nhu cương chiều đang nhìn nàng.

Đôi mắt của người ấy thật đẹp... khi nhìn vào đôi mắt ấy, nàng cảm thấy bản thân như đang lạc vào một vườn địa đàng, làn suối trong vắt chảy dọc theo những ngọn đồi xanh xanh mọc đầy cỏ non, xa xa là một gốc cây cổ thụ to lớn, trên cây ấy treo một cái ghế gỗ nhỏ được nối bằng hai sợi dây thừng, một bóng dáng cao lớn mặc đồ y thuần thiết đang nhìn về hướng nàng, ngón tay vẫy vẫy nàng tới, nàng bước chân dường như vô thức mộng mị mà cũng đi về phía y.

Nàng không nhìn rõ được bộ dáng của y, nàng chỉ cảm thấy thấy đó là một người mà nàng rất thân thuộc, là một điều gì đó... rất xa xôi, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy nó rất gần. Rất gần, rất gần đến mức nàng cảm thấy chỉ cần nàng nguyện ý đưa tay ra thôi thì nàng sẽ nắm được tất cả, sẽ ôm được người y, sẽ cầm chặt lấy tay y, khóa môi của nàng lúc đó sẽ nở một nụ cười thật hạnh phúc, nàng biết, cảm giác lúc này là chân thật.

Càng đến gần y, nàng càng chắc chắn rằng cảm giác của nàng là không sai, nàng nhìn thấy khóa miệng y khẽ nhếch lên, miệng khẽ hé rồi lại hơi chạm môi, hình như y đang muốn nói gì đó với nàng, nàng thấy rồi, nàng cảm thấy hình như y đang nói rằng...

Trợn đời trợn kiếp yêu em.

...

P/s : *khóc rống* cuối cùng cũng hoàn thành chap 25 r, ô ô ô...

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cảnh Sắc Hữu Tình, Lòng Người Than Thở

Chap 26 : Cảnh sắc hữu tình, lòng người than thở

Chìm trong mộng mị, chìm trong một cảm giác hạnh phúc trào dâng, nàng liền vội vàng chạy thật nhanh đến gần người ấy, nàng cảm thấy mình chạy quá vội nên đã chạm phải cục đá mà muốn ngã xuống, nàng cảm thấy mình sẽ ngã xuống một cái thật đau, trong đầu mơ tưởng viễn vông rằng đất dưới chân sẽ thật êm ái. Nhưng điều viễn vông ấy lại trở thành hiện thực, nàng ngã vào một mặt đất thật mềm mại, nàng không nhận được mà khẽ dụi dụi một chút, trên miệng rên hừ hừ vài tiếng thỏa mãn, thắm than không tệ.

Một tiếng cười khẽ ở trên đầu khẽ vang lên khiến nàng không khỏi tỉnh giấc, ánh mắt giận dữ còn mang theo chút mộng lung mà nhìn cái người không biết phong tình kia, cái này vừa nhìn thì nàng liền kinh hoàng run người, toàn thân rùng mình một cái giật nhẹ, đôi mắt vốn khép hờ cũng mở to!

Vẫn khuôn mặt đó, nhưng sao bức tường sau lưng y lại nhìn quen mắt đến thế ? Còn cái kia...

Nàng ngước mắt xuống nhìn dưới chỗ nệm nàng đang nằm...

Lại một cái giật thót nữa, lần thứ hai trong một đêm mà nàng giật thót đến hai lần.

Uy ! chỗ này không phải phòng nàng sao ? Sao nàng lại ở chỗ này nhỉ ? Nàng không phải đang dựa vào nam nhân đẹp trai mặc tổ y đó hay sao ?

Một vòng tay đầy mạnh mẽ nhưng cũng thật ấm áp vươn đến ôm lấy nàng, khuôn mặt điển trai dụi dụi vào mái tóc thơm tho mùi hoa lê. Nàng kinh ngạc há hốc mồm.

Nhưng rất nhanh nàng cũng lấy lại được bình tĩnh khi phát hiện ra mình đang bị ăn đậu hũ, đôi cánh tay nhỏ nhắn đang áp giữa lồng ngực hai người cũng bắt đầu cựa quậy, ý đồ muốn phá tan khỏi vòng tay của con lợn đào hoa này. Nhưng dù cố gắng đến thế nào đi chăng nữa, sức lực của nàng cũng vẫn không bằng được sức lực của một thanh niên trai tráng !

Nộ khí xung tâm, nàng liền muốn đá vào chỗ xxx của tên đó, nhưng đang muốn hành động, thì lại nghe tiếng hít thở êm êm của hắn, đầu óc nàng lâm vào mê muội, miệng nhỏ lầm bầm không thành lời...

Bà hên !

Đang muốn tát cho tên đầu óc không bằng con heo kia một bạt tay thì đại não liền dứt khoát làm ngược lại, không thèm ra lệnh cho bàn tay của nàng vươn lên « sờ nhẹ » má hồng, nghĩ như thế nào thế mà lại ngoan ngoãn như cô mèo con đáng yêu, bàn tay thay vì tát người cũng không biết từ lúc nào đã xuyên qua eo hắn mà ôm lấy thắt lưng to lớn kia, mặt khê chạm vào lồng ngực mạnh mẽ ấy, không nhìn nổi mà dụi dụi mấy cái, miệng nhỏ khê ngáp một cái rõ to, rồi chẹp chẹp vài tiếng như muốn nói...

Tên... tên chết tiệt... ngày mai lão nương tỉnh dậy thì lão nương sẽ xử chết người...

...

Một khắc sau, người vốn đã ngủ lại hiện tại đang dần mở đôi mắt phượng xinh đẹp kia, trong đôi mắt rõ ràng là rất tỉnh táo, không mang theo chút buồn ngủ của người say giấc nồng, hần cúi người nhìn thân ảnh nhỏ bé của người hắn yêu đang ôm chầm lấy hắn, khóe môi không tự chủ được mà nở một nụ cười ngọt ngào đến mê người, nụ cười đó, nó không phải là nụ cười cợt nhả khi hắn đùa nàng, cũng không phải là nụ cười ôn nhu mà hắn luôn nở trên khóe môi, đó chính là một nụ cười thật sự hạnh phúc, một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, một nụ cười... mãi mãi, mãi mãi chỉ có thể dành cho mỗi mình nàng...

Vòng tay đang ôm chặt nàng cũng khê siết lại, như muốn khắc sâu nàng vào tận tâm khảm, mãi không thể xóa nhòa, mãi không thể chia xa...

Kỳ Ninh, chúc nàng ngủ ngon...

...

Sáng sớm hôm sau, hai người hai thân ảnh cùng nhau bước ra khỏi căn nhà cây, chung tay giúp đỡ mọi người góp nhặt đồ đạc lên bốn chiếc xe ngựa tư nhân đã được đặt sẵn ở ngoài rìa tòa núi đá, chuẩn bị cho chuyến đi chơi bốn ngày bốn đêm.

Mồ nữ ôm trong tay một túi lớn bánh hoa quế cùng hai túi trà hoa hảo hạng nhìn tiểu tử « người rừng » ngày hôm qua đang xoa xoa chiếc áo mới mà chú ta đang mặc, miệng tiếc rề chặc chặc vài tiếng lầm bầm rồi xoay móng đi đến chỗ xe ngựa.

Aiz, người ta nói không sai mà, người đẹp vì lụa a...

Chỉ thấy cậu nhóc kia sau khi được tắm rửa kỹ càng, đầu tóc chải chuốt cẩn thận, bộ đồ trên người cũng được « trang bị » đáng hoàng hơn thì cuối cùng cũng ra dáng con người hơn, làm người ta bất ngờ chính là ở sau khuôn mặt lem luot cùng làn da bụi bặm kia lại là một tiểu loli nam cực kỳ đáng yêu, da trắng hồng, mắt to đen trong suốt, mũi thẳng, môi hồng hào mị người... nya, đúng là dễ thương nha <3.

(mm buồn nôn)

Tuy bộ đồ trên người cũng không được thanh nhã thoát tục như chính dung mạo của chú ta, nhưng đổi lại thì nếu so với trang phục « nghèo còn hơn tarzan » thuở xưa thì bộ đồ hiện tại còn đỡ hơn chút, vì ít ra nó có nhiều lớp áo hơn cái quần underwear hiện đại kia.

Nhưng làm cho bọn họ không ngờ đến nhất là cậu ta lại không nói được tiếng người, theo bọn họ quan sát từ suốt đêm tới giờ thì cuối cùng thì cũng rút ra được một kết luận, nhóc ta căn bản hoàn toàn, hoàn toàn không biết có đồng loại giống cậu ta sống ở thế giới bên ngoài nha! CMND !

Thảm Phu mẫu nương cùng cáo con không khỏi nổi lòng trắc ẩn, (*mồ nữ xé giấy**đạp móng cáo con*) nên suốt ngày cầm theo cuốn tam tự kinh để dạy dỗ cậu nhóc, cáo con cũng không thua kém, thấy trai đẹp liền tự nhận là đồng minh mà cứ thế suốt ngày đeo bám lấy cậu nhóc, cậu ta đi đâu, con cáo kia cũng ngoắc ngoắc đuôi, lấy chân nhỏ ngắn cùn cùn bám riết không tha.

Aiz, vật đổi sao dời a... đến khi nào ta mới được cái sự vinh sùng đấy a...

Còn đang lăm lăm tự sướng thì một cánh tay mạnh mẽ vuron tới rồi cầm lấy hai túi trà hảo hạng... rồi đi, nàng không khỏi ngẩng khuôn mặt cảm động đến phát ói nhìn tên khốn kia !

Vãi !

Không nhìn được mà chửi tục một câu, ánh mắt như tóe ra pháo hoa mà nhìn chăm chăm tên nam nhân vô sỉ đang thong thả phẩy quạt, tay còn lại thì cầm hai túi trà nhẹ hều phẩy phẩy hướng nàng cười toe toét.

Nàng lại hướng mắt nhìn cái túi bánh hoa quế to đùng trên người, trong lòng không khỏi khóc ròng đau đớn.

Thơm thì cũng thơm thiệt, hương vị cũng khỏi cần chê bai, nhưng tại sao, tại sao a *khóc ròng như con điên* tại sao mình không thể ăn nó a ! Ta hận ! Ta hận ! chờ xem chờ xem, để lão nương ăn được người xem, lão nương thề, lão nương quyết sẽ làm cho chúng mày bị tuyệt chủng !!!!!

Còn đang nguyên rùa đến cái đời lão gia gia của lão gia gia của chiếc bánh thì một chiếc bánh thơm ngào ngào liền như ảo như thật xuất hiện trước mặt nàng, khựng lại lời nguyên rùa trong lòng, khỏe miệng không kiềm chế được mà chảy nước miếng, chiếc bánh đó có ma lực hút hết mọi sự chú ý của nàng, mọi dây thần kinh trên não cũng tê liệt hoàn toàn.

Một giọng nói ảm áp ở trên đầu nàng khẽ vang lên :

- không muốn ?

Nghe xong liền phản ứng ngay lập tức, nàng gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu, cuối cùng cũng coi bỏ dây cương mà dứt khoát lao đến "cạp" một cái lên cái bánh...

Rộp rộp...

Tiếng nhai bánh vang lên, mỡ nữ cười đến tê tâm liệt phế... khụ khụ, cười sung sướng thỏa mãn, má lún đồng tiền đẹp mê người hiện rõ trên bầu má hồng, nàng cười a, nàng cười đến si rồi...

Nhai được một lúc, nàng đang định liếm liếm môi để xóa đi « dấu vết » dính trên môi, thì bất ngờ có một bóng đen bao phủ lấy nàng, vuron tay ra khẽ giữ lấy cằm nàng, hình như... hình như y đang cúi người xuống, mặt nghiêng qua một bên, hạ dần... hạ dần xuống môi nàng... chạ... chạm rồi... *ngơ-ìng*

Y hình như đang thè lưỡi ra liếm bánh vụn trên môi nàng, bàn tay vuron ra sau giữ lấy ót nàng, môi y khẽ xoa xoa lên môi nàng rồi hôn sâu vào một cái, cái lưỡi phá phách kia cũng đang quậy phá muốn tanh bành miệng nàng, cái thứ trơn trúa lươn lẹo ấy của y lướt qua khắp miệng nàng, còn cuốn lấy cái lưỡi nhỏ đang trốn tránh của nàng nữa, từng tiếng hôn mút vang lên khe khẽ...

« Bùm ! »

Nàng, nàng cảm thấy đầu óc thật choáng váng, một thanh âm có thể so với sét đánh vang lên ồm ồm bên tai nàng, tình trạng linh hồn đang dần chôn sâu vào vô thức, nàng ngất xỉu, đứng, ngất xỉu đi, tỉnh dậy rồi thì mọi thứ sẽ đổi khác...

Một lúc sau, đôi coi người đen sáng lại mở ra một lần nữa, lúc nàng « tỉnh lại » lần nữa thì lại phát hiện bản thân đang bị ai đó ôm lấy mình, không hỏi cũng biết người đó là ai, không hiểu sao trong lòng nàng lại cảm thấy nóng bỏng, tuyến lệ vốn đóng băng bấy lâu cũng bắt đầu có cảm giác trở lại, khỏe môi nhỏ nhắn không nhìn được mà len lén nở một cười nghẹn ngào đến hạnh phúc, nàng biết, nàng biết rõ hình tượng của nàng lúc này chắc chắn sẽ rất ngốc nghếch, rất quê mùa, nhưng nàng cũng không ngại, vì nàng rút cuộc đã có lời khẳng định cho cái cảm giác khó hiểu trong lòng nàng bấy lâu.

Nàng muốn hắn, nàng yêu hắn, khi không có hắn ở bên cạnh nàng thì nàng sẽ có cảm thấy rất cô đơn, khi hắn ở bên cạnh, nàng lại cảm thấy thế giới này thật thú vị, thật nhiều màu sắc, hắn mang đến cho nàng niềm vui, sự yêu thương, sự chăm sóc, sự đùm bọc. Ở bên hắn, dù là ở bất cứ nơi đâu đi chăng nữa, chỉ cần có hắn thôi, chỉ cần có hắn ở bên cạnh, thì đó chính là nhà của nàng, là nơi trái tim nàng tìm được chỗ nương tựa vững chắc nhất. Ai rồi cũng sẽ già đi, bất cứ ai cũng không thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử, chuyển kiếp luân hồi, khi ấy, khi tóc nàng đã trải một màu trắng thuần, khi làn da nàng đã nhăn nheo, thì sẽ có hắn ở bên cạnh nàng, an ủi nàng, chăm sóc nàng và chắc chắn khi ấy... nàng vẫn sẽ tin tưởng hắn một cách mù quáng đến điên cuồng...

Hắn nhất định sẽ không rời xa nàng nữa, nàng cũng sẽ trao cho hắn hết thảy mọi thứ của nàng, đem những gì mà nàng có thể làm, có thể chứng minh, để cho hắn hưởng thức được trọn vẹn tình cảm yêu thích của nàng đối với hắn, hắn biết không, ta ghét người, ta hận, ta hận cái tên xấu xa nhà người...

...

Vừa đi vừa chơi, một ngày rưỡi đi đường cũng rất nhanh trôi qua, mọi người hiện đang tiến đến mục tiêu của chuyến du lịch lần này, nơi này là một trấn nhỏ khá là hẻo lánh ở phía Đông Nam của Diệp Quốc, sau khi tìm được khách điểm duy nhất tồn tại ở trong thị trấn thì bọn mới dừng chân lại, sau khi bao hết toàn bộ khách điểm xong thì bọn họ mới sai tiểu nhị làm vài món ăn để thưởng thức, sau đó chia thành hai tốp người luân phiên, một nhóm thì canh ở khách điểm, nhóm còn lại thì đi chơi xung quanh nơi này.

Nói đến đây thì cũng phải nói đến khung cảnh tuyệt đẹp quanh cái thị trấn này, nơi này cũng được bình chọn là nằm trong top bảy những nơi có cảnh quang đẹp nhất của Diệp Quốc.

Nếu bạn hỏi tại sao nơi này có khung cảnh đẹp như thế, lại nằm trong top cảnh đẹp của quốc gia, thế nhưng tại sao kinh tế nơi này lại không phát triển ? Xin giải đáp thế này, không phải cứ có cảnh đẹp thì người ta lại ừng ừng kéo đến, phải xem xem nơi này có độ nguy hiểm, độ an toàn nó ra sao nữa. Với

lại nơi này cũng không may mắn nằm cách xa những thành trì lớn, phạm vi 100km quanh đây không phải rừng thì cũng chính là rừng, quá lắm thì cũng lết đệt vài ba căn nhà, lập được cái trấn nhỏ này thôi thì cũng đã là kỳ tích rồi... *bầu môi*

Nhưng cảnh sắc thì cũng không đến nỗi làm người ta quá mức thất vọng, đám người lúc này sau khi đi bộ được một lúc thì hiện tại cả đám lại đang đứng trước một cái thác nước cao to hùng vĩ, đối diện với nó, bọn họ không khỏi cảm thấy con người thực quá nhỏ bé trước mặt sức mạnh vượt trội của mẹ thiên nhiên.

Bọn Tiểu Nam cùng thằng nhóc người rừng kia còn đang ở tại chỗ trọ nên lúc này trong đám người « liễu yếu đào tơ » thì chỉ còn lại một mình Tiểu Phàm có khả năng sử dụng chân tay. Chỉ thấy chú ta không bám theo cầm thú nữa, xắn tay áo lên để chuẩn bị bữa ăn xế trưa cho gia đình của mình (mm: suốt ngày chỉ biết ăn, ăn, ăn... và ăn!), kỹ thuật dùng dao điêu luyện cùng những đường cắt hoàn hảo, quả không hổ danh với biệt danh « bà mẹ » của cửa hàng mỹ nhân a...

Sau khi dùng xong bữa phụ, bọn họ lại cùng nhau ra bờ suối để bắt cá cùng ngắm cảnh. Dòng suối nơi này cũng thật tốt, nơi này không phải một bờ suối nhỏ nhưng cũng rộng bằng một nửa của con sông bình thường, mực nước khá thấp, sức chảy không chậm cũng không xiết, nước trong veo đến nỗi có thể nhìn những cọng rong biển bám trên đá mọc lên mon môn, từng đàn cá với mỗi con to bằng một sải tay đang tung tăng trong làn nước dưới cái nhìn trầm trồ thém thường của « du khách ». Cảnh tượng xung quanh cũng không tệ, cách đó không xa đối diện với bọn họ là một vực núi cũng không sâu cho lắm, đoán chừng cũng tầm nửa cây số thôi.

(mm: not bad ==))

À ờ, nói chung là một địa điểm rất tốt để tự sát thôi, nào nào, chúng ta lại quay về chuyện bờ suối. Bọn họ lúc này cũng đã xoắn hết quần áo lên, chân khề chạm xuống suối thử độ ấm rồi bước thẳng xuống, trong tay ai nấy cũng cầm một cốc gỗ đã được vuốt ngon hoặc một cái vợt bắt cá tự chế, háo hức hức hơn nửa canh giờ thì mọi người mới chịu dừng lại động tác, xoay mòng đi lên bờ, kiểm tra thu hoạch này giờ làm được rồi hai người cầm một xô đựng cá, như người rừng tiếp tục tìm địa điểm « mua sắm » tiếp theo, mục tiêu lần này của họ chính là hái trái cây rừng để tráng miệng.

Tay xách đồ này nọ, mọi người cười vui hơn hờ, thả mình hưởng thụ đầy đủ hương vị của núi rừng.

...

Sau khi cầm trên tay đầy ắp những sản phẩm mà khu rừng nuôi nấng lên, bọn họ cũng dừng chân tại một mảnh đất khá trống nằm ở gần rìa ngoài của khu rừng, cách thị trấn không xa lắm. Mọi người đều tự động ai làm việc nấy, chăm chú làm việc, lâu lâu cũng cười cười nói nói với nhau một hai câu. Đến khi nấu xong bữa tối, đặt bát đĩa lên bàn, thì bọn người tiểu Nam cùng bé người rừng kia cũng đã đến nơi, cùng nhau xôm tụ dùng xong bữa tối, dọn dẹp rồi cũng nhanh chân đi về lại thị trấn.

Sắp đi đến thị trấn thì bọn họ lại nghe thấy một trận om sòm tại một góc phố khá hẻo lánh ở khu ngoài của thị trấn, đám người không nhìn được liền đi đến phương hướng đang phát ra cái thứ âm thanh ồn ào đó, lúc đi qua góc khuất, nhìn thấy cảnh tượng ở trước mặt thì trong lòng mọi người liền cảm thấy rất khó chịu.

Chỉ thấy ở đằng trước một ngôi nhà khá cũ kỹ rách nát, hai nam nhân trung niên bộ dáng khá lưu manh, cơ bắp cuộn cuộn, làn da đen đúa đang giành lấy một hộp gỗ với một cậu nhóc có dáng người gầy gò, tóc cột không kỹ, cậu nhóc tuổi cũng rất nhỏ, khoảng chừng chín mười tuổi.

Thật ra, nếu là một cậu nhóc bình thường, thì mọi người sẽ coi như đó chỉ là một người qua đường rất cần mọi người giúp đỡ. Nhưng điều làm cho ba người Kỳ Ninh, Phú Tuyết và tiểu Cầm bị thu hút chính là ánh mắt lóe sáng kiên cường của cậu nhóc, ánh mắt đó, nó giống như một cái điều gì thật chấp nhất, thật kiên định, cảm giác không nào xóa nhòa, không thể chạm vào được. Toàn thân cậu nhóc tuy ăn mặc không được đài hoàng bóng bẩy như những cậu ấm khác, nhưng khí chất cùng ánh mắt sát bén toát ra từ cậu ấy lại làm người khác không thể xem thường được, khí chất đó, không phải từ rèn luyện mà hình thành, đó dường như là tự thân đã có, chính là khí chất hoàng giả trời sinh, rồng trong biển người trong truyền thuyết.

Vâng, đó chính là điều Phú Tuyết và tiểu Cầm cảm nhận được, còn mỗ nữ của chúng ta, *lắc lắc ngón tay cười đều* luyện phim tranh chấp hoàng quyền đến ngần ngẫm rồi v...

Nhưng cái cảm giác rung mình khi chạm vào ánh mắt ấy của cậu nhóc lại thật sự là vô cùng chân thật, chắc chắn không thể nào là ảo giác được. Lấy tay xoa xoa lớp da gà nổi trên da xuống, ánh mắt nhìn bốn người tiểu Phàm, tiểu Nam, hướng mắt đến cậu nhóc, ý bảo đến giúp đỡ.

Vừa nhìn đã hiểu, bốn người đều lần lượt tiến vào, trong bốn người thì đã có ba người cũng từng là phùng lưu manh, ngoài sức khỏe thì những cái chiêu « các ké » kia thì bọn họ cũng quá mức hiểu rõ, còn tiểu Phàm, tuy y chỉ là một xa phu, nhưng y cũng từng sống trong xóm nghèo, cũng đã từng tiếp xúc qua đám người này. Cựu lưu manh gặp lưu manh, ai sẽ thắng, điều đó thật khó nói...

Đùa thôi, rất nhanh cũng đã giải quyết xong, sau khi dẹp loạn xong hai tên kia, tiểu Phàm cầm trong tay hộp gỗ nhỏ, ánh mắt có chút ngơ ngác mông lung không biết nên làm gì tiếp theo, sau một lúc thì cũng dưới ánh mắt sấm soi lên lút của cậu nhóc kia mà trả về cho cậu, tuy ánh mắt không vương chút sự sợ hãi nào nhưng sự e dè khi bên bọn họ đồng người hơn cũng xuất hiện đôi chút, sau khi nhận lại hộp gỗ thì cậu nhóc mới thả lỏng tâm tình, khẽ thở phào một hơi, thờ xong một ngục cậu nhóc lại tò mò nhìn đám người trước mặt.

Hai bên tò mò nhìn nhau, chờ đợi đối phương lên tiếng trước.

...

P/s: coming soon chương 27: Gặp Thích Khách.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp Thích Khách

Chương 27 : Gặp thích khách

Nhìn nhau chưa đến mấy giây, mỗi nữ xoay hông rồi đi về phía đường lộ, ý đồ muốn về nhà. Hai bên còn lại ở sau lưng nàng có chút cảm thấy lúng túng, không biết nên giải quyết ra sao, mỗi nam liếc liếc bọn họ rồi cũng tiêu sái bám theo nàng.

Ồ, tình trạng hiện tại có chút mơ hồ, cả đám nhìn nhau rồi lại dùng một ánh mắt muốn ám chỉ nhìn về phía cậu bé kia, liếc liếc ánh mắt về hướng nàng, cậu nhóc ngây ngốc nhìn bọn họ. Tuy bộ dáng của cậu trông rất bần thủ nhưng thật ra cậu cũng rất thông minh, với lại cậu cũng thấy có một cậu nhóc cũng sần sần tuổi cậu ở trong nhóm người lạ mặt kia, trong lòng cũng không khỏi có chút cảm tình, nhưng trong lòng hình như đang vẩn vơ vương điều gì đấy, tay nhỏ gầy cầm chặt chiếc hộp trong tay, xoay đầu nhìn lại ngôi nhà gỗ nhỏ xíu nghèo đói của cậu.

Ánh mắt đám người tiểu Phàm cảm thú nhìn nhau, rồi Tiểu Nam bước tới một bước, vỗ vỗ vai cậu, dưới ánh nhìn hơi giật mình của cậu mà cười khổ nói một câu:

- Yên tâm, chúng tôi nhiều người, sẽ để lại vài người để chăm nom cho ngôi nhà của cậu, cậu trước tiên theo bọn họ về khách điểm để tắm rửa thay quần áo một chút...

Cậu nhóc ngẩn người, đôi mắt lóe lên một tia sáng nào đó nhưng rất nhanh biến mất đi, hơi cúi đầu xuống làm cho người ta không nhìn thấy được khuôn mặt của cậu, gật đầu một cái thật nhẹ.

Nhà cậu cũng chẳng còn gì để họ lấy cả...

Tiểu Nam thấy thế liền phân phó hai người anh em của mình cùng hấn ở lại để trông coi ngôi nhà nhỏ, cánh tay đưa dấu hiệu mời cậu đi.

Tuy đã chấp nhận nhưng trong lòng cậu vẫn còn chút vẩn vơ, còn đang suy nghĩ thì một bàn tay nhỏ vươn ra ôm lấy bàn tay cậu, cậu không khỏi giật mình cúi xuống nhìn tay của người đó rồi dời lên khuôn mặt kia. A, thì ra là cậu nhóc cùng tuổi với cậu...

Nhìn thấy nụ cười toe toét thuần thiết kia, cậu lâm vào choáng váng, trong lúc đó hình như còn nghe thấy cậu ấy nói câu gì đó có chút không vững:

- Làm... bạn... bạn nhé...

Hơi ngẩn ra, rồi cậu cũng hưng hăng cười một cái, gật đầu thật mạnh:

- Được!

Hai cậu nhóc cứ thế nắm tay nhau đi trên đường lộ, ánh sáng buổi trời chiều ánh lên người hai cậu, đánh dấu cho tình bạn quân - thần mãi mãi đến trọn đời, mà chuyện này, lại là chuyện không lâu, không lâu về sau nữa.

...

Tiểu Phàm vừa tắm rửa cho mình với hai cậu nhóc xong thì hiện đang dắt hai cậu đi xuống lầu một của khách điểm, tuy khách điểm còn dư rất nhiều phòng, nhưng không hiểu sao vì sao hai cậu nhóc này lại quấn quýt nhau đến thế, ề ề a cả buổi muốn ở cùng một phòng cho tiện. Cầm trẻ cũng không phải là phương pháp tốt, thôi, thả nuôi vẫn tốt hơn. Thế là hai cậu nhóc đã thuyết phục thành công Tiểu Phàm ngây thơ rồi nhân tiện dụ dỗ Tiểu Phàm gia nhập quân đoàn ngây ngốc của hai người họ, sau này, cảm thú và hai cậu nhóc này cãi nhau cũng chính là vì nguyên nhân này, Tiểu Phàm chính là báu vật đối với hai phe bọn họ!

Ăn xong chút thức ăn xé tối, cả đoàn lại đi chơi một phen đến một chợ đêm thường tổ chức vào buổi tối của thị trấn nhỏ. Trong lúc đi chơi, bọn họ cũng không ngờ tới, ở trong một ngõ hẻm tăm tối, có một đám người mắt lóe lên tia hung quang khi nhìn thấy thân ảnh của đám người bọn họ trong đám đông náo nhiệt. Một người dẫn đầu chỉ còn một đôi mắt, trong mắt người đó lóe lên một tia sáng càng thêm nguy hiểm, bàn tay nắm chặt thanh gươm gỗ phát ra thanh âm rầm rắc nghe đến ghê người.

...

Vào nửa đêm, lúc một số người đã chìm vào giấc ngủ, thì cũng theo quy luật của cuộc sống, đây cũng là thời điểm thích điểm cho một số người thích hoạt động về đêm, ví dụ như một đám người đang đứng dưới tầng một của phòng mỗi nữ chẳng hạn...

Ba bốn bóng người vóc dáng không rõ đang leo lên tầng hai bằng dây thừng, áp tai lên cửa sổ để nghe ngóng tình hình bên trong, nghe thấy tiếng thờ khe

khẽ thì mới yên tâm thở phào, chọc một mảnh giấy rồi theo lỗ thủng mà mở ra khóa cửa một cái « chóc », nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra rồi nhanh nhẹn đi vào, ba bốn nam nhân lần lượt tiến vào. Ánh mắt cả đám đều tập trung nhìn vào chỗ giường - nơi mà mục tiêu của họ cần bắt cóc lần này đang nằm ngủ, xuyên qua tấm màn mỏng có thể thấy « thứ » đang nằm trong đó đang hô hấp đều đặn lên xuống, cả một đám người to lớn đều trông thật buồn cười bước từng bước... yếu đuối lại gần giường, ngón tay đầy vết chai nâng nhẹ tấm màn mềm mại lên, từ từ... từ từ nâng nó lên... sắp nâng lên hoàn toàn thì bóng dáng ngồi phắt dậy, nhanh chóng xoay người lại về phía bọn họ.

Vốn đang tập trung vô cùng nên bọn họ cũng không ngờ « thứ đó » lại đột nhiên ngồi phắt dậy, cả đám giật mình, té ngã ra phía sau, sợ hãi la thất thanh một tiếng... Vâng, chỉ một tiếng thôi, cả đám bốn người bàn tay bịt chặt mồm lại, nhìn chằm chằm người nọ, người nọ cũng hơi cúi đầu, có vẻ đang nhìn bọn họ. Nhưng dựa vào ánh sáng do ánh trăng chiếu vào, bọn họ lại thấy mắt nàng vẫn đang còn nhắm lại, cả đám nín thở hồi hộp không thôi, trên trán đổ mồ hôi lạnh, nhìn nàng chằm chằm không nháy mắt, cứ thế giữ nguyên tư thế không chút hình tượng nào của bọn họ.

Người nhìn ta ta nhìn người được một lúc, một lúc sau, bọn họ thấy người nọ không còn động tác nào liên nghi ngờ không thôi.

Này, đừng nói với họ là con đó là ngủ mơ nha...

Trong lúc nhất thời đều nghẹn họng không thôi, lửa giận đang muốn bốc lên thì lại người nọ lại đột nhiên đứng dậy, hướng về phía bọn họ mà đi tới, cả đám đều nhanh chóng trở lại thành con cừu, run run ôm nhau sợ hãi. Nàng càng tiến lại gần bọn họ thì bọn họ lại càng co rúm lại, run run không thôi... Cách bọn họ chừng nửa bước chân thì nàng đột nhiên khựng lại, xoay bên trái rồi thẳng tiến ra cửa phòng mình, mở cửa ra rồi đi ra ngoài...

Cả đám đều tròn to mắt nhìn cái người vô tình không thương tiếc kia rời đi, trong lòng liền muốn gào khóc không thôi.

Đại tỷ à !!!! Trái tim bọn ta yếu đuối lắm đấy !!!

Ánh mắt cả đám lại tròn mắt nhìn nhau, nhìn thấy tư thế « thân mật » của bọn họ liền giống như con gà mắc tóc nổi hết cả da gà lên, liền vội bỏ tư thế « tình thương mến thương » này đi, đồng loạt ho khan rồi đứng dậy phủi cái áo không có chút bụi nào của bọn họ... Sau một hồi chỉnh đốn lại tinh thần, cả đám mới nhớ tới mục tiêu lần này của bọn họ đã đi đâu mất rồi, cả đám hỗn loạn nhưng vẫn không dám phát ra tiếng động quá lớn, ai nấy hai tay đều cầm hai chiếc giày rồi nhón chân như cánh hoa mà bước ra cửa phòng, chạy về phương hướng mà nàng đã đi. Thì thấy ở dưới phòng bếp u tối đang có một bóng hình nào đó đang lạch cạch lấy đồ này nọ rồi hướng đến một cái bàn để đồ này nọ xuống, ngồi chồm hổm trên ghế, há to miệng ăn này ăn nọ vào mồm, trong suốt quá trình diễn ra thì nàng vẫn một mực chưa bao giờ mở đôi mắt ra, trong lòng bọn họ cũng không khỏi nghi ngờ, rốt cuộc là nàng đang tỉnh hay đang thức?

Ăn xong sạch sẽ đồ ăn này nọ trên bàn, mắt nàng vốn đã nhắm lại nay còn cố híp lại thành một đường thẳng vắn vẹo đủ đường, miệng há mồm ra vì buồn ngủ, còn đang ngáp mồm thì một tiếng « ợ... » nghe thật êm tai vang lên, về mặt nàng ấy lúc đó nói thật là rất ư là thỏa mãn phù pê, làm xong mọi chuyện thì nàng lại đứng dậy rồi tiếp tục lò mò đi đâu đó, vâng, tiếp theo là đi vào vệ sinh, sau đó nữa à, hình như là đi đến quầy chường quầy ngủ một chút, sau đó lại đi lấy nước uống một chút, tiếp theo là ngủ gục trên bàn ăn, sau đó lại chạy đến phòng bếp lấy một đũa gà, nhai chưa xong hai ba miếng thì lại nằm xuống bàn, đũa gà đầy dầu mỡ thơm ngon khuyến mãi cùng vài vết cắn « ngọt ngào » dựa vào má nàng, nàng ta dường như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp mà cọ cọ lên cái đũa gà, sau chừng một khắc lại đứng dậy rồi lại đi quanh khuôn viên tầng một chừng ba vòng...

Trải qua khoảng chừng một canh giờ rưỡi sau khi « lên hương », cả đám nam nhân bốn người mới lò bò như người sắp chết leo lên tầng hai, ở phía trước là mỡ nữ đang lò mò đi về phòng mình, đi qua cửa phòng còn chưa đóng, bốn người đang định tịch mịch bước vào thì « rầm » một cái tiếng cánh cửa đập thẳng vào mặt bọn họ, muốn không tỉnh cũng không được, cả đám đều ôm « bộ mặt ăn tiền » của bọn họ oán hận nhìn cánh cửa đã đóng lại kia, lần thứ hai trong một... đêm muốn gào khóc lên!!!!

Nhưng vẫn... không còn cách nào ngoài cách nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, lén bước chân tiến vào, đôi mắt như sói đói nhìn chằm chằm người đang nằm trên chiếc giường êm ái, mũi thở phì phì như ngựa không thôi.

Hừ! lần sau lão tử ra ngoài cửa thì nhất định phải coi ngày trước mới được!

Một nam nhân lôi một bao tải đất bên hông ra rồi nhìn về phía đồng bọn, ánh mắt giao nhau, trong khoảng khắc liền tìm được hiệp định, đám bốn người liền nhẹ nhàng tiến đến, một người trong số đó còn cầm theo một chiếc khăn ở trong tay, từ từ tiến lại ở phía sau họ, lúc bốn người còn cách thân ảnh đang nằm trên giường chưa tới nửa thước thì người đó mới nhanh chóng tiến lên cầm cái khăn đó bịt vô miệng người trên giường, chỉ thấy người trên giường hơi giật nảy mình, nhưng chưa kịp phản kháng thì đã ngất xỉu đi vì thuốc mê ướp ở trong khăn.

Thấy người kia đã ngất xỉu, cả đám đều nhanh tay trói người đó lại, giục vô bao tải, người khỏe nhất trong số họ vác bao tải đó lên rồi thay nhau chuẩn qua lối cửa sổ.

Cứ thế, bọn họ đã hoàn thành kế hoạch bắt cóc kẻ được chỉ định... Aiz, đêm nay cũng là một đêm thật đẹp nha...

...

Sáng hôm sau, cả đám cầm thú Tiểu Nam đều ngồi vây quanh một cái bàn, trên mặt ai nấy đều đầm chiêu nhần mảy không thôi, ánh mắt thỉnh thoảng cũng liếc nhau để nhìn ý nghĩ trong lòng đối phương, nhìn nhìn một chút rồi lại đồng loạt thở dài một hơi, cũng có đôi lúc cười khổ ngán ngẫm, có khi lại cười một nụ cười điên cuồng đến kỳ dị... Dù loại biểu cảm, bộ dáng nào biết được trong cái đầu óc sâu bọ của bọn họ đang nghĩ gì, chỉ có một người là khác biệt, chỉ thấy vị nam tử trẻ tuổi kia đang ở trước cầu sổ lầu hai nhìn xuống dân chúng đang đi ở phía dưới, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm nhưng lại không mang theo một chút lo lắng nào.

Hắn tin tưởng nàng...

Một lúc sau, cảm thú rất cuộc cũng giăng một câu nói vào trong bầu không khí khó hiểu này:

- Aiz, bắt được con đó, coi như kiếp trước họ đã... « tích đức » quá nhiều đi...

Cả đám nghe xong, giật mình một cái, rồi dùng một biểu cảm đã hiểu cười đều không thôi...

Gót lót tu du...

...

Trong một căn nhà hoang ở sâu trong một khu rừng nào đó, một đám đàn ông như lang như sói nhìn chăm chăm một bóng hình nhỏ nhắn đang bị cột chặt trên ghế, người thủ lĩnh dùng một mắt còn lại của mình híp lại nhìn người nọ, ánh mắt hướng đến thuộc hạ ra lệnh hắt nước. Người kia liền nhanh chóng tuân lệnh hắt nước vào người nọ.

Người nằm trên ghế vốn đang bị ngất, lại bị nước lạnh hắt lên nên mau chóng tỉnh lại, nhú nhú lông mày, đầu hơi ngẩng lên, có chút ngớ ngẩn nhìn một đám người trước mặt, ánh mắt nhìn họ chẳng khác nào đang nhìn một sinh vật lạ vậy, giọng nói khàn khàn do khát nước có chút sợ hãi hỏi:

- Các... các người là ai...

Đám đàn ông ở trước mặt liền ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng có chút kiêu ngạo nhìn bộ dáng nhếch nhác của nàng, trong đó có hai tên nam nhân đang tính bước về phía trước thì lại bị đại ca của mình nâng tay ngăn lại, nên cũng đành dừng bước, ánh mắt hai kẻ đó tiếp tục xía xói nhìn nàng. Nàng cũng hướng ánh mắt nhìn về phía nam nhân dường như là người đứng đầu trong số bọn họ, tên thủ lĩnh kia cũng đứng lúc xoay đầu lại nhìn nàng.

Ánh mắt hai bên chạm nhau...

Nàng nhìn chăm chăm người nọ, thật ra, ngay từ lúc nàng mới tỉnh dậy thì nàng đã cảm nhận được có một ánh mắt lạnh mạc đang nhìn nàng chăm chăm, liếc mắt nhìn tới thì ra là một nam nhân trung niên bị chột một bên mắt, nhưng nàng lại không hề xem thường hắn chút nào, lúc kia khi nàng mở miệng thăm dò, chỉ thấy đám nam nhân đó trở nên kiêu ngạo vô cùng, ngược ngược mặt lên, nhưng chỉ có tên thủ lĩnh kia thì lại thật khác biệt, y vẫn cứ như thế bình tĩnh, vẫn duy trì một biểu cảm không chút thay đổi, dường như y đã cách biệt hoàn toàn với cái thế giới hỗn loạn bu bám quanh y, nhưng không hiểu sao lại chính vì điều đó mà lại làm y trở nên đặc biệt đến dị thường, như một bông hồng đen có gai mọc lên giữa đám cỏ dại, đó chính là sự so sánh khác biệt điển hình giữa người với người.

Tên thủ lĩnh kia cũng có một cái nhìn thường thức đối với nàng. Tuy về ngoài cùng giọng nói của nàng ta mang theo sự sợ hãi khiếp sợ, nhưng đôi mắt nàng ta, chính nó lại không hề khiếp sợ chút nào, nó mang theo sự lãnh đạm hờ hững, một sự kiêu ngạo của một nữ vương làm cho hắn cảm thấy rất ganh tị, nhưng cũng làm hắn rất kính nể, ánh mắt đó, nó không phải khi không mà có, không phải cố ý mà có, nó chính là được rèn giũa, từng trải của một người đã trải nghiệm hết được mọi chuyện trên thế gian, hắn có chút không hiểu, vì sao một ánh mắt như thế lại có đặt trên người của một vị cô nương nhỏ tuổi như vậy. (Hình như bị trùng rồi TT,, TT)

Trong lòng bọn họ lúc này, không còn sự xem thường khinh bỉ đối phương nữa, mà chỉ lại hai từ duy nhất, kính trọng.

Hắn ta/ nàng ta nếu có thể kết giao thì hãy kết giao!

Hắn đang tính sai thuộc hạ cỡi trời thì vị cô nương kia lại mở miệng, nhưng lúc này không còn dùng giọng điệu sợ hãi như trước nữa, mà thay vào đó lại là một giọng nói bình tĩnh thương lượng:

- Người muốn mãi ở xứ xinh này sao?

Hắn run lên một cái, đám thuộc hạ xung quanh cũng ồ ào hẳn lên, không biết nàng đang nói với ai...

Tuy nàng không nói thẳng tên ra nhưng hắn biết, nàng chính là đang muốn nói với hắn, miệng có chút run run nhưng vẫn mang theo khí chất nam nhân đứng đầu nói ra:

- Ý người là gì!

Tiếng ồn ào xung quanh chợt im bặt, mọi người đều cố gắng thờ thật nhẹ để có thể lắng nghe kỹ được cuộc trò chuyện của bọn họ.

Đôi mắt nàng khẽ lướt qua, bọn họ liền co rụt lại rồi chỉnh lại tư thế hiên ngang của mình. Những điểm đó không khỏi lọt qua được đôi mắt tinh nhanh của nàng, môi mím khẽ nhếch lên, thật chậm nói:

- Người có muốn bọn thuộc hạ của người có một cuộc sống tốt hơn? Có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mọi người? Có thể sống một cuộc sống không bị quan phủ vấy bẩn? Không phải hàng tháng cống nạp cho bọn chúng? Còn có vợ con để yêu thương chăm sóc? Ta có thể giúp bọn họ những việc này, người không muốn sao?

Cả đám nam nhân kia chợt run lên, bộ dáng vốn ngốc nghếch tùy hứng cũng trở nên phức tạp, hai tay của ai nấy đều khẽ nắm lại với nhau hoặc nắm chặt lấy chiếc áo thô ráp và nhiều chỗ của mình. Nam nhân thủ lĩnh nhú mày, trong mắt lóe lên tia khó hiểu, một lúc sau mới mở miệng nói:

- Chỉ bằng một người đang bị trời phạt, một tay không bắt nổi một con gà như người s...

Y chưa nói xong thì liền sững sờ nhìn nàng đứng dậy, sợi dây thừng cột chặt trên người nàng cũng rơi thẳng xuống, sau đó lại dùng một thân pháp quý dị di chuyển lúc ẩn lúc hiện đến gần hắn, cho đến khi trên cổ của hắn nhiều thêm một thanh đao thì hắn cũng biết được nàng đang đứng ở phía sau mình, biết được mình đang bị uy hiếp về tính mạng nhưng gương mặt hắn vẫn giữ được sự trấn định, nhưng mồ hôi đang rịn trên trán hắn cùng động tác nuốt một cái ực nơi cổ hắn cũng đã chứng tỏ hắn đang có một chút lo lắng.

Thấy hắn như thế, nàng liền mỉm cười thật nhẹ, làm như đùa giỡn đẩy thanh đao ra, giục nó xuống đất, hơi nâng hai tay ngọc lên làm như vô tội cực kỳ, mở miệng nũng nịu:

- Vậy đủ chưa nha...

Ánh mắt nàng chăm chú nhìn bóng lưng của nam nhân đó, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua được khoảng khắc cái lưng ấy thoáng run rẩy khi nghe thấy lời nói ấy của nàng, lúc đó nàng đã biết được...

Việc lần này đã thành công rồi...

Tay với bên thắt lưng, tháo nút dây ra rồi rút ra một cái túi nhỏ được thêu thùa rất tinh xảo, cầm chiếc túi đó rồi đặt lên bàn tay đầy vết chai của nam nhân thủ lĩnh, khẽ thì thầm bên tai y lời gì đó rồi xoay người rời đi, đám nam nhân kia tuy không hiểu chuyện gì, cũng không thấy đại ca của mình ngăn cản nên cũng vô ý thức dạt sang hai bên tạo thành một con đường nhỏ để nàng đi khỏi...

Lúc nàng rời đi đã lâu rồi, khi trời đã sắp tảng sáng thì người nam nhân vốn bất động kia mới hơi nhúc nhích một chút, bàn tay to lớn thô ráp hơi nói lỏng chiếc túi kia ra, nhìn vào bên trong, sau đó mắt mở thật to, hít một ngụm khí lạnh nhìn tờ giấy duy nhất ở bên trong...

Một... một vạn lượng bạc...

...

Ngoài lề:

Bốn nam nhân bắt cóc nàng đi về trại cỏ của mình lắm lắm không thôi:

- Ta phi, đi ngủ mà cũng giữ tiền bên người, ta phi...

Ở trên giường êm nệm ấm nào đó, mỡ nữ đang ngáp thì ách xì một cái, lèm bèm lắm lắm không thôi...

Bố khi đưa nào nói xấu bà...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xây Dựng Nông Trại

Chương 28: Xây dựng nông trại

Đúng như dự đoán của nàng, vào buổi trưa ngày hôm sau, lúc nàng đang cùng bọn Tiểu Phàm ăn cơm thì thủ lĩnh đám tặc nhân cùng vài người thuộc hạ đã đi đến trước cửa khách điểm, nhưng điều làm bọn họ ngạc nhiên chính là bàn ghế trong từ lâu đều đã được dọn dẹp chỉnh tề, trên dưới mười mấy chiếc bàn đã bày sẵn chén đĩa như đang đợi người đến, chỉ còn thiếu việc bung thức ăn ra thôi, khung cảnh trước mặt cũng thật là quý dị.

Cầm thú đang định há miệng ăn miếng thịt thì trừng mắt nhìn bộ dạng ngây người của bọn họ, nói cũng không nói liền lấy tay thúc thúc vào eo nàng, nàng đang ngón ngáo nhai thịt trừng mắt to hăm dọa nhìn nàng ta, nàng ta một chút cũng không quan tâm đến ánh mắt đáng sợ chỉ có thể dọa mèo đó, mắt liếc liếc về phía đám người kia.

Nàng hướng theo phía đó mà nhìn, miệng còn đang nhai đầy thịt không thể thả ra cũng không thể xử lý trong chốc lát, đành vừa ăn vừa nói với cầm thú với những từ ngữ không rõ ràng:

-... nói... đưa thêm... đây...

Nghe rõ được ba từ, làm như hiểu được, bộ dáng cầm thú có chút ghét bỏ nhìn bộ dáng xấu xí của nàng, hướng về phía đám người kia nói:

- Các vị đã đến đây rồi thì cứ dừng chân lại, nơi đây cũng đã chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn, các vị có thể gọi thêm những người còn lại để đến đây ăn chung...

Giọng nói cũng thật là chu ngoa nhưng trên mặt cảm thú lại thoáng nở một nụ cười hoan nghênh, thật đúng là làm người ta muốn ghét cũng chẳng được.

Đám người nhìn nhau rồi nam nhân thủ lĩnh gật đầu một cái, bọn thuộc hạ kia trong lòng phấn chấn cũng quay đầu trở về khu căn cứ của mình.

...

Sau khi dùng xong bữa trưa, nàng thật thân mật dắt tay tên thủ lĩnh bước vào một căn phòng, nói cũng không cần nói, mồ mặt dày đương nhiên cũng không phụ đi sự kỳ vọng của mọi người mà bám đuôi đi vào luôn. Không biết bọn họ bàn bạc việc gì mà kéo dài đến một canh giờ, sau đó nam nhân thủ lĩnh bộ mặt bình thản đi thẳng ra ngoài cửa, bọn thuộc hạ còn lại cũng không biết làm sao, cuối cùng cũng đành đuổi chân chạy theo.

Cảm thú về mặt khinh bỉ nhìn mỡ nữ, mắt híp lại hỏi:

- Xong rồi?

Mỡ nữ quay đầu lại, trên khuôn mặt cười tươi thoáng chút đau lòng, gật đầu một cái.

Cảm thú gật đầu coi như đã hiểu, miệng nhếch lên :

- Xong rồi thì rút đi!

Bỏ mặt cái bộ dáng đã muốn rút cảm đất xuống của nàng, cảm thú cũng thật là phong lưu tiêu sái rào bước rồi đi.

Đây... đây là cái thể loại gì?

...

Sáng hôm sau, cảm thú đập thẳng cửa phòng nàng, tay xách cổ áo nàng lên, khuôn mặt như muốn giết người liếc nhìn cái đồng hồ lớn ngậy thơ trước mặt, giục một đồng hóa đơn xuống cái bàn đang đặt trà bánh của nàng, rống lên:

- Mặt mo nguoi ! Cái đồng rác rưởi này là cái gì!!!!

Về mặt nàng thật u nhã thương thức ly trà thơm cảm trên tay, ánh mắt chánh ngửa liếc sơ qua đồng hóa đơn kia, giả vờ ngu ngơ như không liên quan đến mình nói:

- Ấy da, không phải hóa đơn hay sao a, nguoi biết rõ rồi sao mà còn hỏi ta, một đũa ngậy thơ thực nữ, đáng yêu mỹ miều như bồn cô nương chứ...

Về mặt cảm thú trong tức giận càng mang theo vẻ muốn buồn nôn, giận quá mất khôn chỉ chỉ từng cái một, thiếu chút nữa là muốn giục cái đồng hóa đơn này vô cái về mặt bình thản chết tiệt này của nàng, đập bàn một cái, ngược mắt khinh bỉ liếc nhìn nàng:

- Nguoi dám giỡn mặt bồn cô nương!!! Bồn cô nương nói cho cái thứ mặt mo như nguoi biết! Bồn cô nương quyết không duyệt cái đồng hóa đơn chết tiệt này đâu!

Tiền chính là sinh mệnh của nàng!

Liếc ai đó như đang nhìn thấy quái vật, không biết lấy từ đâu ra một cây quạt, bộ dạng rất ư là thông thả trả lời :

- Ấy da, thế là không được, ta lỡ đặt rồi a, thu lại thì có chút hơi xấu mặt.

Như bắt được cái đuôi cáo, nàng ta đập bàn một cái, ngón tay chỉ thẳng vào mặt nàng:

- Hết chối rồi nhé, sao nguoi nói việc này không liên quan đến nguoi!

Nàng liếc nàng ta không biết đã là lần thứ bao nhiêu rồi, nhếch miệng nói:

- Đây này, làm người không được vu khống, lão nương nói thế hồi nào!??

Mặt méo run run chỉ tay vào mặt nàng, nàng ta òa khóc chạy như tên bắn ra khỏi cửa phòng, chỉ để lại một mình mỡ nữ vô tội ở đằng sau móm móm lỗ mũi, lăm bằm:

- Làm như lão nương thất đức lắm ý, hừ!

Nói xong liền phì mũi hường thụ tiếp.

...

Lại vài ngày sau... À, hết rồi, hôm nay phải ngồi lên xe ngựa để trở về kinh thành. Trước cửa khách điếm, thay vì ba bốn chiếc xe ngựa như trước, thì lần này lại tăng đến tám chín chiếc xe ngựa, nhân tiện cũng tăng thêm vài con ngựa để dành cho đám người thủ lĩnh kia sử dụng. Lý do vì sao a? Nhìn bộ dạng hùng hổ như bọn họ... rồi, biết rồi, cực cool như bọn họ, nếu mà kêu họ làm phu xe với ngồi rúc một chỗ trong xe ngựa thì cũng có chút... e hèm,

thì là vậy vậy đó.

Lại mất khoảng nửa ngày, mọi người dừng lại tại một khu rừng núi, bóng dáng mỡ nữ đứng trên mỏm núi nhìn xuống khung cảnh xung quanh, ánh mắt lóe sáng thật thông minh quan sát địa hình xung quanh, nhìn được một lúc, mở miệng lên tiếng gọi tên thủ lĩnh với cảm thú, động tác cũng kết hợp ngoạn ngoạn tay kêu bọn họ lại gần. Hai người tò mò đi tới, rồi mỡ nữ cùng tên thủ lĩnh bàn bạc cái vụ gì đó, đại khái là người thấy nơi này như thế nào, chỗ kia thì sao, địa thế quanh đó thì sao, thế này ờn thế nọ... Nói chung, cảm thú hoàn toàn bị vớt sang một bên!

Chịu đựng được một lúc, cảm thú cuối cùng cũng không chịu được cảnh mình bị « xem thường », tức giận dậm chân một cái, nắm đầm xiết chặt nâng lên hướng về phía mỡ nữ, gào lên:

- Rốt cuộc người gọi ta tới đây là để làm gì!??

Mỡ nữ liếc mắt cũng không thèm liếc, nói giống như cho có:

- Đương nhiên là chi tiền!

Không cần nói dài dòng, cảm thú trực tiếp tăng xông ngất xỉu.

Cung a... trình còn lâu mới bằng mị được... *lắc lắc ngón tay tự sướng*

...

Sau khi đến nha phủ gần đó để mua một khu đất rộng trong khu rừng, chi tiền mướn vài chục nhân công trong huyện nhỏ đó thì cả đám lại chạy đến chỗ đất mà họ đã mua được, trước đó, họ còn mua khá nhiều hạt giống để trồng rau củ cùng cá giống thịt giống, vì nơi đây là một nơi khá hẻo lánh nên thứ gì cũng rẻ, cũng chỉ cách kinh thành có một ngày đường nên cũng rất tiện, nàng a, nàng muốn mở nông trại nha! <3 <3

Các bạn có thể thấy hơi khó hiểu lý do vì sao mà mỡ nữ muốn mở ra một nông trại đúng không? Thật ra thì... mnd đó, đũa ếc nào nói thời xưa không có chất gây hại hà !!?? Xuyên về cổ đại đến nay, nàng cũng không ngờ đến con người của thời đại này tiến bộ đến thế, không cần những trang thiết bị hiện đại trợ giúp thì bọn họ vẫn có thể dư sức tạo ra những vật dụng hỗ trợ cho những thứ họ bán có thể tăng nông sản lên, nhanh chín hơn... về về ờn về về...

Con người ta đúng là nói không sai, chất gây hại ở mỗi thời đại chính là một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, sự khác biệt chính là nó được làm một cách tinh vi, được cải tiến hơn.

(mnr « Con người ta » nào nói cái đó!!!! =_= Đúng là lừa đảo còn biết nói nhân phẩm)

Cho nên, thứ mà mình có thể yên tâm ăn, chính là thứ mà mình có thể kiểm soát được, có thể đảm bảo được độ « sạch » của nó, nên! Nàng quyết định sẽ xây dựng một trang trại của riêng mình, nhân tiện cũng là nơi cung cấp thức ăn rau củ cho cửa hàng mỹ nhân, à, có thể hiểu là mục đích chính cũng được, dù sao thì mục đích chính hay cái gì nhân tiện cũng giống nhau cả nhau thôi, đúng không? Đúng không nha?

im~ing

Thôi được rồi *đập bàn* im lặng coi như đồng ý đi!

...

Sau một hồi tự sướng, nàng cũng không chút nào do dự bắt đầu phân công mọi người làm việc, xếp ở chỗ này nên gieo hạt giống, xếp ở chỗ này nên trông cái gì với cái gì để có năng suất cao và trợ giúp cho nhau... nàng hoàn toàn dựa vào những kiến thức mà nàng thu thập được từ hồi còn sống ở thế giới hiện đại. Trong lúc mơ hồ, nàng đã bắt đầu quen dần với cuộc sống nơi cổ đại này rồi, nó dường như đã hóa thành một ngôi nhà thứ hai của nàng vậy. Có lúc, thật sự có lúc, nàng từng nhớ đến bạn bè cùng người thân của mình ở nơi đó, nhớ từng bí mật nho nhỏ mà chỉ nàng mới biết, nàng không biết có ai đó đã phát hiện ra nơi đó chưa, nhưng nàng hi vọng, hi vọng họ có thể trân trọng nó giống như nàng đã từng tôn trọng nó vậy.

Có ai đó đã từng nói « Khi mà bạn đã quên đi quê cha đất tổ của mình, thì cho dù lúc đó bạn đã trở nên giàu có hơn, đã có con có cháu, thì bạn vẫn chỉ là một đứa lang thang vô định, không có quê không có nhà, chỉ có một mảnh hư vô. »

(=_= coi như tác giả viết bậy đi.)

Nàng vẫn luôn luôn không hiểu câu nói đó, và cho đến tận bây giờ, nàng cũng chưa bao giờ hiểu được, dường như có cái gì đó trong người nàng bắt ép nàng không được hiểu nó vậy, giống như là muốn hiểu nhưng mình lại không được quyền hiểu, không muốn được hiểu! Nàng cứ thế tự mình mê hoặc bản thân mình nghe theo những điều đó, ờ, chẳng biết sao nữa, nữ nhân đúng là sinh vật khó hiểu nhất trong vũ trụ mà.

Còn đang ngẩn ngơ, một cái ôm trầm mạnh mẽ từ phía sau đã làm nàng tỉnh giấc khỏi cơn chiêm bao đó. Mùi hương trên cơ thể của người ở phía sau truyền đến, làm cho nàng cũng biết rõ người đến là ai, hai bàn tay của nàng nâng lên rồi đặt trên cánh tay to lớn đang vòng qua eo nàng, đầu nàng khẽ dựa vào lòng y, khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ những cơn gió trong lành của ngày xuân thổi qua người nàng.

Nàng quên rồi hay sao, ở phía sau nàng, vẫn luôn có một người, mãi mãi, mãi mãi luôn dùng một ánh mắt dịu dàng để chờ đợi nàng...

...

Con gió thổi tan đi giấc mộng huyền ảo, cuộc sống tấp nập đã nhanh chóng cuốn trôi nàng theo dòng nước lũ của hiện thực, sau một hồi nghỉ ngơi, thì nàng lại tiếp tục vào công việc chỉ huy để hoàn thành nốt cái nông trại này. Trải qua suốt khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn được ba lần, thì khung cảnh nông trại cũng dần dần được định hình.

Khu đất rộng dùng để trồng rau kết hợp với nuôi heo, gà và cá giống, xen xen các lớp ruộng bậc thang cùng những khoảng trống còn lại, mỗi nơi, mỗi khu vực nàng đều cho dựng từng căn nhà gỗ riêng biệt để chứa thành phẩm, chỉ đợi đến lúc cần đến thì chỉ cần chuyển vật phẩm từ nhà gỗ đó ra rồi đưa lên xe ngựa, thực sự rất tiện lợi. Ngoài ngôi nhà chứa kho hàng, nàng cũng cho xây dựng thêm vài đồn gác nhỏ cùng bốn năm căn nhà nghỉ cho nhân viên hoặc khách đến thăm trang trại. Cho nên, tuy phần lớn khu đất này đều sử dụng cho việc canh tác nhưng nếu gọi nó là một khu villa thì cũng không sai chút nào.

Trong tương lai, nếu có thể thì nàng rất muốn trồng thêm vài vườn nho, vườn cam hoặc vườn dâu, nàng chỉ luôn nhìn thấy những cảnh tượng như thế trong phim truyền hình thôi, cho nên trong lòng nàng vẫn luôn rất ngưỡng mộ, nhưng hiện tại, có lẽ trong nước vẫn chưa du nhập hai loại trái cây nho cùng dâu nên nàng cũng không thể tìm được cây giống để gieo trồng. Không biết, trong cổ đại này có người phương tây không nhỉ? Nàng thật sự tò mò.

Sau khi ổn định xong nông trại, bọn nàng để lại đám người thủ lĩnh ở lại đây rồi cả đám lại tiếp tục đi về phía kinh thành.

Bởi vì lúc đi bọn nàng không đi qua cổng kinh thành nên lần này bọn nàng cũng không còn cách nào khác ngoài cách đi về phía khu núi đá kia, sau khi sắp xếp xong, cả đám liền dựa theo lối mòn trên vách đá rồi đi vào hang động, đi đến khu rừng phía sau trạch viện rồi đi đến cửa hàng mỹ nhân.

Sau khi trở về nơi này sau chuyến đi chơi, bọn nàng lại tiếp tục lao đầu vào việc làm ăn của cửa hàng mỹ nhân, thấy sinh ý của cửa hàng càng ngày càng tốt, trên mặt nàng cũng cảm thấy đã muốn cười tươi như hoa rồi, hoàn toàn quên mất đi mình đã tổn kém như thế nào trong suốt mấy ngày qua...

Trải qua khoảng ba tháng, công việc ngày càng ăn nên làm ra, nên tụi nàng lại quyết định muốn mở thêm một tủ lâu cùng một hoa lâu nữa. Thực ra thì định mở thêm một cái tiêu quan quán, nhưng ánh mắt đáng sợ của mỡ nam nào đó lại làm nàng chỉ còn cách ngậm mồm lại, bủn xỉn không thôi.

Hừ! Ta mở hoa lâu ta cũng sợ người sẽ ý ý y y chứ bộ, hức! (Đương nhiên ta sẽ không nói ra khỏi miệng rồi, ta quyết không để cho nhà người đắc ý đâu!)

Rút ra một khoản tiền, hai nàng đưa tiền cho Tiểu Nam để hắn đi đến công hội thương mại, mượn hai tòa nhà còn trống ở kinh thành, mỗi tháng phải nộp ba ngàn lượng bạc cho hai tòa nhà, sau khi mất khoảng một tuần để trang hoàng cùng tuyển công nhân viên thì tạm thời nàng cho mở tủ lâu trước, thật ra, lúc đầu mọi việc cũng có chút khó khăn, tiểu nhị cùng chương quỹ thì tuyển rất dễ, nhưng việc tuyển đầu bếp thì lại là rất khó, nếu có thì cũng chỉ có vài người có trình độ rất thấp hoặc xoàng xoàng bậc trung, nàng nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định tuyển chọn năm sáu người có thực lực khá nhất trong số đó, xách cổ bọn họ đi vào phòng bếp, bề quan trọng đó khoảng sáu ngày (đương nhiên sẽ có mỡ mặt dày bám đuôi theo sau), để mặc cho đám người bên ngoài trang hoàng cho tủ lâu, sau sáu ngày, căn phòng bếp cuối cùng cũng chịu giao thương với bên ngoài, đám sáu người đầu bếp đó đi ra ngoài, tuy bộ dạng lúc này có chút bụi bặm dơ dáy nhưng lại không giống như lúc ban đầu chút nào, bộ dạng ngày ngô đáng yêu sáu ngày trước nếu so với hiện tại thì đúng là khác nhau đến cả một trời một vực. Người nào người nấy kim quang sáng lạn, nụ cười trắng sáng lóa sáng không thôi, trên tay cầm những đĩa đồ ăn thơm ngon ngào ngạt, đúng là dù xấu trai thì cũng làm cho người ta cảm thấy nhà người đẹp trai không thôi a...

Đội hình « trai đẹp » sau khi xếp xong đồ ăn trên bàn, nụ cười chuyên nghiệp luôn dất trên môi, đứng cực kỳ nghiêm chỉnh chỉnh tề trước cửa phòng bếp. Cho đến sau này, cũng không ai hiểu nổi trong sáu ngày đó ở trong phòng bếp đã xảy ra chuyện gì, nhưng về sau, chuyện đó lại trở thành một truyền kỳ trong các tủ lâu của tứ đại quốc, thậm chí là trải rộng khắp cả đại lục này, truyền kỳ về sáu vị đầu bếp danh bất hư truyền của Mỹ Nhân tủ các.

Thôi được rồi, cũng nên xuống mặt đất thôi, trở về với hiện tại, nhìn đám đầu bếp đó đẹp trai ngời ngời, trái tim thiếu nữ của các bà cô công nhân viên trong tủ lâu đều xuân tình rạo rực, nhìn ngó không thôi.

Không khí còn đang uy nghiêm thần thánh, thì cả đám đầu bếp đều « bộp » một tiếng té rầm xuống đất, ui cha, khung cảnh đó a, thật là hoành tráng a...

Người dám làm việc đó, đương nhiên chỉ có thể là mỡ nữ nhà chúng ta!

Chỉ thấy trong đám bụi đất tung bay, một bàn chân nhỏ cực kỳ vô tình đạp lên đám thân thể « thần thánh » kia rồi trực tiếp đi về phía phòng tắm, trong không khí còn nghe thấy tiếng nàng ta lẩm bẩm:

- Mnd nó, dám chặn đường làm bà đây ếch đi tắm được...

Mỡ nam đương nhiên cũng ngoan ngoãn đáng yêu bu bám theo sau, sau đó còn bị cánh cửa phòng đập mạnh vào sống mũi, đặt dấu chấm hết cho chuỗi sự kiện há hốc mồm của mọi người.

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngược Đãi

Chương 29 : Ngược đãi

Mỹ nhân từ các mô ra cũng đã được bảy ngày, nối tiếp thành công của cửa hàng mỹ nhân, sinh ý mỗi ngày đều rất tốt, nhất là vào thời điểm lúc khai trương, phải nói là người ra người vào chen chúc tấp nập, chẳng khác nào chiếc bánh kẹp thịt mười hai lớp, làm người béo mập đi qua dòng người cũng muốn giảm đi tận mười kí lô. Nói chung đây là một phương pháp giảm cân rất hữu hiệu, đồng thời cũng giúp cho sinh ý tốt hơn rất nhiều, nàng cũng đang tính mở một dịch vụ như thế, nhưng vì tiền thuê người quá đắt nên đồng thời cũng quyết định chấm dứt « liên, ngay và lập tức » cái thứ suy nghĩ viễn vông này.

Trong một buổi sáng thật đẹp, trong một bầu không khí tấp nập người qua kẻ lại mua đồ ăn sáng trong từ các, thì một tiếng bát đĩa rơi leng keng xuống đất đã thành công làm cho âm thanh náo nhiệt ở bên trong cửa hàng im lặng xuống. Ánh mắt mọi người đều hướng đến phương hướng phát ra tiếng động đó, thì nhìn thấy có một tiểu nhị đang hơi hoảng loạn quỳ xuống nhặt lấy bát đĩa cùng đồ ăn đã nằm nát bét dưới đất, tầm mắt hơi ngược lên chút nữa thì lại nhìn thấy hai thân ảnh một đứng một ngồi đang cực kỳ cao ngạo ngồi trước mặt vị tiểu nhị đó, người đang ngồi hình như cũng đang cảm thấy không vui, vị đang đứng hình như là nam hầu cũng biết nhìn sắc mặt chủ tử, liên hồi không thôi mắng vốn người tiểu nhị, nếu giọng nói y không lơ lửng, thì người ta đã từng rằng y là công công rồi.

Ai nấy nhìn vào đều cảm thấy thật khó nuốt, nhưng tay muốn giúp nhưng đại não lại không chút nào hành động.

Con người chính là loại sinh vật như thế, luôn giữ lấy sự ích kỷ cho chính bản thân mình, luôn làm những việc có lợi cho mình nhất, nếu như có bất cứ thứ gì có thể đã kích được họ, thì một chính là danh lợi, còn hai, thì đó chính là có thứ gì đó làm ảnh hưởng đến danh lợi của họ. Nghĩ đến việc của tiểu nhị. Giúp hần xong thì bọn họ sẽ nhận được cái lợi gì? Câu trả lời chính là không có gì cả, nếu đã như thế, tự nhiên lại rước phiền phức giục vào tay mình. Nếu là bạn, thì bạn có làm thế không?

Nếu đã không liên quan đến mình, vậy thì cứ trực tiếp làm lơ thôi. . .

Nhưng tiếng nói chửi ồm ồm cả lên làm bọn họ muốn làm lơ cũng được, có lông mày của một vài người đã dần nhíu lại. . .

Sau một lúc, có một đám hộ vệ cao lớn điển trai bước ra để hòa giải sự đấu khẩu cùng bức bối của khách nhân kia. Giải quyết được mọi lúc, mọi việc không chỉ hơi bớt đi, đến hiện tại cũng vẫn còn đang tràn ngập lửa nóng và đang có xu hướng tăng nhiệt độ lên một cách mãnh liệt. Giữa một bầu không khí u ám như thế, cuối cùng một tiếng động đập bàn từ tầng hai vang lên đã làm cho sự ồn ào dưới tầng một phải kiềm chế lại.

Một bóng dáng nhỏ nhắn bay xuống từ tầng hai. . . chính xác hơn là nhảy từ cái bậc thứ hai từ dưới đếm lên của tầng một đáp xuống, ánh mắt điềm điềm còn vương vấn một chút chưa tỉnh ngủ nhìn đến mọi người, khi ánh mắt lướt qua chỗ chén bát bị bể, giống như bị kích thích mà ngay lập tức tỉnh táo, ánh mắt kích hoạt chế độ laze lướt xéo mọi người xung quanh như muốn làm bọn họ tan biến, tay nắm chặt lại trong ống tay áo, hướng đến cái bàn gần nhất đập một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đưa nào làm!

Mọi người rung mình một cái, liên không nói cũng tự hiểu đồng loạt dạt sang hai bên, xuất hiện một con đường nhỏ, đầu bên kia của con đường nhỏ là ba thân ảnh một ngồi hai đứng.

Lướt mắt nhìn tới, thấy một người đang đứng trong số đó là một tiểu nhị « hình như » hơi quen mặt ở trong từ lâu, nhìn bộ dáng lúng túng run rẩy của hần rồi lại nhìn một hai người còn lại.

Một người thì ăn diện như chủ tử, một người thì giống như một nam hầu. Bộ dáng của tên nam hầu còn đang « chó cạy mặt chủ » nghênh ngang vô cùng, còn tên chủ tử thì lại đang dùng một bộ dáng thật « lạnh lùng thanh cao », làm như mọi thứ dơ bẩn trên thế giới này đều không có một chút nào liên quan đến y vậy. Đều cùng là một dạng người, một điệu bộ, nhưng nàng không hiểu sao lại cảm thấy không hề có chút cảm tình nào với y. Không phải là ghét bỏ, chỉ đơn giản là không thích thôi.

Nàng xua tay kêu tiểu nhị kia đi vào sau khi hần ta đã dọn xong chén bát rơi rớt vỡ ra nằm trên sàn nhà. Một lời cũng không nói, ánh mắt nhìn hai người chủ tớ như nhìn thấy người ngoài hành tinh, soi mói không thôi.

Hần duy trì bộ dáng thanh cao một hồi lâu thì cũng có chút cảm thấy cương cứng rồi, nhưng vì thể diện nên chỉ còn cách ngâm mồm lại, tiếp tục duy trì hình tượng cao quý của mình. Nhưng tuy đã cố gắng làm lơ đi ánh mắt soi mói kia, nhưng thân thể cũng không khỏi có chút ngứa ngáy, trong đầu đang suy nghĩ mông lung không biết nên làm gì tiếp theo. . .

Đang lúc đã bay đến tận đầu đầu, một thanh âm lạnh băng của người nào đó đã lọt vào tai cún của hần. . .

- Mặt cũng đủ dày. . .

Quai hàm hần giật giật, nắm tay thật chặt lại.

Nhìn!

Lại nghe đầu. . .

- Thật quá vô sỉ đi, chưa thấy người nào mặt đã dày mà còn bày đặt lộ ra một bộ dáng cao ngạo như vậy... bla bla ờn bla bla...

Nhìn! Nhìn! Nhìn! Nhìn!...

Sau một hồi liên tục tụng kinh, hấn cũng không nhìn được nữa mà muốn nổ tung hoàn toàn sau khi nghe được những gì mà nàng ta đúc kết được sau một hồi tự kỷ...

Nàng nghiêng mặt hỏi người bên cạnh, làm người đó nghe xong liền phun một ngụm nước trà vừa ngậm vào mồm:

- Dáng vẻ tên đó giống một tên thụ nhĩ, có phải là cái ấy ấy hay không a...

Người nọ nhìn nàng như quái vật...

Con bé này là từ cái hành tinh nào lòi ra vậy?

Hấn đập bàn xong liền lấy ngón tay chỉ thẳng vào mặt nàng, gào lên:

- Cái con tiện...

Lúc này hấn mới chính thức nhìn thấy gương mặt của người tới, thân thể vốn đang nóng đến bốc người liền nhanh chóng xụi lơ xuống, có chút căng thẳng lại làm cho thân thể hấn trở nên cứng ngắc, ngón tay hung hăng chỉ vào mặt nàng cũng dựa theo bản năng mà tay thả xuống, ừ ừ liền hồi không biết nên nói sao cho phải, trong lòng hấn hiện tại đã muốn nổi điên lên rồi!

Sao... sao lại là nàng a!!!

...

Sau một hồi làm những việc thật quái dị thì hấn cũng kịp lấy lại tinh thần, khuôn miệng vì co giật hồi lâu nên lúc này cũng trở nên khá cương cứng, nở một nụ cười so với trước còn khó nhìn hơn.

- Chào cô nương, mọi việc là do tiểu nhị... à không, là do tiểu nhân thiếu sót cả, không nên đột nhiên vứt đi chén trà nóng xuống dưới mặt đất, làm cho sinh ý của tửu lâu lại phải cắt giảm, ta cảm thấy thật tội lỗi a... Cô nương...

Việc đầu tiên muốn đề cho nữ nhân đề ý tới mình: Đề cho nàng biết mình bao dung như thế nào!

Hấn đột nhiên đứng dậy đi về phía nàng, ánh mắt nàng cũng thật là hồ hững nhìn y.

Đến khi hai người chỉ còn cách nhau chưa đến nửa mét thì nam nhân mới dừng lại bước chân. Khuôn mặt hấn lại trở nên ôn như sùng nịch đến nỗi làm cho da gà da chó của nàng đều nổi hết cả lên, ánh mắt có chút phòng bị nhìn chằm chằm cái « sinh vật nguy hiểm » bự chồ bố đang đứng trước mặt, mắt đối mắt với cái ánh mắt tràn tình cảm nồng hậu của hấn.

Lúc này hấn cũng đang tự kỷ nghĩ.

Việc thứ hai muốn đề cho nữ nhân đề ý tới mình: Đề cho nàng nhìn thấy bộ mặt cương chiều sùng nịch của mình!

...

Nhưng có vẻ như sự thật đã vượt quá xa với suy tưởng của hấn, một chút cũng không thấm vào da da thịt, ngược lại càng làm cho người khác cảm thấy ghét bỏ muốn bài tiết đi. Nàng tròn mắt nhìn cái người đầu óc không rõ kích cỡ này...

Cái này là... là đang khoe khoang sao? Uy! Trên đời này nàng ghét nhất là hạng người đó đấy!

Không nhìn được có chút nể mặt mở miệng:

- Vị đại ca này, nếu huynh đã nhận mình làm sai thì có nên làm gì đó để đáp lại không...

Miệng là thế, nhưng trong đầu nàng đã lăm bắm không dưới ngàn lần cái từ thần thánh ấy...

Tiền, tiền a...

Bộ mặt đang tươi cười như hoa của hấn có chút cương cứng lại.

Hình... hình như có gì đó không đúng ở đây...

Hấn cũng không thể nào bỏ đi bộ dáng mong chờ của nàng, vờ như không quan tâm đến một đồng mồ hôi đang ướt đẫm trên trán mình, trong lòng cũng hạ quyết tâm.

Chỉ còn cách dùng chiêu thức cuối cùng thôi!

Đột nhiên vẻ mặt hắn thay đổi một trăm tám mươi độ, ngón tay thon dài trắng trẻo khẽ nâng lên tháo mấy cái nút áo dọc áo cổ áo cùng ngực, ánh mắt thật quyến rũ mê ly nhìn nàng chằm chằm, thật đúng là muốn thả phanh để người ta nhào đến ăn thịt mà!

Chiêu thứ ba cũng là chiêu cuối cùng của một trong những chiêu mê hoặc phái nữ: Đã không thể tấn công, thì cũng chỉ có thể có thể bắt nàng ta ăn thịt mình!

...

Bộ dáng còn đang đẹp trai quyến rũ ngời ngời, ánh mắt mọi người cũng không thoát khỏi hắn, ai nấy đều thèm thuồng không thôi... Thì một tiếng « ùng » dội nước vang dội đã làm mọi người kịp thức tỉnh.

Đến khi tỉnh lại, mọi người lại một lần nữa nhìn đến nam nhân quyến rũ kia, nhưng cái này vừa nhìn, mọi người liền há hốc mồm không thôi.

Nam nhân trước mặt đã... đã ướt như chuột lột rồi... Cái... cái này cũng có chút hơi quá... dữ dội nha...

Mọi người cùng ánh mắt ngơ ngác của người nào đó nhìn đến người dội nước...

Chỉ thấy ở trên lầu hai, một nam nhân mặc kimono quyến rũ đang vớt xuống cái thùng nước trong tay, phi thân bay xuống, ôm chặt lấy cái người cũng đang ngơ ngác là nàng, trước khi phi thân bay đi, chỉ thấy hắn quay lại nhìn cái người đang ướt như chuột lột kia, môi héch lên, miệng ngọc nhả ra hai từ:

- Tiện nhân.

Nói xong liền tiêu sái rời đi, để lại một đám người lo lắng không thôi cho nam nhân tội nghiệp đang bị xuất huyết não kia.

...

Vài canh giờ sau, trong một căn phòng tối u ám, một nữ nhân nào đó đang ngồi đập bàn xà giận vì mất tiền và bị lợi dụng kia cùng một tên nam nhân hồ ly nào đó vẫn luôn "điềm đạm đáng yêu" đứng ở một bên dụ dỗ nàng ta không thôi, khung cảnh này a! Thật làm người khác muốn giận sôi máu mà!

Sau một hồi chửi bới đến không còn gì để chửi nữa, ánh mắt nàng cũng dịu xuống được một chút, mở miệng ngậm lấy quả nho đã được lột vỏ từ ngón tay của con hồ ly nào đó. Dời mắt đến một đám ba người nam nhân « không đến đúng lúc » kia, nàng cười gần một tiếng, ánh mắt lướt qua từng người trước mặt làm cho bọn họ cảm thấy mình đang đứng ở trong hàm băng. Sau một hồi dẫn vật bọn họ bằng ánh mắt xong, nàng mới hơi hải lòng thả lỏng nhưng vẫn không thể nguôi được con giận kia, nàng mở miệng mỉa mai nói:

- Đến đúng lúc thật a... Ta cũng có việc đang muốn « trò chuyện thân mật » với các ngươi...

Nàng nhớ a... mấy nam nhân này hình như trước đó từng bắt cóc nàng a, nàng còn chưa tính sổ nữa nha...

Trong lòng của ba người nam nhân lúc này đã muốn gào khóc lên rồi.

Thôi khỏi, cảm ơn, hưởng một mình đi!!!!

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng miệng cũng không dám nói ra, quyết tâm giữ quốc sách « im lặng là vàng » của mình.

Thấy bên kia im lặng ngoan ngoãn, trong lòng nàng cũng thật vui vẻ, nhưng vẫn không thể nào phai nhòa được nỗi hận triền miên kia, tiếp tục « nhiều chuyện là kim cương » nói:

- Ta nghĩ cũng nên huấn luyện tinh thần cùng thể lực các ngươi một chút...

Thân thể ba người bọn họ thoáng run rẩy cũng không thể lọt qua mắt cú của nàng, lại nói:

- Cũng không có gì phải kinh sợ, đó đều là những thứ huấn luyện rất đơn giản...

Rất đơn giản cái con khỉ, ta phi!

Ba người đồng loạt phi phi.

Tiếc là dù bọn họ có phi đến sạch nước bọt thì cũng không thể nào làm lơ đến đi kế hoạch bệnh hoạn của người nào đó, người nào đó cũng chưa kịp nói xong câu thứ ba thì đã lôi đầu ba người nọ vào rừng rú khoảng ba ngày, không cần nói nhiều, đương nhiên là sẽ có « cái đuôi » theo sau.

...

Sau ba ngày thời gian, không ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, và lần này cũng chẳng có cái gì gọi là « truyền thuyết » hay ho cả. Ba người đó sau khi rời khỏi rừng rậm thì đáng về bên ngoài vẫn vô cùng bình thường, không một chút sức mẻ. Vô cùng thoải mái đi về phòng ngủ của mình, nhưng nếu để ý kỹ, thì bạn sẽ cảm thấy bọn họ lúc này chẳng khác nào một con rối vô cảm bị lắp máy móc mặc cho người khác điều khiển. Bọn họ nằm lên giường, nhắm mắt.

Một phút đã trôi qua...

Một âm thanh thảm thiết đau đớn vang lên từ trong phòng ngủ của ba người!

Đồng bọn nghe thấy liền lo lắng chạy đến phòng bọn họ, thấy bộ dáng bọn họ hoàn hảo nhưng lại là nỗi đau đớn như thế, tưởng bọn họ đang đùa giỡn, liền bấu môi rồi đi, đeo cái bịt tai mặc cho bọn họ muốn là thế nào thì là.

Lại sáng hôm sau, trong phòng ăn của đám người thủ lĩnh cùng thuộc hạ, bọn họ trợn mắt há mồm nhìn ba bóng dáng to lớn từ bên ngoài bước vào...

À, đó là nhìn ở phía xa xa, nhưng lúc họ đến gần thì mọi người mới giật nảy mình khi thấy toàn thân cùng đầu óc của bọn họ nổi lên từng cục, từng cục da thịt bầm tím, phồng lên nổi làm da thịt bọn họ cũng lớn đến gấp đôi ngày thường, đúng là dọa khiếp người mà, làm tâm trạng ăn cơm một chút cũng không còn!

Có người nhìn thấy bọn họ quen quen, sau một hồi hít mắt ngắm nghía thì mới hô a một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Là bọn ba người mới về hôm qua đây mà...

Đến lúc này, đám người xung quanh mới chợt vỡ lẽ, tầm mắt mang theo sự nghiên cứu tò mò soi mói không thôi, trong lòng ai nấy đều lăm lăm.

Trong thiên hạ này, đúng là chuyện lạ gì cũng có thể xảy ra...

Đó là suy nghĩ của mọi người, còn trong cái đầu của bọn người « tăng thể trạng đột ngột » kia lại đang hồi tưởng câu nói bá đạo kia của nữ tử.

« Các ngươi yên tâm, ta a, ta nhất định sẽ huấn luyện cho các ngươi trở thành cái đầu heo, khiến cho mọi người cùng cha mẹ các ngươi chắc chắn cũng sẽ nhận không ra, yên tâm, yên tâm. »

Vâng, bọn họ lúc này thật sự đã yên tâm rồi...

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Long Mạch Hòa Khí

Chương 30: Long Mạch Hòa Khí

Vào một ngày thật đẹp trời, có hai vị công tử đẹp trai tiêu sái đang đi dạo trên đường phố náo nhiệt của kinh thành, hai người hai khí chất, một hào hoa khoáng đạt, một ung dung ôn hòa, nhìn như khác biệt nhưng lại rất hòa hợp. Hai người đi được một đoạn liền dừng bước chân tại một lầu hai tầng được trang trí khá đẹp cùng tao nhã.

Nghe nói nơi này là Mỹ Nhân tửu các mới mở cách đây không lâu, nơi này cũng có khá nhiều món ăn mới lạ và ngon miệng, những đầu bếp nơi này nghe đâu đều là những cao nhân lánh đời, nếu nơi này có thể có khả năng mời được những cao nhân như thế, đương nhiên người đứng sau tửu lầu này cũng không phải là hạng vừa rồi. Tuy nhiên, mục đích hôm nay đến nơi đây của bọn họ không phải là điều tra so sánh gì, những cái việc mang tính quá mức hiện thực này cũng chưa tới mức để những vị công tử phong lưu khoáng đạt như bọn họ cần quan tâm đến, hôm nay chỉ đơn giản là tò mò xem thử nơi này có thật sự danh xứng với thực hay không, đến mức bằng hữu của bọn họ cũng phải khen lấy khen để.

Bước chân tiến vào tửu lầu, tiểu nhị đứng ở cửa nhìn vào trang phục của bọn họ, liền thông minh trực tiếp dẫn họ đi lên lầu hai, để cho họ ngồi một bàn còn trống đặt ở cạnh cửa sổ, rồi bắt đầu đưa hỏi thăm cùng đưa « menu » cho khách nhân, làm xong hàng loạt động tác thì tiểu nhị mới rời đi để gọi thức ăn.

Mọi việc cứ như thế diễn ra như mây trôi nước chảy, không một chút ngắt quãng, nhưng nó lại hoàn toàn không thể xóa tan được những gì mà họ đã gặp qua.

Khi vừa bước chân vào cửa hàng, việc đầu tiên làm họ ngạc nhiên nhất chính là trang phục của những người tiểu nhị này nhìn sơ qua khá là kỳ lạ, nhưng lại rất phù hợp với tác phong nhanh nhẹn với một công việc đòi hỏi phải nhanh nhẹn như làm nghề tiểu nhị.

Gần như tối giản hoàn toàn, chỉ mặc có hai lớp áo trung y cùng một cái tạp dề màu đỏ nhạt quấn vòng quanh cổ cùng cột lại bên thắt lưng, nhưng điểm nhấn trên trang phục lại là cái gối nhỏ đựng vật linh tinh cùng giấy ghi món ăn được nối với một sợi dây nhỏ được thắt bằng hàng loạt nút thắt thật tinh xảo, cột thả xuống thắt lưng, hộp gối cũng được điêu khắc hoa văn của một loại hoa rất lạ mắt mà bọn họ chưa từng thấy qua, những ngăn nhỏ trên hộp gối

cũng khá là tiện lợi, phù hợp với từng động tác, nhịp điệu của một người làm tiểu nhị.

Nhưng điều làm bọn họ ấn tượng nhất lại chính là cách bài trí ở nơi đây. Phải nói sao nhỉ, khi bước vào lầu một, bọn họ bỗng cảm thấy nơi này có gì đó thật khác biệt với những nơi khác, nói chính xác hơn là nếu so sánh với những lầu hoặc nơi nào đó họ từng đi qua, thì lại không có nơi nào có thể so sánh về độ tao nhã với nơi này được, nó làm cho những người vốn tục tằn vũ phu khi bước chân vào nơi này cũng không nhịn được mà muốn hòa chung một nhịp với bầu không khí hòa nhã ở nơi đây, muốn sống một cuộc sống thật chậm, không giang hồ, không tranh đấu, không đánh nhau, không muốn hủy đi sự tươi đẹp đến vô cùng ở chốn này.

Những cái cây nhỏ không tên có những bông hoa giống như hoa văn trên hộp gỗ bên thất lưng tiểu nhị được đặt vào trong những chậu nhỏ vuông vuông màu trắng, trên cành cây còn ẩn ẩn vài trái cây nhỏ màu vàng tươi, trông chúng thật là ngon miệng, họ hận đến nỗi không thể chạy đến mà nâng niu cắn một cái thật ngọt. Mùi hương ngọt ngào nhưng không hề mang theo chút ngọt ngát, thật thoải mái đáng yêu dựa theo làn gió mà tỏa hương xung quanh, không cần những lọ nước hoa đầy chất hóa học, không cần những vật phẩm thơm tho nhưng gây hại cho cơ thể, chỉ đơn giản, chỉ cần mình nó thôi, thì họ cũng cảm thấy quá đủ rồi...

Ngoài những chậu hoa được đặt xung quanh lầu các, thì các bàn ghế nơi này cũng bài trí khá là lạ mắt, chỗ thì chỉ xếp một bàn, chỗ thì xếp hai bàn lại một chỗ, chỗ thì xếp ba bốn cái bàn lại với nhau... được phân bố theo một trình tự không theo một quy luật nào nhưng lại làm người khác cảm thấy nó dường như là một lẽ đương nhiên.

Nam nhân ôn hòa trầm tư lấy tay dựa cằm lên bàn, suy nghĩ đến việc tại sao lại cảm thấy cách bài trí ở nơi này lại làm y cảm thấy quen thuộc đến thế, hình như đã từng đọc qua ở đâu rồi...

Trầm ngâm được một chút, cũng không hay biết tiểu nhị đã dọn món lên từ lúc nào, còn đang nghĩ nghĩ thì tiếng gọi kêu tỉnh dậy của bằng hữu bên cạnh đã thành công làm y tỉnh lại, hơi xấu hổ cười cười nhìn thẳng bạn mình, tay vươn ra cầm đôi đũa rồi gấp một miếng thịt trong một cái đĩa ở gần mình nhất, để miếng thịt đưa vào miệng chậm rãi nhai, cái này vừa nhai một cái liền gật gù khen ngon.

Không tệ...

Bữa ăn rất nhanh liền xong, y cùng bằng hữu của mình thông thả uống một ly trà thảo dược thơm mát, cảm thấy lầu này thật không tệ, rất hợp với khẩu vị của y, y nghĩ mình sẽ đến nơi này khá thường xuyên.

Ngay cả lúc y đang ăn hay đang nghĩ đến việc này thì y vẫn dành ra một phần bộ não để nghĩ đến việc làm mình phải tò mò kia, rốt cuộc là mình đã từng nhìn thấy qua ở nơi nào, nghĩ rồi lại nghĩ, bỗng nhiên trong đầu y lóe lên một tia sáng, chợt nghĩ đến một thứ rất cảm kỳ.

Cách... cách bài trí này không phải là « Long Mạch Hòa Khí » - phương pháp bài trận tối cao mà chỉ có gia chủ tương lai của Bạch gia nhà hắc mới biết sao? Tại sao lại có người biết được cái đó? Chẳng lẽ là người quen với gia chủ của bọn họ? Không thể nào! Đây là điều cảm kỳ không được tiết lộ với người ngoài, đòi hỏi gia chủ không ai không phải là người thông minh! Thế nhưng... tại sao lại bị lộ ra...

Đầu óc vốn thông minh tuyệt đỉnh của hắc tử đang mông lung tán loạn, nhưng đáng vẻ bên ngoài vẫn giữ được vẻ thông dong hòa nhã, đúng là nhìn người không thể nào nhìn qua vẻ bề ngoài!

Bạch gia nhà hắc vốn là dòng dõi danh gia vọng tộc đệ nhất kinh thành, người trong gia tộc nhiều người làm quan lớn, rất có thế lực trong triều đình. Nhưng Bạch gia bọn họ lại có một bí mật lớn hơn thứ thân phận phạm tặc đó rất nhiều, đó chính là bọn họ có tiên lực!

Nói chính xác hơn là dòng tộc bọn họ may mắn nhận được sự chấp thuận của thần tiên trên trời, có thể có tư cách để trò chuyện và tiếp nhận một phần tiên lực nhỏ bé của bọn họ. Người trong gia tộc, đa số là người bình thường, nhưng có một số ít người lại có một vài khả năng kỳ lạ liên quan đến thiên tiên ngoại lai, ví dụ như tiên đoán tương lai, giao tiếp với thần linh, sở hữu và vận dụng tiên lực... Và điểm chung giữa bọn họ chính là khả năng bày trận pháp để thực hiện hoặc áp dụng vào những khả năng mà mỗi người nắm giữ.

« Long mạch hòa khí » chính là trận pháp tối cao nhất trong vô số trận pháp huyền diệu của Bạch gia, sau khi hoàn thành xong trận pháp đó thì bọn họ có thể vận dụng toàn bộ long mạch trong cả một quốc gia để bảo trụ tụ tập lại trong một khoảng không gian nhất định, giúp cho hơi khí long mạch nơi đó trở nên vô cùng cường thịnh.

Mà long mạch là gì? Nơi nào có long mạch thì nơi đó chính là một vùng đất lành, là một nơi vô cùng may mắn, mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu, là nơi mà chỉ cần « nhân » trong « nhân thời địa lợi » đi tới thì nơi đó sẽ giúp họ trở nên vô cùng phồn hoa giàu có, và nơi chiếm dụng long mạch nhiều nhất, đậm đà nhất trong một quốc gia, thì nơi đó chính là nơi mà vua chúa lập hoàng cung cho mình, chính là nơi chỉ có vua chúa được dùng, nếu mà một nơi còn có long mạch mạnh hơn thế lại bị người thường chiếm dụng, thì đó lại chẳng khác nào muốn mưu phản.

Trận pháp « Long Mạch Hòa Khí » từ trước đến nay chỉ được bố trí ở hai nơi, một chính là cung điện của hoàng đế, hai chính là hoàng tử - nơi mà đế vương lên ngôi cũng là nơi họ được chôn cất liê đời, có thể giúp cho tân đế nhận được vô số sự ưu ái của đất trời cùng linh hồn các đời vua chúa có thể đoàn tụ cùng với Đế tộc đời đời. Nếu không phải nhà Bạch gia bọn họ là gia tộc duy nhất có thể bày được trận pháp này, thì e rằng với khả năng có thể dùng tiên lực của bọn họ thì đã sớm bị hoàng tộc diệt chết không thời từ lúc nào rồi.

Nói đến đây, hắc tử đã hoảng sợ đến mức không thể nói thành lời.

Một khi việc này bị bại lộ, khi Bạch gia bọn họ có người cùng cạnh tranh, khi hoàng đế không còn ưu ái bọn họ nữa... Vừa nghĩ đến đây thôi, thì đã làm hắc tử không còn dám suy tưởng lung tung thêm một chút nào nữa...

Rốt cuộc nên làm sao đây!

...

Nàng khuôn mặt nở một nụ cười thật hạnh phúc thỏa mãn bước từng « bước chân nhỏ » đi đến từ các, chàng « công công » đẹp trai bên cạnh khuôn mặt cũng cực kỳ nịnh nọt đỡ tay nhỏ của nàng, khung cảnh này... mama nó, quên đi!!!

Đi qua cánh cửa, vài tiểu nhị đón ở cửa nhìn thấy nàng tới liền môi hơi run run tự động dạt ra thật xa. Không người cản đường, nàng cũng không cần phải ra tay, bước chân nàng thật thong thả cùng chàng trai cao lớn nhưng bộ dáng thật hèn mọn ở bên cạnh đi lên lầu hai dưới tầm mắt tròn to của mọi người.

Ngồi xuống một cái bàn trống, ánh mắt xinh đẹp xa xăm của nàng nhìn khung cảnh náo nhiệt hoa lệ vào buổi tối của kinh thành qua khung cửa sổ. Những ánh đèn lung linh đủ màu sắc chiếu sáng cả một vùng đất phồn hoa đông đúc, tiếng reo bán hàng, tiếng nam thanh nữ tú nói chuyện... thật chậm rãi, chậm rãi hòa nhịp vào cuộc sống hằng đêm ở chốn kinh thành xa hoa, đối với mọi người nơi đây, nó có lẽ là một thứ rất đời thường, luôn luôn hiện hữu trong cuộc sống hằng ngày bọn họ. Nhưng ngược lại, đối với một người xuyên không như nàng, thì nó lại mang một ý nghĩa rất đặc biệt...

Hiện đại, với những ánh đèn điện lấp lóe, những khói bụi mịn mù của bụi khói cùng chất hóa học, rất khó, rất khó để tìm được một nơi có thể bình yên như thế này, có thể trong lành đến thuần khiết làm nàng muốn hét lên một tiếng thật sung sướng vui vẻ, một giấc mộng chiêm bao mà nàng luôn mơ ước đến tận cùng.

Nói thật, nếu so với rất nhiều nữ chính ngôn tình xuyên không khác, thì nàng tự nhận bản thân đã may mắn lắm rồi, nàng đã từng đọc một câu chuyện ngôn tình xuyên không rất bị thâm, trải khắp câu chuyện đó là một màu sắc vô cùng ảm đạm, một chút ánh sáng mới lóe sáng một chút thôi thì sau đó ngay lập tức đã bị bóng tối ấy nuốt chửng lấy, trong câu chuyện ấy, bóng tối là tuyệt đối, rồi cuối cùng... hai người yêu nhau lại không đến được với nhau... Vãi cả địt... Khụ khụ...

Suýt chút nữa là chửi bậy, nắm tay nàng đặt trước miệng hắng giọng mấy cái.

Xấu hổ quá a...

Ánh mắt giả vờ như không có việc gì mà quay đầu sang bên phải để trở lại vị trí chính diện bàn ăn, cái này vừa quay lại, liền chạm phải một đôi mắt nhu hòa đang nhìn nàng.

Ngẩng người được một lúc, nàng liền ríu rít cúi đầu xuống, trên đôi má đào nổi lên hai đám mây hồng bí hiểm.

Sao... sao hắn lại nhìn nàng a...

...

Hắn mê ly ngây ngốc ngắm nhìn nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đang thất thần nhìn khung cảnh ở ngoài khung cửa sổ, mỗi lần như thế, nàng lại che dấu đi bản tính tình nghịch thường ngày, thay vào đó là một khuôn mặt thật dịu dàng, đúng, thật dịu dàng đến nỗi không có một từ ngữ hoa mỹ nào có thể tả nổi, làm hắn cũng phải ghen tị với thứ vô hình kia, không hiểu vì sao mà nó lại có thể thu hút được tầm mắt của nàng, trong khi hắn thì lại không làm được...

Khi nàng quay đầu lại, ánh mắt hắn và nàng chạm nhau, trong lúc hắn đang muốn xoay đầu sang chỗ khác giả ngu thì lại nhìn thấy nàng cúi đầu xuống, mặc dù nàng cúi đầu khá thấp, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy được hai điểm hồng hồng trên đôi má của nàng, nhìn xuống tiếng cười vui vẻ đang muốn bật ra khỏi khóe miệng, trong lòng hắn hiện tại rất hạnh phúc và vui vẻ.

Nàng thật đáng yêu...

Hắn nhìn lấy đỉnh đầu được búi tròn lại rồi dùng một cây châm xuyên qua của nàng, nhìn thấy vài sợi tóc có chút mất trật tự lọt ra ngoài, hắn liền dựa theo bản năng mà vươn tay ra, vuốt lại sợi tóc cho vào nếp...

Thấy nàng ngẩng đầu không hiểu nhìn hắn, nụ cười vừa cổ kìm chế lúc này cũng không nhịn được mà khẽ mỉm cười, đôi mắt phượng xinh đẹp vì nụ cười thật rạng rỡ của hắn mà tan biến đi rồi biến thành hai đường chỉ mỏng, tuy nhiên nó cũng không làm mất đi được nét mỹ quan trong đôi mắt ngu người của mỹ nữ.

Tên ngọc này... hắn lại muốn quyến rũ nàng phạm tội nữa hay sao thế...

Vươn tay捏 lấy cái má hồng nhẵn mịn làm mọi nữ nhân phải ghen tị của hắn, nàng tùy tay mà dằm vào nó cho bỏ ghét!

...

Bạch Tổng thất thần đi theo sau lưng bằng hữu đi đến cầu thang để đi xuống lầu một của tửu các, đang đi tới mà không nhìn ở phía trước, hắn liền đụng phải một thân thể đang đứng chắn đường bước chân của hắn, ánh mắt có pha chút bức bối không vui ngẩng mặt lên nhìn người nọ...

Huỳnh đệ này của hắn lại bị sao thế...

Ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn tấm lưng hơi run run của bằng hữu mình, tầm mắt cũng dựa theo tầm mắt của bằng hữu mà nhìn tới một góc tửu các, trên bàn đó đang có hai khách nhân một nam một nữ, bóng dáng nam nhân kia hình như hắn không quen thuộc, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy mình quen biết y, còn nữ nhân thì...

Hà! Không phải là nữ tử bọn hấn gặp được vào mấy tháng trước đây sao? Sao nàng lại ở nơi này?

Hắn còn đang choáng váng thì bằng hữu của hắn đã cực kỳ hào hứng tiến về phía đó, có chút không để ý tới nam nhân đang ngồi cùng bàn với nàng, hấn vui vẻ hỏi:

- A, muội muội gặp ở gần cổng thành đây mà, lâu rồi không gặp a...

Đôi nam nữ còn đang chìm vào trong cảm giác ngượng ngùng, liền giật mình nhìn lại phương hướng giọng nói truyền tới, cái này vừa nhìn, da gà da ốc của nàng liền tự động nổi hết cả lên, nụ cười có chút gượng ép trả lời:

- Chào huynh đài, đúng là đã lâu không gặp nha...

Vị công tử kia bộ dáng của thật là mặt dày mày dạn, trực tiếp ngồi lên cái ghế đặt ở bên cạnh, không để lọt mắt chút nào tới nam nhân đang ngồi đối diện với nàng, vừa cười hớ hớ vừa ân cần nói:

- Hai chúng ta đúng là có duyên có phận, huynh còn tưởng không còn gặp được muội muội nữa cơ...

- Muội cũng thế, lâu ngày không gặp, huynh đúng là đẹp trai hấn ra.

Nàng có chút gượng ép khách sáo đáp trả lại.

Hắn ta hình cũng như không nhận ra được “tâm ý” của nàng, cho nên vẫn hớn hờ vui vẻ, bộ dáng thật thân thiết cười nói với nàng, không hổ là ch... chị em chung một nhà mà.

Nam nhân tuấn tú ngồi đối diện hơi nhăn mi lại, ánh mắt như có như không lướt qua lướt lại bộ dáng của cái tên đang chơi trò thân thiết với nàng, nhìn được một lúc, bỗng nhiên khóe môi y khẽ nhếch lên một độ cong bí hiểm, tự kỷ nghĩ.

Không đẹp trai bằng mình...

...

Đang còn đang cười vui vẻ đến không ngấm miệng lại được, ót y đột nhiên bị hai luồng chỉ sa áp tới làm y ngắt xiu ngay tại chỗ, một chỉ nói một chỉ, thương tổn nhận được cũng không phải là nhẹ bình thường...

Hai nam nhân một đứng một ngồi đều không hện mà liếc nhìn về phía đối phương, à, chính xác hơn là Bạch Tổng nhìn về phía Tư Đồ Phù Tuyết, còn ánh mắt Tư Đồ Phù Tuyết thì vô cùng ôn nhu nhìn nàng đang ngây người, trên môi thoáng nở một nụ cười cung chiêu yêu thương.

Bé cưng nhà hấn thật đáng yêu...

Bạch Tổng nhìn thấy hấn ta đang lơ đãng nhìn đến phương hướng nào khác, trong lòng có chút không vui khi bị người khác làm lơ, cũng nhú nhú mi nhìn đến tầm mắt của hấn ta, cái này vừa nhìn, liền không ngăn người nhìn bộ dáng có chút xấu hổ ngượng ngùng (ghét bỏ) của nàng đang cố gắng đẩy một đồng to đùng đã ngắt xiu đang muốn dựa lên người nàng.

Y nhìn một lúc thì cũng không khỏi lo lắng tiến đến muốn giúp nàng nâng tên kia dậy, nhưng bước chân mới bước được nửa bước thì bên cạnh y dường như có một luồng gió không mạnh không nhẹ thổi qua, bóng hình kia xoẹt đến chỗ nàng, một tay cầm cổ áo cái tên tinh thần đang không được tỉnh táo kia, cũng không chút nề tình nào mà vứt tên đó hướng xuống nền đất cách đó không... được gần lắm. Y thấy động tác như thế, thân thể liền di chuyển thật nhanh tiếp lấy “thị thể” đang muốn hôn đất mẹ của bằng hữu, chỉnh sửa lại tư thế một chút, ánh mắt có chút tạ lỗi nhìn hai người bọn họ, mở miệng không chút chật vạt nói:

- Thật xin lỗi hai vị, bằng hữu của ta đã đắc tội rồi.

Phù Tuyết đang đỡ lấy nàng một từ cũng không nghe lấy, trực tiếp bế nàng lên, xoay người lại, dùng khinh công hướng đến cửa sổ bay ra ngoài, một lời cũng không nói!

Bạch Tổng nhú mày nhìn bóng dáng hai người bay đi, lại nhìn bằng hữu đang thần hồn nát thần tín trong lòng mình, không nhịn được liền thờ dài một hơi, trong đầu y lúc này xuất hiện một cái tên, hấn nghĩ hấn đã nhận ra nam nhân kia là ai...

Các chủ Phù Dung Các – Tư Đồ Phù Tuyết.

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vấn Đáp Trong Giác Mơ Và Hậu Hoạn

Phòng họp bí mật ở dưới tổ đường của Bạch gia, lúc này đang có hai bóng người đang tồn tại ở nơi đó, một đứng và một ngồi.

Một người nam nhân trung niên mặt lạnh khí độ bất phàm ngồi lên ghế chủ vị, gương mặt tuấn mỹ của ông ta cũng không vì thời gian mà tàn phai đi chút nào, ngược lại càng khiến cho người khác cảm thấy mê muội. Nếu nhìn kỹ, thì có thể phát hiện ra nam nhân trung niên này có vài nét giống với vị công tử Bạch Tổng mà mỗi nữ mới gặp hồi chiều, và cũng không cần phải nói năng dài dòng, ông ta không sai chính là gia chủ của Bạch gia Bạch Phụ Tâm, là phụ thân của Bạch Tổng.

Ánh mắt ông ta lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nhi tử xuất sắc của mình, trong mắt lóe lên tia sáng yêu thích cùng quan tâm, nhưng những cảm giác khác thường đó lại rất nhanh cũng biến mất, vừa nghĩ tới chuyện mà nhi tử vừa báo cáo thì đã cảm thấy nóng bỏng không thôi, sự giống nhau giữa phụ tử hai người chính là tuy suy nghĩ trong lòng vô cùng phức tạp nhưng do nắm vị trí đức cao vọng trọng trong gia tộc nên hai người bọn họ vẫn giữ được nét bình thản, cất lời hỏi:

- Lỗi con nói là thật?

Bạch Tổng nghe xong liền cung kính cúi mình, dù trong đầu thoáng xuất hiện thân ảnh nữ tử kia nhưng vẫn trả lời rành rọt:

- Vâng, thưa phụ thân.

Nghe được lời khẳng định của nhi tử mình, ông ta thoáng nhăn mày một cái sau đó lại nói:

- Không cần ta nói thì con cũng nên biết việc mình tiếp theo nên làm là gì rồi chứ? Vì sự hưng suy của gia tộc, nếu gặp loại người đó, một là phải gắng sức kết giao bằng hữu, còn ngược lại... còn hiểu ý ta chứ hả?

Như thoáng nhìn ra được chút do dự trong chốc lát của nhi tử, ông ta có chút nghi hoặc lần không ngờ hỏi:

- Con có việc gì còn phải phân vân sao?

Bạch Tổng hơi giật mình trước tình thế này, đôi mắt vốn điềm tĩnh cũng trở nên hơi bối rối hơi cúi mi xuống, giữ im lặng một hồi lâu. Bạch Phụ Tâm nhìn thấy thế, trong đầu liền lóe một tia suy nghĩ khác lạ, mở miệng hỏi:

- Đừng nói với phụ thân là việc này có liên quan đến chuyện tình cảm của con ?

Bạch Tổng vẫn một mực duy trì sự im lặng, Bạch Phụ Tâm thoáng nhíu mày, mở miệng nói ra với một mảnh không gian im ắng xung quanh:

- Từ Ngọc, người ra đây...

Ở chỗ một bức tường trống không cách đó không xa dần dần xuất hiện một thân ảnh ẩn trong bóng tối, toàn thân y được bao bởi một tấm vải đen thần bí, một lời cũng không nói hơi cúi đầu xuống nghe chỉ thị. Bạch Phụ Tâm nhìn người tới, trong mắt lóe lên một sự ôn nhu cùng chiều nhưng rất nhanh liền bay theo con gió tan biến mất, mở miệng nói:

- Ta cần sự giúp đỡ của ngươi, dựa vào thiên lực Áo Mộng Luân Hồi của ngươi rồi tiến vào trong giấc mơ của người có bát tự này, sau đó hãy chất vấn cho ta...

*Áo Mộng Luân Hồi : Người sở hữu thiên lực này có thể dựa theo âm dương bát tự của người nọ để tiến vào trong giấc mơ của họ, còn có thể công kích lại họ, khiến cho linh hồn của bọn họ bị tổn hại. Tuy năng lực này rất đổi mạnh mẽ, nhưng đổi lại lại, nó sẽ làm tổn hại dương thọ của họ và năng lực này chính là loại năng lực hại người mười chính là hại mình chín. Mỗi lần sử dụng, phân biệt mức độ nặng nhẹ, nhẹ nhất thì giảm thọ 1 tháng, nặng thì dùng cả sinh mệnh của mình để đánh đổi

Bóng đen nghe xong liền cúi đầu, đôi mắt vô hồn được che dưới tấm vải đen thoáng qua một tia bi thương, nói thì nhiều nhưng mọi việc xảy ra rất nhanh, bóng đen nhanh chóng trở lại với bóng tối của mình, để lại một ánh mắt đau thương khi nhìn đến khoảng không trống trải nơi y biến mất.

Nếu không phải việc này liên quan rất sâu nặng đến vấn đề hưng suy của gia tộc, thì ông cũng không muốn dùng đến thần lực của người nọ...

Trầm mặc được một lúc, ông cũng kịp lấy lại được vẻ bình tĩnh, lấy trong tay áo ra một quyển sách và một hộp gỗ nhỏ, đưa cho Bạch Tổng hai vật đó xong, liền mở miệng nói:

- Bất cứ ai sau bị dính phải Áo Mộng Luân Hồi đều sẽ bị một tổn thương rất nặng về mặt tinh thần, có khả năng sẽ không sống nổi quá nửa năm, đến lúc con xác nhận được người kia là người của mình thì con hãy cho người nọ uống viên thuốc giải ở trong hộp nhỏ kia, sau đó lập một trận pháp nhỏ đặt xung quanh nàng ta, sau đó dựa theo lời chú trong cuốn sách ghi rõ, kết hợp ba thứ này lại thì mới có thể giúp cho tổn thương về mặt linh hồn của người nọ khỏi hẳn, con rõ rồi chứ?

Bạch Tổng trầm lặng nhìn hai vật trong tay mình, trong lòng y hơi nở hoa, về mặt cổ kiềm giữ lấy sự hưng phấn, gạt đầu một cái, trả lời:

- Con rõ rồi thừa phụ thân, nếu không có việc gì nữa thì con xin cáo lui trước.

Bạch Phụ Tâm nhìn đến vẻ mặt đang cố kìm lại của con trai, khóe miệng ông nở ra một nụ cười hiếm gặp, mở miệng cho lui :

- Con lui đi.

Bạch Tổng liền dựa theo cơ quan trong phòng mà đi ra ngoài.

...

Trạch viện ở sau cửa hàng mỹ nhân, trước phòng của mỗ nữ.

Sau một hồi uống rượu hoa đào đến phát say, mỗ nữ tay chân lỏng ngóng miệng nói bậy bạ được mỗ nam bẻ trở về phòng. Cởi xong đôi giày cùng chiếc vớ của mỗ nữ, nhân tiện hôn một cái ngọt lên má mỗ nữ thì mỗ nam mới ngoan ngoãn rồi bước đi ra ngoài, trước khi đi sang căn phòng ngủ cách vách của mình thì hắn cũng thật cẩn thận đóng cánh cửa lại để tránh cho ruồi muỗi bay vào phá giấc mộng của nàng.

Mặc cho người nào đó cẩn thận ôn nhu, mỗ nữ một chút cũng không quan tâm mà nằm nghiêng ngả trên giường, miệng chẹp chẹp vài tiếng tiếc rề đũa bàn đào vừa bay xoẹt qua người nàng, sau đó trong giấc mơ của nàng, khung cảnh xung quanh lại là một nhà hàng thức ăn nhanh, nào là spaghetti, khoai tây chiên, gà tấm bột... Chẹp chẹp, thêm quả đi a...

Sau khi được người ta miễn tính tiền thì nàng cũng cực kỳ trào dâng hạnh phúc, hai tay lễ phép đem một đồng đồ ăn chạy đến một cái bàn trống, tiện tay cầm lên cái dùi gà tấm bột, chất tương đỏ, đưa lên miệng cắn một miếng thật giòn tan, mắt híp lại cười đến sung sướng.

Không tệ, không tệ nha...

Đang tính cắn thêm thêm miếng thứ hai thì đột nhiên đĩa gà cùng khoai tây chiên trước mặt lại biến mất, không những thế, khung cảnh cùng vật phẩm xung quanh cũng tan biến hoàn toàn... Sau một hồi biến mất cùng thay đổi của khung cảnh xung quanh thì nàng cuối cùng cũng thích ứng được rồi cuộc đang có việc gì xảy ra.

Khung cảnh xung quanh nàng lúc này là một nơi khá u ám tối tăm, chiếc ghế nhựa mà đang ngồi hồi nãy cũng hóa thành một chiếc ghế đá nhỏ mát lạnh, dưới dưới nàng cũng ần ần hiện hiện vài đường nét màu ánh kim khê lóc lên, nếu nhìn trên cao thì sẽ phát hiện ra những đường nét ấy lại là một phần tổng thể của một trận pháp khá lớn, còn vị trí ghế mà mỗ nữ đang ngồi lại đang nằm một trong những vị trí trung tâm của trận pháp.

Ngắm nhìn xung quanh được một lúc, nàng đang tính đứng lên thì lại phát hiện tứ chi của mình đang bị bốn chiếc cổng sắt khóa lại chặt chẽ. Không thể cử động, không thể di chuyển, nàng chỉ còn cách giữ thân thể mình ở yên lại vị trí cũ. Hôn nữa... không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy nơi này lại không giống như một giấc mơ chút nào, ngược lại nàng lại cảm thấy nơi này rất thực, như là vật chất hữu hình...

Suy nghĩ được một hồi, nàng liền không khỏi cười phì một tiếng.

Mình đang hoang tưởng việc gì thế này, rõ ràng là nàng đang ở trong một giấc mơ mà, làm sao có thể cho rằng nơi này là thực chất chứ...

Đang còn miên mạn suy nghĩ thì một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở phía ghế đối diện với nàng, nàng nghi hoặc ngược mặt lên nhìn, đúng lúc lại đụng phải đôi mắt với đôi mắt của người nọ, cái này vừa đối mặt thì nàng liền nổi da gà, ánh mắt trốn tránh cúi đầu.

Ánh mắt người này thật lạnh lẽo, nàng cảm thấy từ đôi mắt ấy không hề tỏa ra một chút hơi ấm, nơi đó chỉ còn lại sự lạnh lẽo đến buốt tận tâm can, rồi cuộc là người nọ đã trải qua những việc gì mà lại có thể luyện ra được ánh mắt như thế...

Nhìn nhau được một lúc, nàng đang tính mở miệng thì lại phát hiện cổ họng như bị cái đó dính chặt lại không phát tiếng động được, mỗi lần cử động khoang miệng lại làm cho nàng cảm thấy nhói đau đến tận cùng, sau một hồi phản kháng được vài cái, nàng cũng không còn cách nào khác im miệng. Tuy miệng không nói ra, nhưng ánh mắt như muốn giết người của nàng khi nhìn lại mặt kia đã thành công tố cáo tâm tình hiện tại không được vui vẻ là mấy.

Nam nhân xa lạ hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của nàng, đánh về gương mặt của y vẫn điềm nhiên như không, lạnh lùng nhưng lại khiến người khác cảm thấy y có một chút gì đó thật... tang thương...

Đột nhiên nam nhân nọ mở miệng, không một câu chào hỏi xã giao, liền trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề một cách ngắn gọn và xúc tích:

- Làm sao ngươi biết phương pháp bày trận của Long Mạch Hòa Khí?

Nghe xong lời nam nhân kia nói, nàng liền ngớ người, đầu óc không biết đã bay đến tận đâu đâu nghĩ nghĩ.

Long Mạch Hòa Khí? Đó là cái gì? Ặ... ăn được không nhỉ?

(mm: Bà già nguoi quá tục rồi...)

Thấy bộ dáng đơ người của nàng, trong đôi mắt người nam nhân lóe ra một tia đau đớn khó hiểu, y cố kiềm chế lấy máu huyết đang sôi sùng sục trong cơ thể mình, không hiểu sao khi đối diện với hồn thức của nàng ta thì y lại cảm thấy không ổn, thẳng cho đến khi y bắt ép cố gắng xuyên vào giấc mơ của nàng ta thì mọi việc những tưởng rằng là suy đoán của hần lại hóa thành sự thật, thậm chí, còn có xu hướng trầm trọng hơn, lúc y bước qua tấm màn hư ảo giữa thế giới thực và thế giới ảo thì lại cảm thấy mệnh cách, âm dương bất tự của nữ nhân này thật kỳ lạ, nhìn như hòa hợp nhưng lại mang theo sự khắc chế với nhau, làm y cảm giác linh hồn này giống như là thuộc về... hai chủ thể khác nha vậy, hơn nữa người không chế linh hồn này còn mang theo sự cường thế vô cùng áp đảo, khiến cho những người ở bên cạnh nàng vừa nể sợ lại không nhận được mà muốn kéo gần khoảng cách với nàng ta...

Y rất hiếm khi nhìn thấy một trường hợp đặc biệt như thế, dựa theo một cuốn sách cổ về linh hồn mà y từng đọc qua, thì có một đoạn cũng đề cập đến vấn đề này.

Nó ghi rằng, có hai nguyên do để giải thích trường hợp này, một là do căn nguyên không vững nên những người cai quản cửa luân hồi đã cho nhập hai linh hồn có tính chất gần giống nhau hợp lại làm một để bổ trợ sự khiếm huyết của nhau, còn nguyên do còn lại, đó chính là một vấn đề không tưởng trong truyền thuyết... xuyên không cướp xác của chính chủ.

Nguyên do thứ hai đó, y vẫn chưa từng gặp qua bao giờ, và nó hiếm gặp đến mức, nguyên một đại lục rộng lớn này, số lượng người phát sinh ra việc đó cũng không thể lọt qua hai đầu ngón tay. Điều kiện tương thích về mặt tinh thần còn khó khăn hơn rất nhiều nếu so với nguyên do số một, nó chính là phải « hoàn toàn tương thích, hoàn toàn chuẩn xác đến từng cá thể » và bạn có thể biết tới nó với một cách gọi của luân hồi « kiếp trước và kiếp sau »... Nếu như y thực sự chứng kiến được điều kỳ diệu này thì kiếp sống này của y cũng không phải là uổng phí rồi, cũng sẽ không giống như chuyện kia... Phải, là một chuyện làm cho y phải đau đớn đến tận cùng của linh hồn, làm cho y cảm thấy cô đơn chán nản đến tột cùng...

Môi khẽ nhếch lên cười mỉa chính mình.

Y có tư cách nhớ đến người đó sao, và người đó... có tư cách để y tưởng nhớ hay không... Hần vĩnh viễn sẽ không rõ được...

Dừng lại suy nghĩ cá nhân của mình, y lại một lần nữa chú mục đến nữ nhân tứ chi đang bị khóa chặt, miệng không thể nói... Nhìn nàng ta, y khẽ nhủ thầm...

Y không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng, nếu đó là sự thật, thì hậu quả tệ hại nhất đó là nàng ta sẽ làm thay đổi lịch sử và nắm quyền « tiên tri » trong tay, có thể nói, có nàng ta trong tay thì sẽ nắm được mọi thứ trong thiên hạ, việc này không những ảnh hưởng đến tồn vong của vương triều mà còn liên lụy rất lớn đến sự hưng suy của gia tộc người đó...

Dù y hận ông ta vì đã phụ bạc y, đã phản bội y, nhưng y vẫn một mực không thể nào mở to mắt nhìn gia tộc của ông ta suy bại dần... y thật không nỡ... y không muốn nhìn thấy ông ta phải đau khổ, y, y chỉ đơn giản muốn ở bên cạnh ông ta, nhìn thấy ông ta mọi lúc, thấy ông ta thoáng nhàn nhai, thấy ông ta thoáng nở nụ cười, mặc dù... mặc dù lúc trời về đêm, thì y chỉ có thể cố gắng kiềm chế bản thân để ngăn trở ông ta ôm ấp lấy một nữ nhân khác... Y, vốn không có một tư cách gì để ngăn trở!

...

Lần đầu không thu hoạch được gì, y cũng phải rời khỏi nơi này sớm để phục hồi lại phần nào sinh mệnh của mình và báo cáo lại việc này cho người đó, càng ở trong nơi này càng lâu thì y sợ rằng sinh mệnh cũng sẽ tiêu tan không còn sót gì.

Thân thể y nhanh chóng biến mất khỏi không gian ảo mộng này, mỗi nữ nhân này cũng cùng lúc thoát khỏi khung cảnh đen tối bao quanh, trực tiếp tỉnh giấc khỏi giấc ngủ. Nàng ngồi bật dậy, nhìn toàn thân mồ hôi đầm đìa, đang muốn ngồi hần dậy thì đột nhiên đầu nàng lại nhói lên một cái, đau đến nỗi làm toàn thân nàng không còn một chút sức lực, nằm ngã lăn ra giường phát ra một tiếng vang thật mạnh. Toàn thân đau nhói do va đập mạnh với giường cùng những cơn đau nhói từ trên đầu truyền thuyết liên tục làm cho nàng cảm thấy vô cùng khó khăn. Cả người co rút lại một chỗ, hai tay ôm lấy cái đầu đang nổi điên của mình, hàm răng cắn chặt lại để che giấu đi tiếng rên rỉ đau đớn của nàng.

Rốt... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại cảm thấy đau đầu thế này, cảm giác đau đớn này không hề giống một tí nào cảm giác sau khi tỉnh rượu xong, nó nhói đau đến vô cùng chân thật, đến tận sâu sâu trong tinh thần mình, chẳng lẽ là liên quan đến giấc mơ hồi này?

Không, không thể nào, có lẽ là mình đoán sai...

Một mình kiềm chế lấy cảm giác đau đớn ở toàn thân, nàng chỉ muốn hét lên một tiếng sáng khoái, nhưng nàng lại không hề muốn làm phiền đến mọi người...

Cảm giác gì gọi là « đau muốn ngất xỉu rồi lại tỉnh lại lần nữa » có lẽ, hiện tại nàng đã cảm nhận được rõ ràng rồi.

...

Sáng hôm sau, mỗi nữ nhân lại một lần nữa mở đôi mắt ra, ánh mắt có chút lờ mờ tỉnh dậy, có chút mơ hồ đang muốn ngồi dậy thì hàng loạt trận oái ảm từ trong từng động tác của nàng phát ra, chứng tỏ cho nàng biết một sự thật!

Mọi việc xảy ra tối qua chắc chắn không phải là một giấc mơ!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Một dấu chấm hỏi to đùng cứ thế trú ngụ trong đầu óc của nàng, mãi không thể thông suốt được...

Tuy suy nghĩ trong đầu rất phức tạp nhưng thân thể nàng vẫn như cũ dựa theo thói quen mà rửa mặt, vệ sinh, thay quần áo...

Sau hàng loạt các hành động kể trên, mỡ nữ lại một lần nữa ung dung tiêu sái rồi khỏi căn phòng của mình, ngồi lên xe ngựa cùng mỡ nam rồi thẳng tiến đi tới « Nông trại » của mình.

...

Ở trong phòng ngủ của gia chủ Bạch gia, Bạch Phụ Tổng đang trầm tư suy nghĩ về việc Tử Ngọc vừa báo cáo ông ta, vẻ mặt như không có gì nhưng cái nhãn mày khá sâu nằm ở thái dương của ông ta đã thành công tố cáo hiện tại ông “không hề” bình tĩnh được một chút nào! Đôi mắt thoáng chút ôn như lướt qua chỗ tường Tử Ngọc vừa ẩn thân, mở miệng khẽ nói:

- Ra đây!

Trong phòng chỉ có hai người một chủ một ám vệ, vậy người ông ta gọi cũng là Tử Ngọc mà thôi, bóng đen kia biết mình không thể từ chối nên đành xuất hiện rồi cúi xuống chào Bạch Phụ Tổng.

Ông ta đang muốn vươn tay đỡ Tử Ngọc dậy thì ánh mắt vô cùng sắc bén cùng hành động tránh né của y nên bàn tay ông ta đang đặt ở giữa không khí, một lúc sau, liền có chút ngại ngùng rút tay lại, ho khan một tiếng, sau đó lại một lần gọi lại lần nữa:

- Tử Ngọc, ngươi ngẩng đầu lên cho ta xem.

Bóng đen kia thoáng im lặng, không còn cách nào khác chỉ đành hơi ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với cơ ngực phồng khoáng của ông ta, vừa nhìn đến, má hồng của bóng đen kia liền không nhìn được mà đỏ mặt.

Bạch Phụ Tâm nhú mày khi thấy hành động hơi ngoan cố của y, mở miệng nói ra cũng mang theo ngữ khí ra lệnh :

- Đối diện với đôi mắt của ta!

.

...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Con Đâu Đầu Quái Dị

Tử Ngọc do dự một chút sau đó liền thoáng ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng tinh xảo nhìn lấy người nam nhân kia, một chút lưu luyến không tha, vẫn một mực nhìn chăm chăm không rời đi. Đã vài ngày y không nhìn thấy rõ được gương mặt của người y luôn nhưng nhớ rồi.

Bạch Phụ Tâm nhìn thấy ánh mắt kia của y, ở nơi nào đó trong lòng liền nhói đau một chút, ánh mắt thường ngày lạnh lùng chợt lóe ra chút ôn nhu cùng lo lắng, sau đó cũng thờ dài một tiếng, cánh tay vươn ra ôm lấy eo y, kéo y ngồi lên đùi mình, bạc môi hơi hôn nhẹ lên đôi môi e ấp, khẽ nói bên tai y:

- Ngươi, có thể thôi đừng làm cho ta lo lắng được không...

Hơi thở nhẹ nhàng của Bạch Phụ Tâm khẽ thổi qua tai y làm cho mặt y hơi đỏ lên, người hơi rút lại, có chút xấu hổ ngọt ngào gật đầu nói:

- Được...

Nghe xong câu trả lời của y, ông ta mới hơi thả lỏng một chút, ánh mắt sáng ngời tinh tường nhìn thiên hạ ở trong lòng, cánh tay nơi vòng eo y cũng cuộn chặt lại hơn một chút. Cảm giác người trong lòng hơi khó chịu cọt cọt ươn ướt, liền không nhìn được lấy bàn tay còn lại giữ lấy ót y, môi hạ xuống hôn lấy đôi môi ngọt ngào, hôn xuống một cái thật sâu, môi lưỡi liền giao triền phát ra tiếng chắc chắn tuyệt hảo. Bàn tay đang nắm lấy eo nhỏ cũng bắt đầu dời lên trên, len vào trong áo y xoa lấy hai hạt châu màu hồng nhạt, khẽ xoa nắn làm cho miệng nhỏ của y không nhìn được mà khẽ bật ra một tiếng rên rỉ thật tiêu hồn.

Thân thể người bên dưới liền lập tức căng cứng phối hợp với tiếng rên kia, hai tay đang làm loạn trên người y liền di chuyển vị trí, một tay giữ lấy lưng ong của y một tay giữ lấy hai chân y, trực tiếp đứng dậy rồi bế thân thể Tử Ngọc lên, sau đó liền thông thả đi tới chỗ giường, đặt thân thể đang nóng bỏng của y xuống chiếc nệm bông, hai tay tiện thể thả hai bên màn giường xuống để che đi cảnh xuân ở bên trong. Chỉ thấy trong thoáng chốc, những lớp quần áo liền nhanh chóng bị bay ra ngoài, dưới ánh đèn cây yếu ớt dần dần in bóng khắp căn phòng, chỉ thấy nơi giường hai bóng đen đang giữ lấy thật chặt chẽ, thanh âm giữa đôi bên không khỏi khiến người khác phải đỏ mặt, ông trắng ngoài phòng cũng xấu hổ không thôi lấy những áng mây để che đi điểm đỏ kỳ lạ trên gương mặt mình...

...

Lần trước đi về mất khoảng một ngày đường nhưng lần này vì quen đường cùng đi khá vội nên chưa mất khoảng bảy canh giờ thì bọn họ đã đi đến được nông trại. Nông trại lúc này đang trong thời kỳ thu hoạch đợt thứ ba, nhìn từng hộp thực phẩm được gói ghém cẩn thận rồi được phân biệt bỏ vào các hộp gỗ, sau đó được nhân công vác lên rồi để vào mười chiếc xe ngựa, ánh mắt nàng liền hơi nhíu nhíu mắt lại... người người...

Hình như có mùi thức ăn thoang thoảng đâu đây, hình như tới giờ ăn tối rồi, hồi nãy đi trên đường nàng cũng chỉ kịp ăn bữa sáng cùng vài miếng bánh hoa đào, không nghĩ thì thôi, không hiểu sao vừa ngửi lấy mùi hương này mà cái bụng phản chủ của nàng đã muốn đói đến cồn cào rồi...

Sau khi mười chiếc xe ngựa đã để đầy các hộp gỗ, sau cũng đã phái vài chục nhân công của Mỹ Nhân từ các vận chuyển những chiếc xe ngựa này đi đến kinh thành thì nàng lúc này mới có thể « thuận theo tự nhiên » để đi ăn bữa tối của mình. Bộ dáng của nàng thật là thông dong phóng khoáng đi đến phòng bếp của nông trại, một nam cao cũng liền vô cùng đáng yêu lơ đãng theo, xem ra cũng giống một tiểu nương tử tôn thờ phu quân như người nhà trời.

Nhìn thấy một bàn thức ăn đầy ắp các món ăn thơm ngon, vài chục nhân công đang ngồi đó một mực không động đũa chờ người đứng đầu ăn trước, thấy thế nàng liền nhanh nhẹn bước chân ngồi xuống vị trí chủ vị, đại hán vốn là vị thủ lĩnh cũ thấy nàng liền gật đầu tươi cười một cái coi như chào hỏi, nàng cũng thật là lịch sự gật đầu một cái, hai người một trẻ một trung niên ngồi song song trên ghế chủ vị.

Đại hán tươi cười còn vương trên môi thoáng ngẩng mặt lên, nhưng ngẩng chưa được mấy giây thì nụ cười trên mặt đã có hơi tê cứng lại, ánh mắt có chút kinh sợ nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của một nam, thân thể liền không chút tiếng động nào đứng dậy rồi dời sang chiếc ghế bên cạnh ghế chủ vị ngồi xuống, nụ cười tươi sáng có chút nịnh bợ nhìn một nam, bộ dáng cứng ngắt như muốn mời chào... Thoải mái đi...

Cuối cùng cũng có được vị trí phải thuộc về mình, một nam liền không chút nào cảm thấy ngượng ngùng mà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh một nữ, mặc cho ánh mắt của một nữ kinh ngạc nhìn mình chằm chằm không thôi. Cảm thấy ánh mắt kia, hắn liền cảm thấy kiêu ngạo không thôi, nhìn không được mà eo cong lên, ngực bằng phẳng kiêu ngạo ưỡn lên, bộ dáng ta đây rất là khí phách...

Mặc kệ kẻ kia đang tự kỷ dạt dào, nàng liền lấy cái muỗng lớn múc cái canh cải trắng thịt băm múc vào chén cơm đầy ụ của mình, tay cầm đũa bắt đầu và vào miếng mình mà ăn cơm.

Ừm, nấu không tệ...

Một nam thấy thế liền cười ngu ngơ cầm đũa gấp hai ba miếng thịt heo vào bỏ vào chén của nàng, sau đó cũng cầm cái chén rồi bắt đầu bữa ăn. Bữa ăn tối cứ thế thật là vui vẻ trôi qua.

...

Sau khi dùng xong bữa ăn tối thì nàng cùng đại hán trung niên và vài thành viên chủ chốt bàn bạc một chút, về việc bàn chuyện gì đương nhiên là sẽ không có gì ngoài việc mở rộng trang trại cùng phân phối ra sao. Tính nàng tuy có nhiều lúc khá bốc đồng tùy ý, nhưng một khi đã làm thì sẽ làm việc một cách thật nghiêm túc. Việc làm ăn ở cửa hàng Mỹ Nhân và Mỹ Nhân từ các cảng ngày càng phát triển, lợi nhuận mỗi ngày có thể lên đến cả mấy ngàn lượng bạc, tiền tích trữ trong kho cũng đang dần nhiều hơn, đủ để mở thêm vài cửa hàng phân nhánh khác nữa và đó cũng là nguyên do chính mà nàng đến nơi này. Huyện nhỏ này tuy không phải thuộc quá đông dân cư, nhưng đối lại, nơi này lại là một trong những tuyến đường chính giao thương giữa các thương gia với nhau, vốn phải là nơi phát triển trù phú nhưng đối với các thương gia mà nói thì vùng đất nhỏ này là một nơi khá hẻo lánh vì nhà nước cũng không mấy quan tâm đến việc phát triển ở nơi đây và là vì có một vài tin đồn thất thiệt về vùng đất này, nên cứ thế thật là dĩ nhiên chỉ xem nơi đây là một nơi để mình tiện đường đi ngang qua, một chút cũng không quan tâm nó mập gầy béo xệ ra sao.

Nhưng! Nàng lại cảm thấy nơi này thật là lý tưởng nha. Thử nghĩ xem, vừa là đường giao thương huyết mạch, vừa lại có giá rẻ bèo, nghĩ thử xem, nơi đây không phải là một việc làm ăn rất có lời hay sao nha!

Lúc đầu một nam có chút khó hiểu nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại phát triển một chi nhánh của Mỹ Nhân từ các. Hắn lúc trước vì nghĩ đến việc mở rộng phạm vi phát triển cho Phù Dung các cho nên cũng đã từng đề ra một thời gian nghiên cứu các vùng đất tiềm năng, nhưng hắn vẫn cứ thế trực tiếp bỏ qua chỗ vùng đất này, thậm chí là không thèm nghĩ tới. Vì sao ư? Vì nơi này chính là một chút hứng thú cũng không thể gọi lên niềm hứng thú của hắn!

Tuy nơi này có vị trí khá thuận lợi nhưng lại nghe đâu rất là nổi danh về các tệ nạn xã hội như cướp bóc này nọ, khiến cho dân tình oán than, thương nhân lo sợ, dần dần nơi này cũng thành công biển thành nơi mà chim cũng không thèm ỉa!

Suy nghĩ một chút liền cứ thế trực tiếp bỏ qua nơi này, sau đó đầu óc lại bơi đến đâu đâu...

Quay về với hiện tại, sau khi nàng nghe thấy lời thắc mắc của hắn, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn liền nâng lên đặt lên chiếc cảm nhận nhụy của mình mà xoa xoa, bộ dáng cũng thật là đáng đánh đòn thế này. Người thành công nhất chính là người dám đi ngược lại với xu hướng chung của những người khác, cũng giống như ông Bill Gates ông chủ của Apple vậy, ông ta chính là một thiên tài khi đã phát minh ra chiếc điện thoại cảm ứng, tạo ra một kỷ nguyên hoàn toàn mới cho ngành điện tử, thay thế dần dần cho những mặt hàng cùng ngành như điện thoại nắp trượt hay điện thoại bấm bàn phím cổ điển... Cứ thế tạo dựng thành công một tiền đề vô cùng vững chắc cho các loại ipad, iphone ra đời sau này, ông ta là một người mà nàng kính trọng nhất...

Sau một hồi mặc nàng hao hao bất tuyệt, hắn mặc dù không hiểu nàng đang nói đến cái gì, cũng không hiểu người đàn ông tên Bill Gates đó là ai, nhìn nàng cứ thế khen lấy khen để một người đàn ông làm cho hắn không khỏi cảm thấy vô cùng ghen tị, cố duy trì lấy vẻ mặt lấy nàng, không muốn dọa nàng sợ bởi một bộ mặt khác của hắn.

Tuy hắn không thích nàng cứ thế khen một người đàn ông khác mà không phải là hắn, hay là nói những thứ làm cho hắn không tài nào hiểu được, làm

cho hắn cảm thấy như mình là người ngoài cuộc, thế giới của hai người hình như không cùng một nơi, làm cho hắn một chút cũng không vui nổi, nhưng hắn... cũng không ngăn cản lại, vì ánh mắt của nàng khi nói đến những điều lại trở nên lấp lánh tỏa sáng đến dị thường. Không phải là những cái kia đùa giỡn ngày thường, mà chính là phát ra ánh sáng của sự sùng bái và kính trọng, là cái sự thèm muốn của một đứa trẻ nhỏ đối với những thứ mới mẻ và không lồ hơn mình. Hắn cảm thấy những lời nàng nói ra tuy khá là tùy ý, nhưng thật ra lại là đang bày tỏ ra cái mục tiêu mà cả đời này nàng luôn nhắm tới, là động lực để giúp nàng duy trì để giống con người nàng hiện tại.

Hắn chính là, không nỡ nào phá tan đi giấc mộng của người hắn yêu, thứ nàng thích, chính là thứ hắn thích, mà đã thích rồi thì sẽ phải duy trì bảo vệ nó cho đến cùng, không phải sao? Hắn chấp nhất, nàng chấp nhất, không phải hai người rất vừa vặn sao? Hắn, chính là lại rất thích cái cảm giác tuy khá khó hiểu nhưng cũng vô cùng thân mật này...

Nhìn người nào đó đang nói này nói nọ đến vô cùng hưng phấn, trên khóe môi hắn không nhìn được mà nở một nụ cười thật tươi, thân hình to lớn ôm chặt lấy nàng, mũi khẽ dụi dụi lên tóc nàng để ngửi lấy mùi hương thoang thoảng trên mái tóc ấy...

...

Lại một tháng rưỡi sau, rốt cuộc sau một khoảng thời gian mua lại khoảng đất cùng một ngôi nhà lớn đặt ở mặt tiền xong, sau đó còn cất công sửa chữa cùng bố trí lại gian hàng thì rốt cuộc chi nhánh thứ hai của cửa hàng Mỹ Nhân cũng ra đời, quy mô của chi nhánh này cũng có diện tích gần bằng với cửa hàng chính và trạch viện đặt ở kinh thành cộng lại, trước cửa hàng đặt đến hàng trăm chiếc xe ngựa, người mua người bán ra vào vô cùng náo nhiệt.

Nơi này tuy diện tích khá rộng nhưng cũng may giá đất đai và nhà ở nơi này cũng khá rẻ, tuy nói là thế, nhưng vẫn phải tiêu tốn mất hai tháng lợi nhuận của cửa hàng Mỹ Nhân và Mỹ Nhân từ các cộng lại cũng chỉ là vừa đủ để bù đắp vào số tiền sửa chữa, xây dựng lại cửa hàng.

Vùng đất này tuy khá là hoang vắng, nhưng danh tiếng của cửa hàng Mỹ Nhân ở chốn Kinh Thành cũng không phải là dạng vừa, nhất là vào dạo một tháng rưỡi gần đây, ngoại trừ mặt hàng tơ lụa vốn là chủ đạo ở đây, thì mặt hàng rau củ ăn trái cũng rất được dân tình ủng hộ vì dựa theo những gì họ đã thử qua và những biển quảng cáo của cửa hàng thì được biết rau củ nơi đây là hoàn toàn rau củ sạch, mọi thứ đều được cung cấp từ nông trại mới xây gần đây khoảng ba tháng, không cần nói dài dòng, nói theo nghĩa hiện đại chính là thực phẩm có nguồn gốc xuất xứ rõ ràng=)))

Sau khi mọi thứ ổn định dần, nàng lại bắt đầu mua thêm những mảnh đất hoang vắng quanh nông trại nhằm mục đích mở rộng diện tích của nó ra vì dự đoán rằng sức mua của khách hàng vào những ngày tiếp theo sẽ tiếp tục tăng lên không ngừng, sợ rằng sức cầu sẽ không theo kịp được sức cung, mà thôi, cầu mà thấp hơn cung thì thế nào giá cả cũng tăng lên, nhưng mà lại vì « lương tâm cắn rứt » mà không nhìn được mà mở rộng thêm chút nữa. Song song với đó, nàng còn mở thêm những khoảng đất trồng hai tầng ở « trên không » để nâng cao khả năng sử dụng diện tích đất một cách hậu quả nhất, bằng cách mỗi đoạn thì sẽ đặt một cột gỗ để làm trụ, lấy dây thừng cột chặt rồi cố định trên không trung với một cây gỗ to được đục rỗng, cứ thế dây thừng được nối ở bên trụ khác sẽ cố định với bên cột gỗ còn lại, cứ thế tiếp tục quá trình chế tác khoảng đất trồng hai tầng trong « truyền thuyết », sau đó sẽ dùng đất trồng bù vào những chỗ thanh gỗ được đục rỗng, gieo hạt giống rau trái vào là xong rồi, chú ý là cách thức trồng trọt này chỉ áp dụng đối với những rau cải lúc trưởng thành sẽ có trọng lượng khá nhiều, còn cỡ như cà rốt, thơm, dưa hấu, táo, cam... thì sẽ trực tiếp trồng bên dưới đất, còn lý do vì sao thì dù không nói mọi người cũng đã hiểu rõ rồi đó=3=

Ban ngày trôi qua rất chậm rãi, nhưng cuối cùng thì trời cũng đã tối dần rồi, sau khi trải qua một ngày làm việc vất vả và ăn xong bữa tối cùng với các anh em trong nông trại, nàng liền bước trở về phòng mình ở một dãy phòng ở phía tây nông trại, mở cửa phòng ra, cởi ra lớp áo ngoài rồi đặt lên sập để đồ, ngồi xuống một cái bàn trang điểm đơn giản, nàng chậm rãi rút ra cái cây trâm cố định trên tóc, cây trâm vừa rồi khỏi, mái tóc dài bị nén chặt cả ngày trời cuối cùng cũng được thả tự do mà buông thõng xuống tận thắt lưng, cảm thấy cảm giác căng cứng trong người cuối cùng cũng được thoải mái, nàng liền chậm rãi ngược mặt lên, chăm chú nhìn bản thân mình thông qua tấm gương soi đặt đối diện.

Nhìn nhan sắc của tiểu mỹ nhân trước mặt, tay nàng nâng lên khẽ sờ hai má nhẵn mịn của nàng, cảm giác được nó rất mềm mại thì lại không nhìn được mỉm cười.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, nửa tháng nữa thôi cũng là tròn một năm nàng đến với thế giới này, tuy không hiểu vì sao chủ nhân của khối thân thể này lại tiêu thất rồi để cho nàng xuyên vào, nhưng nàng hiểu được, nàng không hề cảm thấy hối hận với những gì mà mình đang có được hiện tại, nàng, dường như có được tất cả mọi thứ, từ bạn bè, người thân cho đến... Người bạn đời của mình, nàng thật hy vọng, nếu chủ nhân thật sự của khối thân thể này còn sống, ít ra là nói đến sự tồn tại của thế giới khác, thì mong người ấy có thể tìm được hạnh phúc của riêng mình, được mọi người yêu mến chẳng kém gì nàng, nàng thầm nói...

Nàng cũng không hay biết rằng, ở bên kia nơi xã hội hiện đại xa xôi, một cô gái mặc áo đầm ngủ trắng tinh cũng đang nhìn tấm gương soi đặt ở trong phòng ngủ của mình, trong lòng cũng đang thầm nhủ rằng...

Một Kỳ Ninh khác kia của ta ơi, ta chúc người cũng được hạnh phúc...

...

Lời nói nhỏ còn chưa được một khắc thì chợt một cơn đau như búa bổ liên tiếp vào đầu nàng, đôi lông mày của nàng nhíu chặt lại, trên mặt biểu lộ rất đau đớn, hai tay ôm chặt lấy đầu không ngừng giật nhẹ tóc, vỗ vỗ trán để giảm bớt đi cơn đau đớn đến tận cùng chết chóc này...

Nàng không hiểu vì sao từ sau cái đêm nàng mơ phải cái giấc mơ kỳ lạ đó, thì cứ cách bốn năm hôm thì đầu nàng lại phải chịu cái cơn đau đớn quái dị này, hơn nữa tần suất xuất hiện lại càng ngày càng gần đi và thời gian mỗi lần chịu đựng cũng càng ngày càng dài thêm, lúc đầu vì thì cũng cách một hai tuần mới diễn ra một lần, đôi lúc nàng không nhìn được cơn đau mà phải ngất xỉu không ít lần, mỗi lần tỉnh giấc chính là mất đến hai ba canh giờ, mà tình cảnh sau khi nàng mở mắt ra chính là đầu óc một mớ do còn chút dư chấn sau cơn đau đầu, trạng phục trên người không còn được chỉnh tề, mồ hôi tiết ra cũng đã ướt đầm cả bộ đồ. Mỗi lần như thế, nàng liền không chút ngại cho sức khỏe mà cứ thế tắm đêm một trận, tắm xong thì trời đã gần sáng, liền không ngủ nổi nữa mà có chút uể oải rời giường.

Nhưng cũng may là thân thể nàng có khả năng thích nghi rất nhanh, chịu đựng được cơn đau được đôi ba lần thì nàng rút cuộc cũng giữ cho mình được chút tỉnh táo rồi cũng rất nhanh tắm lại bằng nước nóng, sau đó liền chìm vào giấc ngủ ngon.

Hôm nay cũng thế, trôi qua được khoảng một khắc thì cơn đau cũng dần dần rút đi, toàn thân nàng khẽ nhai mồ hôi đi đến chiếc thùng tắm đã được sẵn trong phòng. Cởi nốt đi lớp quần áo còn lại trên người, chừa lại trên người mình cái yếm thêu hoa mẫu đơn, cầm lấy một miếng vải bông rồi bước vào thùng tắm, cẩn thận lấy vải bông chà nhẹ trên người mình đi làm vơi bớt đi mồ hôi cùng sự hồi hám đang dình dấy trên thân thể mình. Tắm được một chút, cảm thấy thân thể mình đã sạch sẽ thì nàng liền đứng dậy rồi bước khỏi thùng tắm nước nóng giờ đã nguội dần, lấy bộ đồ trong ở cái gương nhỏ đặt cạnh giường, mặc vào rồi nằm xuống nệm, nhắm mắt lại, không ngừng đếm cừu để nàng dần chìm vào giấc ngủ.

...

Canh ba hai khắc, khi cảnh trời vẫn còn đang ngập trong bóng tối thì một cánh cửa ở gian phòng phía tây đã được ai đó nhẹ nhàng đẩy ra, một thân ảnh nhỏ bé thật nhanh nhẹn bước qua khe cửa vừa đủ cho một người lọt qua rồi cũng thật cẩn thận đóng cửa lại, ánh mắt như đang làm việc xấu nhìn xung quanh xem có ai hay không, đương nhiên cũng không có ai cuống công việc đến nỗi làm việc gần chín trên mười canh giờ một ngày rồi, muốn cuống thì cũng phải có đủ sức để cuống chứ... Thấy không có ai, nàng khẽ thở phào một tiếng thật nhẹ nhõm, tay càng nắm chặt tay nải trong tay, bước chân đi xuống lối mòn rồi đi thẳng ra khỏi cửa lớn của nông trại, lúc bước ra khỏi cửa nông trại, ánh mắt lại nhìn trước sau trái phải, thật một lần nữa xem có ai theo mình có ai.

Không có ai... Lòng nàng chợt hơi buồn một chút, hửn, người kia, không còn đi theo sau nàng sao... Hửn, hửn đản, chờ nàng xong việc rồi sẽ trả thù hửn sau, dám để nàng phải nhớ nhung hửn...

Nghĩ nghĩ được một chút, nàng cũng dứt khoát xoay người rồi khỏi, đi lên một chiếc xe ngựa đã được đặt sẵn ở một chỗ không xa ở dưới chân núi, ngồi lên xe ngựa, ánh mắt chiếu thẳng nhìn đến xa phu kia, không ai khác, đó chính là Tiểu Phàm ngây ngốc của chúng ta, còn nguyên nhân hửn vì sao lại xuất hiện ở đây thì chuyện này hãy để về sau rồi nói, bây giờ chúng ta cần tập trung chuyên môn nhìn chiếc xe ngựa chở hai người Tiểu Phàm và Nhục Kỳ Ninh dần dần rời xa khỏi nông trại, thân ảnh chiếc ngựa cũng dần len lỏi vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Làm Bà Mối Se Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.